

SA-MU-ÊN

Thứ Nhất

Tác Giả

Có lẽ Sa-mu-ên với sự đóng góp của Na-than và Gát (1 Sử 29:29)

Viết Khi Nào

Không rõ, nhưng chắc chắn là sau khi dân I-sơ-ra-ên đã chuyển đổi từ chế độ thần quyền sang chế độ quân chủ.

Mục Đích

Ghi lại cuộc đời và chức vụ của Sa-mu-ên, vị thủ lãnh cuối cùng của dân I-sơ-ra-ên; triều đại của Sau-lơ, vị vua đầu tiên của dân I-sơ-ra-ên; và sự chọn lựa cùng dọn đường cho Đa-vít làm vua thế vị Sau-lơ.

Câu Gốc

“CHÚA bảo Sa-mu-ên, ‘Hãy nghe mọi điều dân đã yêu cầu người, vì không phải chúng đã lìa bỏ người, nhưng chúng đã lìa bỏ Ta, để Ta không trị vì trên chúng... Vậy bây giờ người hãy nghe theo lời của chúng, nhưng người phải nghiêm khắc cảnh cáo chúng, và nói cho chúng biết những gì một người làm vua sẽ đối xử với chúng.’” (8:7, 9)

Bố Cục

- Hê-li và Sa-mu-ên (1:1 – 7:17)
 - Sa-mu-ên sinh ra và thời niên thiếu nơi nhà Chúa
 - Chiến tranh với dân Phi-li-tin
- Sa-mu-ên và Sau-lơ (8:1 – 15:35)
 - Sau-lơ được làm vua dân I-sơ-ra-ên
 - Sau-lơ không vâng lời và bị Chúa loại bỏ
- Sau-lơ và Đa-vít (16:1 – 31:13)
 - Sa-mu-ên xúc dầu cho Đa-vít làm vua
 - Đa-vít và Gô-li-át
 - Đa-vít và Giô-na-than trở thành bạn
 - Sau-lơ truy lùng Đa-vít
 - Sau-lơ bại trận và tử trận

Các Nhân Vật Chính

Hê-li, An-ne, Sa-mu-ên, Sau-lơ, Giô-na-than, Đa-vít

Nỗi Buồn của An-ne

1 ¹Ngày xưa ở Ra-ma-tha-im có dòng họ Xô-phim sống trong miền cao nguyên Ép-ra-im; tại đó có một người tên Ên-ca-na con của Giê-rô-ham, con của Ê-li-hu, con của Tô-hu, con của Xu-phơ, thuộc chi tộc Ép-ra-im. ²Ên-ca-na có hai vợ; một bà tên An-ne và bà kia tên Pê-nin-na. Pê-nin-na có con, còn An-ne không con.

³Hằng năm Ên-ca-na thường đi từ thành ông ở lên Si-lô, nơi hai con trai của Hê-li là Hóp-ni và Phi-nê-a làm tư tế của CHÚA, để thờ phượng và dâng con vật hiến tế lên CHÚA các đạo quân. ⁴Đến ngày Ên-ca-na dâng con vật hiến tế, ông thường chia phần cho Pê-nin-na vợ ông và cho các con trai và con gái của bà; ⁵nhưng đối với An-ne, ông cho bà một phần gấp đôi, vì ông rất thương yêu bà, mặc dù CHÚA đã để cho bà hiếm muộn không con. ⁶Bà vợ kia, đối thủ của bà, luôn tìm mọi cơ hội để chọc tức bà, làm cho bà càng thêm sầu khổ, vì CHÚA đã để cho bà hiếm muộn không con.

⁷Việc đó cứ tái diễn từ năm này qua năm khác. Mỗi khi bà An-ne lên nhà CHÚA, đối thủ của bà cứ chọc tức bà, đến nỗi bà phải khóc và chẳng thiết gì ăn uống. ⁸Ên-ca-na chồng bà thường an ủi bà, “An-ne, sao em khóc? Sao em không chịu ăn? Sao lòng em buồn bã như vậy? Anh không xứng đáng cho em hơn mười đứa con trai sao?”

An-ne Cầu Nguyện

⁹Sau khi gia đình ăn uống xong tại Si-lô, An-ne đứng dậy cầu nguyện. Lúc ấy Tư Tế Hê-li đang ngồi trên ghế bên cửa đền thờ^(a) của CHÚA. ¹⁰Với tâm hồn cực kỳ sầu khổ, bà vừa cầu nguyện vừa khóc lóc đặng cay trước mặt CHÚA. ¹¹Bà khẩn nguyện, “Lạy CHÚA của các đạo quân, ước chi Ngài nhìn thấy nỗi khổ của con, tớ gái của Ngài. Xin nhớ đến con, và đừng quên tớ gái của Ngài, mà cho tớ gái của Ngài một con trai. Con nguyện dâng nó lên CHÚA, để nó phục vụ Ngài suốt đời nó. Dao cạo sẽ không đụng đến tóc nó.”

¹²Đang khi bà cứ lâm râm cầu nguyện trước mặt CHÚA, Hê-li để ý miệng bà. ¹³An-ne cứ lâm râm cầu nguyện trong lòng, chỉ có môi bà mấp máy, mà không nghe thành tiếng, vì thế Hê-li tưởng bà say rượu. ¹⁴Hê-li bảo bà, “Bà còn say rượu cho đến bao lâu nữa? Thôi hãy về, lo đã rượu đi.”

¹⁵Nhưng An-ne đáp, “Thưa ngài,^(b) không phải vậy đâu. Tôi là người đàn bà có tâm sự rất sầu khổ. Không phải tôi bị say vì uống rượu hoặc bia^(c) đâu, nhưng tôi đã dốc đổ lòng mình ra trước mặt CHÚA. ¹⁶Xin ngài đừng hiểu lầm tớ gái của ngài là một phụ nữ không đàng hoàng. Vì quá sầu khổ và phiền muộn nên tôi mới cầu nguyện lâu như vậy.”

¹⁷Nghe thế Hê-li nói, “Hãy đi bình an. Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên sẽ ban cho bà điều bà cầu xin Ngài.”

¹⁸Bà đáp, “Nguyện tớ gái của ngài được ơn trước mặt ngài.” Rồi người đàn bà ra về, ăn uống, và nét mặt bà không còn buồn rầu nữa.

(a) **1:9** Chữ “đền thờ” trong sách này chỉ về nơi thờ phượng Chúa có Rương Giao Ước; đúng ra là “đền tạm” hay “lều tạm.”

(b) **1:15** nt: thưa chúa của tôi (*adoniy*)

(c) **1:15** nt: thức uống làm cho say

Sa-mu-ên Chào Đời và Được Dâng Lên CHÚA

¹⁹Sáng hôm sau gia đình Ên-ca-na dậy sớm; họ thờ phượng trước mặt CHÚA, rồi trở về nhà họ ở Ra-ma. Ên-ca-na biết An-ne vợ ông, và CHÚA nhớ đến bà. ²⁰An-ne thụ thai. Mãn kỳ thai nghén, bà sinh một con trai. Bà đặt tên cho nó là Sa-mu-ên, vì bà nói, “Tôi đã cầu xin CHÚA mới có được nó.”

²¹Đến kỳ lễ người chồng là Ên-ca-na đưa cả gia đình ông đi lên để dâng lên CHÚA con vật hiến tế hằng năm và làm trọn lời khấn nguyện của họ, ²²nhưng An-ne không đi với họ. Bà nói với chồng bà, “Đợi cho đến khi con dứt sữa, em sẽ dẫn nó theo, để nó ra mắt CHÚA, rồi nó sẽ ở lại đó luôn.”

²³Ên-ca-na chồng bà nói, “Em thấy điều gì đúng thì cứ làm. Đợi đến khi con dứt sữa cũng được, miễn sao em đã hứa với CHÚA thế nào thì phải làm thế ấy là được rồi.”^(a) Vậy bà cứ ở nhà, cho con bú cho đến khi nó dứt sữa.

²⁴Khi đứa trẻ đã dứt sữa, bà đưa nó lên với bà đến nhà CHÚA ở Si-lô. Bà đem theo một con bò đực ba tuổi, một bao bột khoảng hai mươi hai lít,^(b) và một bầu da rượu. Lúc ấy đứa trẻ vẫn còn nhỏ lắm. ²⁵Sau khi người ta giết con vật hiến tế, ông bà đưa đứa trẻ đến gặp Hê-li. ²⁶Bà nói, “Thưa ngài, tôi xin chỉ mạng sống của ngài mà thề rằng tôi là người đàn bà đã đứng trước mặt ngài ở chỗ này trước đây mà cầu nguyện với CHÚA. ²⁷Tôi đã cầu nguyện để có được đứa trẻ này, và CHÚA đã ban cho tôi điều tôi cầu xin Ngài. ²⁸Vì thế hôm nay tôi xin dâng nó lên CHÚA. Tôi cho CHÚA mượn nó suốt đời nó.” Sau đó cả gia đình ông bà^(c) thờ phượng CHÚA tại đó.

2 ¹Bấy giờ bà An-ne dâng lời cầu nguyện và nói:

“Lòng con rất vui mừng trong CHÚA;
CHÚA đã làm cho đầu^(d) con ngược lên.
Miệng con có thể cười lại đối thủ của con được rồi,
Bởi con rất đổi vui mừng trong ơn cứu rỗi của Ngài.

² Chẳng có Đấng Thánh nào giống như CHÚA;
Thật chẳng có ai ngoài ra Ngài.
Không có Vàng Đá che chở nào như Đức Chúa Trời chúng ta.

³ Các người đừng hống hách huênh hoang nữa;
Miệng các người đừng thốt ra những lời ngạo mạn nữa,
Vì CHÚA là Đức Chúa Trời biết hết mọi sự;
Ngài sẽ cân nhắc mọi hành vi cử chỉ.

⁴ Cây cung của kẻ mạnh đã bị gãy;
Còn người yếu đuối đã được mặc lấy sức mạnh.

⁵ Kẻ no đủ nay phải làm mướn mới có ăn;
Người đói khổ bây giờ không còn đói khát;

(a) **1:23** nt: miễn sao Lời Chúa được vững lập thì thôi

(b) **1:24** nt: một ê-pha

(c) **1:28** nt: ông ấy (ám chỉ Ên-ca-na, xt: 2:11)

(d) **2:1** nt: sừng

Người hiếm muộn nay sinh năm đẻ bảy;^(a)

Kẻ đông con lại cần cỗi héo mòn.

⁶ CHÚA làm cho chết và cũng làm cho sống lại;

Ngài cho xuống âm phủ rồi lại đem lên.

⁷ CHÚA làm cho nghèo và cũng làm cho giàu;

Ngài hạ xuống thấp rồi lại nâng lên cao.

⁸ Ngài nhắc người nghèo khó lên khỏi nơi bụi đất;

Ngài nâng kẻ bần hàn lên khỏi đồng phân tro,

Rồi Ngài đặt họ ngồi chung với những người quyền quý,

Làm cho họ được hưởng ngôi vinh hiển cao sang;

Vì các trụ cột của địa cầu đều thuộc về CHÚA;

Ngài đặt thế giới trên các trụ cột ấy.

⁹ Ngài gìn giữ chân những người thánh của Ngài;

Phường gian ác phải im miệng nơi tối tăm mù mịt,

Bởi vì chẳng phải cậy vào sức mạnh mà người ta thắng được.

¹⁰ Những kẻ chống lại CHÚA sẽ bị đập nát tan tành;

Từ trời cao Ngài giáng sấm sét xuống đầu chúng.

CHÚA phán xét khắp nơi trên thế giới,

Ban quyền năng cho người Ngài chọn làm vua,

Và làm tăng uy quyền^(b) người được xúc dầu của Ngài.”

¹¹Sau đó Ên-ca-na trở về Ra-ma, trong khi đứa trẻ ở lại phụng sự CHÚA dưới sự chăm sóc và dạy dỗ của Tư Tế Hê-li.^(c)

Tội Lỗi của Các Con Hê-li

¹²Thuở ấy hai con trai của Hê-li thật là hư đốn.^(d) Chúng không biết kính sợ CHÚA gì cả, ¹³và cũng không biết giữ phép tắc của người làm tư tế đối với dân. Khi ai dâng một con vật hiến tế và lúc thịt còn đang nấu, đầy tớ của tư tế đến, tay cầm chĩa ba, ¹⁴châm vào trong vạc, hoặc chảo, hoặc nồi, hoặc niêu, và hể miếng thịt nào dính vào chĩa ba thì nó lấy cho tư tế. Đó là điều hai người ấy đã làm đối với tất cả những người I-sơ-ra-ên đến tại Si-lô. ¹⁵Ngoài ra trước khi thịt mỡ được đem thiêu dâng, đầy tớ của tư tế đến và nói với người dâng con vật hiến tế, “Đưa thịt đây để tư tế nướng. Ông ấy không lấy thịt luộc đâu, mà chỉ lấy thịt sống thôi.”

¹⁶Nếu người kia đáp lại, “Xin hãy để chúng tôi đem thiêu dâng trước đã, rồi sau đó anh muốn lấy gì thì lấy,” thì nó bảo, “Không, phải đưa ngay bây giờ; nếu không, tôi sẽ dùng vũ lực giật lấy.” ¹⁷Tội của hai thanh niên ấy rất lớn trước mặt CHÚA, vì chúng đã khinh thường các của lễ người ta đem dâng lên CHÚA.

(a) 2:5 nt: sinh bảy lần

(b) 2:10 nt: nâng cao sừng

(c) 2:11 nt: trước mặt Hê-li

(d) 2:12 nt: hành xử như các con của Bê-li-an; (xt: 2 Cô 6:15)

Cậu Bé Sa-mu-ên tại Si-lô

¹⁸Sa-mu-ên phục vụ trước mặt CHÚA. Cậu bé mặc một ê-phốt^(a) bằng vải gai. ¹⁹Mỗi năm mẹ cậu may cho cậu một áo choàng nhỏ, rồi đem lên cho cậu khi bà đi với chồng bà đến dâng con vật hiến tế hằng năm. ²⁰Hê-li chúc phước cho Ên-ca-na và vợ ông rằng, “Cầu xin CHÚA đền bù cho ông bằng những đứa con khác do bà này sinh cho ông, để bù lại đứa con bà đã cho CHÚA mượn.” Sau đó họ trở về nhà của họ. ²¹CHÚA thăm viếng An-ne. Bà tiếp tục mang thai và sinh được ba con trai và hai con gái nữa. Còn cậu bé Sa-mu-ên cứ tiếp tục lớn khôn trước mặt CHÚA.

Sứ Điệp Nghịch Lại Gia Đình Hê-li

²²Bấy giờ Hê-li đã già lắm rồi. Ông nghe biết tất cả những việc các con ông đã làm đối với mọi người I-sơ-ra-ên, và thế nào chúng đã ăn nằm với các phụ nữ phục vụ tại lối vào của Lều Hội Kiến. ²³Ông nói với chúng, “Tại sao các con làm như vậy? Vì toàn dân này đã nói cho cha hay những việc đồi bại các con làm. ²⁴Không, các con ơi, những lời cha nghe dân của CHÚA đồn đãi không phải là những gì tốt đẹp đâu. ²⁵Nếu một người có tội với một người khác thì có tư tế cầu thay để Đức Chúa Trời phán xét người ấy, nhưng nếu một tư tế phạm tội với CHÚA thì ai sẽ cầu thay cho tư tế ấy đây?” Nhưng chúng không màng gì đến những lời khuyên răn của cha chúng, vì CHÚA đã định sẽ tiêu diệt chúng.

²⁶Trong khi đó cậu bé Sa-mu-ên càng ngày càng lớn, được đẹp lòng CHÚA và người ta.

²⁷Một người của Đức Chúa Trời đến gặp Hê-li và nói với ông, “CHÚA phán thế này: Chính Ta há đã chẳng hiện ra một cách rõ ràng cho nhà cha ngươi, khi chúng còn làm nô lệ cho Pha-ra-ôn ở Ai-cập hay sao? ²⁸Ta há đã chẳng chọn tổ tiên ngươi trong tất cả các chi tộc I-sơ-ra-ên để làm tư tế cho Ta, dâng con vật hiến tế trên bàn thờ Ta, dâng hương, và mặc ê-phốt ở trước mặt Ta hay sao? Ta há đã chẳng ban cho nhà cha ngươi tất cả các cửa lễ mà dân I-sơ-ra-ên dùng lửa dâng lên hay sao? ²⁹Tại sao ngươi coi thường các con vật hiến tế và các cửa lễ chay mà Ta đã truyền đem dâng tại nơi Ta ngự, và coi trọng các con trai ngươi hơn Ta, mà làm cho cha con ngươi mập béo bằng những phần tốt nhất trong tất cả các lễ vật của I-sơ-ra-ên dân Ta? ³⁰Vì thế CHÚA, Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên, phán thế này: Trước kia Ta đã nói nhà ngươi và nhà cha ngươi sẽ vào ra trước mặt Ta đời đời, nhưng bây giờ CHÚA phán: Điều đó sẽ không còn nữa, vì hễ ai tôn kính Ta, Ta sẽ tôn trọng người ấy, nhưng ai khinh bỉ Ta, kẻ ấy ắt sẽ bị khinh khi. ³¹Này, trong những ngày tới, Ta sẽ dứt bỏ sức lực của ngươi và sức lực của nhà cha ngươi, đến nỗi không ai trong gia đình ngươi sẽ sống đến tuổi già. ³²Rồi đây trong nỗi đau buồn, với cặp mắt thèm thuồng, ngươi sẽ nhìn thấy mọi phước hạnh Ta ban xuống trên I-sơ-ra-ên,^(b) mà gia đình ngươi sẽ không bao giờ có người sống đến tuổi già để hưởng. ³³Kẻ nào trong gia đình ngươi nếu không bị Ta loại khỏi bàn thờ của Ta thì sống cũng chỉ để lau những giọt lệ sầu và gánh chịu nỗi đau lòng xót dạ, vì mọi người sinh ra trong gia đình ngươi đều sẽ chết ở tuổi thanh xuân.

(a) **2:18** phẩm phục của tư tế

(b) **2:32** Không rõ nghĩa trong Hebrew. Có bản ghi, “Rồi đây ngươi sẽ thấy một đối thủ phụng vụ trong nơi Ta ngự. Trong I-sơ-ra-ên sẽ được mọi thứ phước hạnh...”

³⁴Điều sẽ xảy ra cho hai con trai người, Hóp-ni và Phi-nê-a, sẽ là một dấu hiệu cho người. Hai đứa ấy sẽ chết cùng một ngày. ³⁵Rồi Ta sẽ dấy lên cho Ta một tư tế trung thành, một người sẽ làm theo điều lòng Ta và ý Ta muốn. ^(a) Ta sẽ xây dựng cho nó một nhà bền vững. Nó sẽ vào ra trước mặt người được xúc dầu của Ta mãi mãi. ³⁶Kẻ nào còn sót lại trong nhà người sẽ đến sụp lạy trước mặt nó để xin một miếng bạc hay một ổ bánh, và sẽ nói rằng, ‘Xin ngài làm ơn cho tôi một chút tư tế để tôi có bánh ăn.’”

Sa-mu-ên Được CHÚA Kêu Gọi và Ban Cho Sứ Điệp

3 ¹Bấy giờ cậu bé Sa-mu-ên phục vụ CHÚA dưới sự chỉ dạy của Hê-li. Thuở ấy lời của CHÚA rất hiếm hoi và khả tượng cũng không thấy xảy ra.

²Lúc ấy mắt của Hê-li đã lòa và ông không còn thấy nữa, nên ông chỉ nằm trong phòng của ông. ³Đền của Đức Chúa Trời vẫn chưa tắt, và Sa-mu-ên đang nằm ngủ trong đền thờ của CHÚA, nơi để Rương Giao Ước của Đức Chúa Trời. ⁴Bấy giờ CHÚA gọi, “Sa-mu-ên!”

Cậu đáp, “Dạ, con đây.” ⁵Rồi cậu chạy đến Hê-li và thưa, “Dạ, con đây. Cụ gọi con.” Nhưng ông nói, “Ta không gọi con. Con về ngủ lại đi.” Vậy cậu đi ngủ lại.

⁶CHÚA lại gọi nữa, “Sa-mu-ên!” Sa-mu-ên đứng dậy, đến với Hê-li và thưa, “Dạ, con đây. Cụ gọi con.”

Nhưng ông nói, “Ta không gọi con, con à, đi ngủ lại đi.”

⁷Khi ấy Sa-mu-ên chưa biết CHÚA, và lời CHÚA chưa được tỏ ra cho cậu. ⁸CHÚA lại gọi Sa-mu-ên nữa – đó là lần thứ ba. Cậu đứng dậy, đến với Hê-li, và thưa, “Dạ, con đây. Cụ gọi con.”

Bấy giờ Hê-li nhận biết CHÚA đã gọi cậu bé. ⁹Vì thế Hê-li nói với Sa-mu-ên, “Con về chỗ, nằm xuống ngủ, nếu có ai gọi con, con hãy đáp, ‘Lạy CHÚA, xin phán dạy, tôi tớ Ngài đang nghe.’” Vậy Sa-mu-ên đi và trở lại nằm ngủ nơi chỗ của cậu.

¹⁰Bấy giờ CHÚA đến, đứng đó, và gọi như trước, “Sa-mu-ên! Sa-mu-ên!”

Sa-mu-ên đáp, “Xin phán dạy, tôi tớ Ngài đang nghe.”

¹¹CHÚA phán với Sa-mu-ên, “Này, Ta sắp làm một việc trong I-sơ-ra-ên mà ai nghe, hai lỗ tai ắt sẽ lùnh bùng. ¹²Trong ngày ấy Ta sẽ làm ứng nghiệm mọi điều Ta đã nói về nhà Hê-li. Ta sẽ làm xong từ đầu đến cuối, ¹³bởi Ta đã bảo nó rằng Ta sắp sửa đoán phạt nhà nó vĩnh viễn vì tội lỗi nó đã biết, tức tội các con trai nó khinh bỉ Ta, thế mà nó vẫn không kiềm chế chúng. ¹⁴Vì thế Ta đã thề với nhà Hê-li rằng tội lỗi của nhà Hê-li sẽ không bao giờ được chuộc dù bằng con vật hiến tế hay bằng của lễ chay.”

¹⁵Sa-mu-ên nằm đó cho đến sáng, rồi cậu mở các cửa nhà CHÚA ra. Sa-mu-ên sợ phải thuật lại mặc khải ấy cho Hê-li. ¹⁶Nhưng Hê-li gọi Sa-mu-ên đến và nói, “Sa-mu-ên, con ta.”

Cậu thưa, “Dạ, con đây.”

¹⁷Hê-li hỏi, “Ngài đã phán với con điều gì? Ta xin con đừng giấu ta. Đức Chúa Trời sẽ phạt con như thế đó và còn hơn thế nữa, nếu con giấu ta bất cứ điều gì trong mọi điều Ngài đã phán với con.”

(a) 2:35 nt: trí Ta

¹⁸Vậy Sa-mu-ên thuật lại cho ông mọi điều và không giấu ông điều nào cả. Nghe xong ông nói, “Đó đúng là sứ điệp của CHÚA. Nguyên Ngài làm điều gì Ngài thấy là tốt.”

¹⁹Sa-mu-ên tiếp tục lớn khôn. CHÚA ở với chàng và không để lời nào của chàng là không hiệu nghiệm.^(a) ²⁰Toàn dân I-sơ-ra-ên từ Đan cho đến Bê-e Sê-ba đều biết Sa-mu-ên được lập làm tiên tri của CHÚA. ²¹CHÚA tiếp tục hiện ra tại Si-lô, vì ngay tại Si-lô, CHÚA đã dùng lời CHÚA để bày tỏ chính Ngài cho Sa-mu-ên.

4 ¹Sau đó lời của Sa-mu-ên được truyền lại cho toàn dân I-sơ-ra-ên.

Rương Giao Ước Bị Đoạt Mất

Lúc ấy dân I-sơ-ra-ên ra nghênh chiến với dân Phi-li-tin và đóng trại gần Ê-bên-ê-xe; còn dân Phi-li-tin đóng trại tại A-phéc. ²Dân Phi-li-tin dàn trận tấn công dân I-sơ-ra-ên. Khi hai bên giao chiến với nhau, dân I-sơ-ra-ên bị dân Phi-li-tin đánh bại và bị giết khoảng bốn ngàn người tại chiến trường.

³Khi dân trở về trại, các trưởng lão của I-sơ-ra-ên nói, “Tại sao ngày nay CHÚA để cho chúng ta bị dân Phi-li-tin đánh bại? Chúng ta hãy thỉnh Rương Giao Ước của CHÚA ở Si-lô về đây với chúng ta. Khi Rương ấy ở giữa chúng ta, Ngài sẽ cứu chúng ta khỏi tay quân thù.”

⁴Vậy dân sai người đến Si-lô rước Rương Giao Ước của CHÚA các đạo quân, Đấng ngự giữa các chê-ru-bim, từ nơi đó đến với trại quân. Có hai con trai của Hê-li là Hóp-ni và Phi-nê-a đi theo Rương Giao Ước của Đức Chúa Trời. ⁵Khi Rương Giao Ước của CHÚA vào trong trại quân, toàn dân I-sơ-ra-ên reo hò lớn tiếng đến nỗi đất rung động. ⁶Khi dân Phi-li-tin nghe tiếng reo hò, họ nói, “Có chuyện gì trong trại quân Hê-bơ-rơ mà có tiếng reo hò vang dội như vậy?” Sau đó họ hiểu rằng Rương Giao Ước của CHÚA đã đến trong trại quân. ⁷Vậy dân Phi-li-tin sợ hãi. Họ nói với nhau, “Các vị thần^(b) đã đến trong trại quân rồi!” Họ lại nói, “Khốn thay cho chúng ta! Việc như thế chưa hề xảy ra bao giờ. ⁸Khốn thay cho chúng ta! Ai sẽ cứu chúng ta khỏi tay các vị thần vạn năng như thế? Đó là các vị thần đã đánh hạ người Ai-cập bằng mọi thứ bệnh dịch trong đồng hoang. ⁹Hỡi người Phi-li-tin, hãy can đảm lên, hãy chứng tỏ bản lĩnh trượng phu của mình, để anh em khỏi phải trở thành nô lệ của bọn Hê-bơ-rơ như chúng đang làm nô lệ cho chúng ta. Hãy chứng tỏ bản lĩnh trượng phu của mình và hãy chiến đấu!”

¹⁰Vậy dân Phi-li-tin đã hết lòng chiến đấu và đã đánh bại dân I-sơ-ra-ên. Ai nấy đều bỏ chạy về trại mình. Trận đánh đó đã trở thành một cuộc tàn sát khủng khiếp. Phía I-sơ-ra-ên đã có ba mươi ngàn bộ binh tử trận. ¹¹Rương của Đức Chúa Trời bị đoạt mất. Hai con trai của Hê-li là Hóp-ni và Phi-nê-a đều bị giết.

(a) 3:19 nt: rơi xuống đất

(b) 4:7 ctd: Đức Chúa Trời; nt: Elohim

Hê-li Qua Đời

¹²Ngày hôm đó một người Bên-gia-min ở chiến trường chạy về Si-lô, quần áo tả tơi, đầu đầy bụi đất. ¹³Khi người ấy về đến nơi, thì này, Hê-li đang ngồi trên ghế bên đường trông ngóng, vì lòng ông bồn chồn lo lắng cho Rương của Đức Chúa Trời. Người ấy vào trong thành và báo tin, cả thành đều bật lên gào khóc. ¹⁴Khi Hê-li nghe tiếng gào khóc, ông hỏi, “Có chuyện gì mà náo động lên như thế?” Người ấy vội vàng đến báo cho Hê-li hay. ¹⁵Lúc ấy Hê-li đã chín mươi tám tuổi, mắt ông đã lòa nên ông không thể trông thấy được nữa. ¹⁶Người ấy thưa với Hê-li, “Con là người vừa từ chiến trường trở về. Con từ mặt trận chạy thoát được và vừa về đến đây hôm nay.”

Ông hỏi, “Hỡi con, chuyện gì đã xảy ra?”

¹⁷Người mang tin đó trả lời và nói, “Dân I-sơ-ra-ên đã chạy trốn trước mặt dân Phi-li-tin. Dân ta đã bị tàn sát khủng khiếp. Hai con trai của cụ là Hóp-ni và Phi-nê-a đều đã tử trận. Rương của Đức Chúa Trời đã bị địch quân cướp mất rồi.”

¹⁸Khi Hê-li nghe nói Rương của Đức Chúa Trời đã bị địch quân cướp mất – lúc ấy ông đang ngồi trên ghế, bên cổng thành – ông ngã ngửa ra phía sau, gãy cổ, và qua đời. Lúc ấy ông đã rất già và lại nặng cân nữa. Ông đã xét xử trong I-sơ-ra-ên bốn mươi năm.

Con Dâu của Hê-li Qua Đời

¹⁹Khi ấy con dâu của ông, tức vợ của Phi-nê-a, đang có thai và sắp sinh. Khi bà nghe tin Rương của Đức Chúa Trời đã bị cướp, cha chồng và chồng đều đã chết, bà khuyu xuống và sinh con, vì cơn chuyển bụng đột xuất đến với bà. ²⁰Trong khi bà sắp qua đời, các phụ nữ đứng bên cạnh nói, “Đừng sợ, vì bà vừa sinh được một con trai.” Nhưng bà không đáp và cũng chẳng màng gì đến việc ấy. ²¹Bà đặt tên cho đứa trẻ là I-ca-bốt^(a) và nói, “Vinh hiển đã lìa khỏi I-sơ-ra-ên!” vì Rương của Đức Chúa Trời đã bị đoạt mất và vì cha chồng và chồng của bà đều đã chết. ²²Bà nói tiếp, “Vinh hiển đã lìa khỏi I-sơ-ra-ên, vì Rương của Đức Chúa Trời đã bị cướp mất.”

Dân Phi-li-tin Bị Tai Ương Vì Giữ Rương Giao Ước

5 ¹Bấy giờ dân Phi-li-tin lấy Rương của Đức Chúa Trời từ Ê-bên-ê-xe đem về Ách-đốt. ²Dân Phi-li-tin lấy Rương của Đức Chúa Trời đem vào đền thờ Thần Đa-gôn và để bên cạnh tượng Thần Đa-gôn.

³Sáng sớm hôm sau khi dân Ách-đốt thức dậy, kìa, tượng Thần Đa-gôn đang nằm sấp xuống đất trước Rương của CHÚA. Thấy vậy họ đỡ tượng của Đa-gôn dậy và khiêng tượng ấy để vào chỗ cũ. ⁴Nhưng sáng sớm hôm sau, khi họ thức dậy, kìa, tượng Thần Đa-gôn lại nằm sấp xuống đất trước Rương của CHÚA nữa. Lần này đầu của Đa-gôn và hai bàn tay đều gãy rời, nằm ngay ở ngạch cửa, chỉ có thân mình Đa-gôn là còn lại. ⁵Bởi vậy từ đó các tế sư của Thần Đa-gôn và tất cả những ai vào đền thờ Thần Đa-gôn đều không giẫm chân lên ngạch cửa của đền thờ Thần Đa-gôn tại Ách-đốt cho đến ngày nay.

(a) **4:21** I-ca-bốt nghĩa là “không còn vinh hiển nữa”

⁶Tay của CHÚA đè nặng trên dân Ách-đốt. Ngài giáng họa khủng khiếp xuống trên họ và dùng bấu độc đánh họ, tức đánh dân Ách-đốt và dân trong những vùng trực thuộc quyền cai trị của thành ấy. ⁷Khi dân ở Ách-đốt thấy thế, họ nói, “Rương của Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên không thể ở với chúng ta được, vì tay Ngài đã giáng họa trên chúng ta và trên Thần Đa-gôn của chúng ta rất nặng nề.” ⁸Vậy họ phái người đi mời tất cả các lãnh chúa của dân Phi-li-tin lại và nói, “Chúng ta phải làm gì với Rương của Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên đây?”

Những vị ấy đáp, “Hãy chở Rương của Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên đến Gát.” Vậy họ mang Rương của Đức Chúa Trời ra đi. ⁹Sau khi họ đã đem Rương ấy đến Gát, tay CHÚA hủy diệt thành ấy rất nặng nề. Ngài đánh hạ những người trong thành, cả lớn lẫn nhỏ đều bị bấu độc mọc trên mình.

¹⁰Vì thế họ chở Rương của Đức Chúa Trời đến Éc-rôn. Vậy Rương của Đức Chúa Trời được đưa đến Éc-rôn. Dân Éc-rôn thấy thế bèn kêu la rằng, “Họ đem Rương của Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên đến với chúng ta để giết chúng ta và giết dân chúng ta!”

¹¹Thế là họ phái người đi mời tất cả các lãnh chúa của dân Phi-li-tin lại và nói, “Hãy gửi trả Rương của Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên trở về chỗ của nó, để Rương ấy không giết chúng ta và dân chúng ta.” Vì trong tất cả các thành người ta đều kinh hãi vì sợ chết, bởi tay của Đức Chúa Trời đã đè nặng trên họ. ¹²Tất cả những ai không chết vì bệnh dịch thì cũng bị bấu độc nổi lên cùng mình, và tiếng than khóc trong thành vang thấu trời.

Rương Giao Ước Được Trả Về

6 ¹Đến lúc ấy Rương Giao Ước của CHÚA đã ở trong xứ Phi-li-tin được bảy tháng. ²Dân Phi-li-tin gọi các tế sư và các bốc sư của họ đến để tham vấn, “Chúng tôi phải làm gì với Rương Giao Ước của CHÚA? Xin chỉ chúng tôi cách nào để gửi trả Rương ấy về chỗ cũ.”

³Vậy họ bảo, “Nếu anh em muốn gửi trả Rương của Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên về, anh em chở gửi Rương ấy về không, nhưng bằng mọi cách, anh em phải gửi kèm theo một của lễ chuộc lỗi. Bấy giờ anh em mới được chữa lành, và anh em sẽ biết tại sao tay Ngài đã đè nặng trên anh em.”

⁴Họ hỏi, “Thế chúng tôi phải lấy gì làm của lễ chuộc lỗi để gửi về cho Ngài?”

Họ đáp, “Năm cục bấu bằng vàng và năm con chuột bằng vàng, theo số các lãnh chúa của dân Phi-li-tin, vì bệnh dịch đó đã hoành hành trên tất cả anh em và trên các lãnh chúa của anh em. ⁵Vì thế anh em phải làm tượng của các cục bấu và tượng của các con chuột đã gieo tai ương trong khắp xứ. Anh em cũng phải tôn vinh Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên; may ra Ngài sẽ nhẹ tay với anh em, với các thần của anh em, và với xứ sở của anh em. ⁶Tại sao anh em lại cứng lòng như người Ai-cập và Pha-ra-ôn đã cứng lòng ngày xưa? Khi Ngài thực hiện những việc quyền năng giữa những người ấy, há chẳng phải cuối cùng họ cũng phải chấp nhận để cho dân Ngài ra đi hay sao? ⁷Vậy bây giờ hãy đóng một cỗ xe mới, bắt hai con bò cái mới sinh con và chưa hề mang ách, thắng hai con bò ấy vào cỗ xe, rồi tách con của chúng ra. ⁸Đoạn lấy Rương của CHÚA đem đặt trên xe, rồi để các vật bằng vàng làm của lễ chuộc lỗi vào một cái hộp

ở bên cạnh, xong hãy để đôi bò ấy kéo cỗ xe ra đi. ⁹Anh em hãy theo dõi. Nếu xe ấy cứ thẳng đường mà đi về lãnh thổ của Rương, tức đi về hướng Bết Sê-mếch, thì đó có nghĩa là Ngài đã giáng họa lớn trên chúng ta. Còn không, chúng ta sẽ biết rằng không phải tay Ngài đã đánh chúng ta đâu, bèn là sự trùng hợp thôi.”

¹⁰Vậy họ cho làm như thế. Họ bắt hai con bò cái có con còn bú, thắng chúng vào cỗ xe, bắt các con nhỏ của chúng nhốt lại trong chuồng. ¹¹Sau đó họ đặt Rương của CHÚA lên xe, cùng với hộp đựng các con chuột bằng vàng và các tượng cục bướu. ¹²Đoạn họ để đôi bò cái đó kéo xe đi. Hai con bò ấy cứ thẳng đường về hướng Bết Sê-mếch mà đi tới. Chúng cứ theo một đường đó mà vừa đi vừa rống, không quay qua bên phải hoặc bên trái. Các lãnh chúa của dân Phi-li-tin đi theo phía sau xe cho đến biên giới Bết Sê-mếch.

¹³Lúc ấy dân Bết Sê-mếch đang gặt lúa mì trong thung lũng. Khi họ ngược mắt lên và thấy Rương Thánh đang tiến tới, họ vô cùng mừng rỡ. ¹⁴Khi cỗ xe đến cánh đồng của Giô-sua người Bết Sê-mếch, nó dừng lại bên một tảng đá lớn trong cánh đồng đó. Họ bèn chẻ cỗ xe ra làm củi và bắt hai con bò cái làm của lễ thiêu dâng lên CHÚA. ¹⁵Người Lê-vi đem Rương của CHÚA xuống, cùng với chiếc hộp được gửi kèm theo –trong hộp đó có các vật bằng vàng– rồi để tất cả trên một tảng đá lớn tại đó. Ngày hôm ấy dân Bết Sê-mếch dâng các của lễ thiêu và các con vật hiến tế lên CHÚA. ¹⁶Ngày hôm đó năm lãnh chúa của dân Phi-li-tin đều chứng kiến mọi việc ấy, rồi họ trở về Êc-rôn.

¹⁷Đây là các cục bướu bằng vàng mà dân Phi-li-tin đã gửi làm của lễ chuộc lỗi dâng lên CHÚA: một cho Ách-đốt, một cho Ga-xa, một cho Ách-kê-lôn, một cho Gát, và một cho Êc-rôn, ¹⁸và năm con chuột bằng vàng theo số lượng các thành của dân Phi-li-tin do năm lãnh chúa cai trị, kể cả các đồn lũy kiên cố và các làng mạc ở thôn quê. Tảng đá lớn, nơi người ta khiêng Rương của CHÚA xuống để bên cạnh, trong cánh đồng của Giô-sua người Bết Sê-mếch, vẫn còn đó cho đến ngày nay.

¹⁹Bấy giờ Ngài đánh phạt dân Bết Sê-mếch, vì họ đã ngăm nhìn Rương của CHÚA. Ngài đánh chết bảy mươi người ^(a) trong dân. Dân chúng thọ tang than khóc, vì CHÚA đã đánh họ một trận đòn rất nặng.

Rương Thánh Được Để tại Ki-ri-át Giê-a-rim

²⁰Dân ở Bết Sê-mếch nói, “Ai có thể đứng nổi trước mặt CHÚA Đức Chúa Trời ^(b) thánh khiết này? Ngài sẽ rời chúng ta và đến ở với ai đây?” ²¹Họ phái các sứ giả đến với dân ở Ki-ri-át Giê-a-rim và nói, “Dân Phi-li-tin đã mang trả cho chúng ta Rương của CHÚA. Xin anh chị em xuống lấy và rước về trên đó với anh chị em.”

7 ¹Vậy dân ở Ki-ri-át Giê-a-rim đến và nhận Rương của CHÚA, rồi rước về để trong nhà của A-bi-na-đáp, ở trên đồi. Họ cũng biệt ra thánh Ê-lê-a-xa con trai của ông ấy, để giao nhiệm vụ giữ Rương của CHÚA.

(a) 6:19 nt: Không rõ nghĩa trong Hebrew. Có bản ghi là 50.070 người bị đánh chết. Có bản lại ghi 70 người và 50 con bò của một người.

(b) 6:20 nt: Yahweh Elohim

Sa-mu-ên Làm Thủ Lãnh của Dân I-sơ-ra-ên

²Vậy Rương Thánh cứ ở tại Ki-ri-át Giê-a-rim một thời gian dài. Hai mươi năm đăng đăng trôi qua. Cả nhà I-sơ-ra-ên đều nhớ trông CHÚA. ³Bấy giờ Sa-mu-ên nói với cả nhà I-sơ-ra-ên, “Nếu anh chị em hết lòng trở về với CHÚA, hãy loại bỏ các thần ngoại bang và Nữ Thần Ách-ta-rốt^(a) ra khỏi anh chị em. Hãy hướng lòng anh chị em về CHÚA và chỉ phụng thờ một mình Ngài mà thôi. Bấy giờ Ngài sẽ giải thoát anh chị em khỏi tay dân Phi-li-tin.”

⁴Vậy dân I-sơ-ra-ên dẹp bỏ các tượng Thần Ba-anh và các tượng Nữ Thần Ách-ta-rốt, và chỉ phụng thờ một mình CHÚA.

⁵Sa-mu-ên nói, “Hãy tập hợp toàn dân I-sơ-ra-ên tại Mích-pa, rồi tôi sẽ cầu xin CHÚA cho anh chị em.” ⁶Vậy họ tập hợp nhau tại Mích-pa, rồi múc nước đổ ra trước mặt CHÚA. Họ kiêng ăn hôm đó và nói, “Chúng ta đã phạm tội với CHÚA.” Sa-mu-ên xét xử dân I-sơ-ra-ên tại Mích-pa.

⁷Bấy giờ dân Phi-li-tin nghe rằng dân I-sơ-ra-ên đã tụ họp tại Mích-pa, các lãnh chúa của dân Phi-li-tin liền kéo quân lên đánh dân I-sơ-ra-ên. Khi dân I-sơ-ra-ên nghe tin ấy, họ sợ dân Phi-li-tin. ⁸Dân I-sơ-ra-ên nói với Sa-mu-ên, “Xin ông đừng ngưng kêu cầu CHÚA, Đức Chúa Trời chúng ta, để Ngài cứu chúng ta khỏi tay dân Phi-li-tin.”

⁹Sa-mu-ên bắt một con chiên còn bú và dâng nó làm của lễ toàn thiêu lên CHÚA. Sau đó Sa-mu-ên kêu cầu CHÚA cho I-sơ-ra-ên, và CHÚA nhậm lời ông.

¹⁰Trong khi Sa-mu-ên dâng của lễ thiêu, dân Phi-li-tin tiến gần để tấn công dân I-sơ-ra-ên. Nhưng hôm đó CHÚA giáng sấm sét kinh hoàng trên dân Phi-li-tin, khiến chúng bị rối loạn và bị dân I-sơ-ra-ên đánh bại. ¹¹Dân I-sơ-ra-ên từ Mích-pa xông ra, đuổi theo dân Phi-li-tin, và rượt chúng đến tận miền dưới của Bết Ca. ¹²Sa-mu-ên lấy một tảng đá và dựng lên ở giữa Mích-pa và Sên, rồi đặt tên nó là Ê-bên-ê-xe^(b) và nói, “CHÚA đã giúp đỡ chúng ta đến đây.”

¹³Vậy dân Phi-li-tin đã bị khuất phục. Chúng không dám xâm phạm biên giới của I-sơ-ra-ên để quấy nhiễu họ nữa. Tay CHÚA chống lại dân Phi-li-tin suốt đời của Sa-mu-ên. ¹⁴Các thành mà dân Phi-li-tin đã chiếm lấy của I-sơ-ra-ên, từ Éc-rôn đến Gát, đều được trả lại cho I-sơ-ra-ên. I-sơ-ra-ên lấy lại phần lãnh thổ của mình khỏi tay dân Phi-li-tin. Bấy giờ giữa dân I-sơ-ra-ên và dân A-mô-ri có hòa bình. ¹⁵Sa-mu-ên xét xử trong I-sơ-ra-ên trọn đời ông. ¹⁶Từ năm này qua năm khác, ông đi một vòng đến Bê-tên, Ghinh-ganh, và Mích-pa. Ông xét xử dân I-sơ-ra-ên ở những nơi ấy, ¹⁷rồi ông trở về Ra-ma, vì nhà ông ở đó. Ông cũng xét xử dân I-sơ-ra-ên tại đó nữa. Ông xây ở đó một bàn thờ để thờ phượng CHÚA.

I-sơ-ra-ên Yêu Cầu Có Một Vua

8 ¹Bấy giờ Sa-mu-ên đã già lắm rồi. Ông lập các con trai của ông làm các thủ lãnh để xét xử trong I-sơ-ra-ên. ²Con trưởng của ông tên là Giô-ên; con thứ nhì tên là A-bi-gia. Hai người ấy làm các thủ lãnh và xét xử tại Bê-e Sê-ba. ³Các con trai của ông

(a) 7:3 Có chỗ ghi là Ách-tô-rét. Cũng có tên khác là Át-tạc-tê, nữ thần tình dục và chiến tranh.

(b) 7:12 Ê-bên-ê-xe có nghĩa là “Tảng đá giúp đỡ”

không đi theo đường lối của ông. Họ tẻ tách và chọn con đường kiếm lợi bất chính, nhận của hối lộ, và làm sai lệch công lý. ⁴Vì thế tất cả các trưởng lão của I-sơ-ra-ên họp lại và đến gặp Sa-mu-ên tại Ra-ma. ⁵Họ nói với ông, “Hãy xem, cụ đã già, còn các con cụ lại không theo đường lối của cụ. Bây giờ xin cụ lập cho chúng tôi một vua để xét xử chúng tôi như bao nhiêu dân khác.” ⁶Nhưng điều họ yêu cầu, “Hãy cho chúng tôi một vua để xét xử chúng tôi” đã làm cho Sa-mu-ên buồn lòng. Sa-mu-ên cầu xin ý CHÚA.

⁷CHÚA bảo Sa-mu-ên, “Hãy nghe mọi điều dân đã yêu cầu người, vì không phải chúng đã lìa bỏ người, nhưng chúng đã lìa bỏ Ta, để Ta không trị vì trên chúng. ⁸Chúng cứ muốn theo mọi việc chúng đã làm kể từ ngày Ta đem chúng lên khỏi Ai-cập cho đến ngày nay, đó là lìa bỏ Ta mà phụng thờ các thần khác, nay chúng cũng đối xử với người tương tự. ⁹Vậy bây giờ người hãy nghe theo lời của chúng, nhưng người phải nghiêm khắc cảnh cáo chúng, và nói cho chúng biết những gì một người làm vua sẽ đối xử với chúng.”

Giá Phải Trả cho Một Chế Độ Quân Chủ Chuyên Chế

¹⁰Vậy Sa-mu-ên nói lại tất cả những lời của CHÚA cho dân về việc họ yêu cầu ông lập cho họ một vua. ¹¹Ông nói, “Đây là những điều người làm vua trên anh chị em sẽ đối xử với anh chị em: Các con trai của anh chị em sẽ bị bắt làm người đánh xe, làm kỵ binh, làm quân hộ giá chạy trước xe của ông ta. ¹²Người ấy sẽ đặt người chỉ huy cho mỗi một ngàn quân và người chỉ huy cho mỗi năm mươi quân; một số sẽ lo việc cày bừa ruộng đất cho ông ta và gặt hái cho ông ta; một số khác sẽ lo chế tạo vũ khí chiến tranh và các dụng cụ để làm các xe chiến mã cho ông ta. ¹³Người ấy sẽ bắt các con gái anh chị em làm thợ chế nước hoa, nấu ăn, và làm bánh cho ông ta. ¹⁴Người ấy sẽ lấy những cánh đồng màu mỡ nhất, những vườn nho tốt nhất, những vườn ô-liu tốt nhất của anh chị em mà ban cho bề tôi của ông ta. ¹⁵Người ấy sẽ lấy một phần mười lúa gạo và hoa lợi của vườn nho anh chị em để ban cho các cận thân và bề tôi của ông ta. ¹⁶Người ấy sẽ bắt các tôi trai, các tớ gái, các thanh niên lực lưỡng nhất, và những con lừa của anh chị em để làm những việc của ông ta. ¹⁷Người ấy sẽ lấy một phần mười của bầy chiên anh chị em làm của mình. Rồi anh chị em sẽ làm tôi tớ cho người ấy. ¹⁸Đến lúc đó anh chị em sẽ kêu van than oán vì vua mình mà anh chị em đã chọn cho mình, nhưng trong ngày ấy CHÚA sẽ không nghe anh chị em đâu.”

¹⁹Tuy nhiên dân chúng nhất định không nghe theo lời khuyến cáo của Sa-mu-ên. Họ nói, “Không, phải có một vua để cai trị chúng tôi, ²⁰để chúng tôi cũng giống như bao nhiêu dân khác, hầu vua chúng tôi sẽ xét xử chúng tôi, dẫn đầu chúng tôi ra trận, và chiến đấu cho chúng tôi.”

²¹Sa-mu-ên ghi nhận mọi lời của dân, rồi ông trình lại mọi điều ấy lên CHÚA. ²²CHÚA phán với Sa-mu-ên, “Hãy nghe theo chúng. Hãy lập cho chúng một vua.” Vậy Sa-mu-ên nói với dân I-sơ-ra-ên, “Được rồi, ai nấy hãy trở về thành mình.”

Sau-lơ Được Chọn Làm Vua

9 ¹Thuở ấy có một người tên là Kích con của A-bi-ên, con của Xê-rô, con của Bê-cơ-rát, con của A-phi-a, thuộc chi tộc Bê-ni-min. Ông là một người giàu có và quyền thế. ²Ông có một con trai tên là Sau-lơ, một thanh niên khôi ngô tuấn tú; không ai trong dân I-sơ-ra-ên đẹp trai hơn chàng thanh niên ấy. Chàng cao hơn mọi người từ vai trở lên.

³Lúc ấy mấy con lừa cái của Kích cha của Sau-lơ bị lạc mất. Kích nói với Sau-lơ con ông, “Bây giờ con hãy đứng dậy, đem một người trong các đầy tớ đi với con, để tìm mấy con lừa về.” ⁴Vậy họ đi qua miền cao nguyên Ép-ra-im và vùng Sa-li-sa, nhưng họ không tìm được chúng. Sau đó họ đi qua miền Sa-a-lim nhưng cũng không thấy chúng. Kế đó họ đi qua lãnh thổ của chi tộc Bê-ni-min nhưng họ cũng chẳng thấy chúng. ⁵Khi họ đến vùng Xu-phơ, Sau-lơ nói với người đầy tớ đi với chàng, “Thôi, chúng ta hãy trở về, kéo cha tôi không còn lo cho mấy con lừa nữa, mà lại bắt đầu lo cho chúng ta.”

⁶Người đầy tớ nói với chàng, “Thưa cậu, trong thành này có một người của Đức Chúa Trời, một người rất được kính trọng. Tất cả những gì người ấy nói đều được ứng nghiệm. Vậy chúng ta hãy đến đó, biết đâu người ấy có thể chỉ cho chúng ta biết phải đi đường nào.”

⁷Sau-lơ nói với người đầy tớ của chàng, “Này, nếu chúng ta đi, chúng ta biết lấy gì làm quà để biếu người ấy đây? Bánh chúng ta đem theo đã hết sạch cả rồi; quà thì không có để biếu cho người của Đức Chúa Trời. Chúng ta đâu có gì?”

⁸Người đầy tớ đáp với Sau-lơ, “Thưa cậu, trong tay tôi có một phần tư se-ken bạc. Tôi sẽ biếu cho người của Đức Chúa Trời, để ông ấy chỉ cho chúng ta đường nào phải đi.” ⁹Thuở xưa, trong I-sơ-ra-ên, khi một người muốn đến cầu vấn Đức Chúa Trời điều gì, người ấy nói, “Hãy đến, chúng ta hãy đi gặp vị tiên kiến,” vì những người ngày nay chúng ta gọi là “tiên tri” thuở ấy người ta gọi là “tiên kiến.”

¹⁰Sau-lơ nói với người đầy tớ, “Tốt, vậy thì đi.” Thế là hai người đi vào thành, nơi có người của Đức Chúa Trời.

¹¹Đang khi hai người đi lên dốc để vào thành, họ gặp các thiếu nữ đi ra lấy nước, họ hỏi các cô ấy, “Có vị tiên kiến ở đây không?”

¹²Các cô ấy trả lời và nói, “Có, ông ấy kia kìa, ở trước mặt các anh đó. Hãy đi nhanh lên; hôm nay ông đến thành này, vì hôm nay dân trong thành sẽ dâng một con vật hiến tế trên nơi cao. ¹³Khi vào thành chắc chắn các anh sẽ gặp ông trước khi ông lên chỗ tế lễ trên nơi cao để dùng bữa, vì dân trong thành sẽ không ăn trước khi ông đến, bởi ông phải cầu nguyện dâng của tế lễ trước, sau đó những người được mời mới có thể ăn. Vậy bây giờ các anh hãy đi nhanh lên; thế nào các anh cũng sẽ gặp được ông ấy.” ¹⁴Thế là hai người đi lên thành. Vừa khi họ vào thành, Sa-mu-ên đã chờ sẵn ở đó. Ông đi ra đón họ để đưa họ lên chỗ tế lễ trên nơi cao.

¹⁵Số là một ngày trước khi Sau-lơ đến, CHÚA đã nói vào tai Sa-mu-ên rằng, ¹⁶“Vào giờ này ngày mai, Ta sẽ sai một người từ đất Bê-ni-min đến với người. Người sẽ xúc dầu cho nó làm người lãnh đạo của dân I-sơ-ra-ên Ta. Nó sẽ giải thoát dân Ta khỏi tay dân Phi-li-tin, vì Ta đã nhìn thấy dân Ta, tiếng kêu van của chúng đã thấu đến

Ta.” ¹⁷Khi Sa-mu-ên thấy Sau-lơ, CHÚA phán với ông, “Này, đó là người Ta đã nói với người. Người ấy sẽ trị vì trên dân Ta.”

¹⁸Bấy giờ Sau-lơ đến gần Sa-mu-ên ở cổng thành và hỏi, “Xin cụ làm ơn chỉ cho cháu biết nhà của vị tiên kiến ở đâu?”

¹⁹Sa-mu-ên đáp với Sau-lơ, “Tôi là người tiên kiến đây. Hãy đi trước tôi đến chỗ tế lễ trên nơi cao, vì hôm nay anh sẽ dùng bữa với tôi, rồi ngày mai tôi sẽ cho anh về và nói cho anh biết mọi điều trong lòng anh. ²⁰Còn mấy con lừa bị mất ba ngày trước, anh khỏi phải lo nữa, có người đã tìm được chúng rồi. Và lại, tất cả lòng mong muốn của dân I-sơ-ra-ên đang đặt trên ai? Há chẳng phải là trên anh và trên cả nhà của cha anh sao?”

²¹Sau-lơ trả lời và nói, “Con không phải là một người Bên-gia-min, một chi tộc nhỏ nhất trong các chi tộc của I-sơ-ra-ên, và gia đình con là gia đình nhỏ nhất trong tất cả các gia đình của chi tộc Bên-gia-min sao? Tại sao cụ lại nói với con như vậy?”

²²Kế đó Sa-mu-ên dẫn Sau-lơ và người đầy tớ của chàng, đưa họ vào sảnh đường, và đặt họ ngồi vào chỗ danh dự nhất trong số những người được mời đến dùng bữa. Có khoảng ba mươi người được mời đến dự tiệc hôm đó. ²³Sa-mu-ên nói với người đầu bếp, “Xin hãy đem phần mà tôi đã đưa cho ông, phần mà tôi đã dặn, ‘Hãy để riêng phần này ra’ đó.” ²⁴Vậy người đầu bếp lấy cái đùi và phần dính phía trên của đùi dọn ra trước mặt Sau-lơ. Bấy giờ Sa-mu-ên nói, “Hãy xem, đây là phần của anh mà tôi đã dặn để dành cho anh. Hãy ăn đi, vì đây là phần đã để dành cho anh cho đến bây giờ, để anh ăn với những vị khách được mời.” Vậy Sau-lơ dùng bữa với Sa-mu-ên hôm ấy.

²⁵Sau khi họ từ chỗ tế lễ trên nơi cao đi xuống và vào trong thành, Sa-mu-ên mời Sau-lơ lên sân thượng mái nhà đàm đạo.

²⁶Sáng hôm sau họ thức dậy sớm. Vừa khi bình minh ló dạng Sa-mu-ên gọi Sau-lơ, lúc ấy còn đang ở trên sân thượng mái nhà, và nói, “Hãy thức dậy, tôi sẽ tiễn anh lên đường.” Sau-lơ trỗi dậy, rồi cả hai người, chàng và Sa-mu-ên, đi ra ngoài thành.

Sau-lơ Được Xức Dầu Làm Vua

²⁷Đang khi họ đi xuống dốc, nơi sắp hết phạm vi ngoại ô của thành, Sa-mu-ên nói với Sau-lơ, “Hãy bảo người đầy tớ của anh đi trước chúng ta.” Người ấy vượt qua phía trước hai người. “Còn anh, anh hãy đứng lại đây một lát, để tôi tuyên bố cho anh biết lời của Đức Chúa Trời.”

10 ¹Bấy giờ Sa-mu-ên lấy một chai dầu, đổ dầu ấy trên đầu chàng, hôn chàng, và nói, “Há chẳng phải CHÚA đã xức dầu cho anh làm người lãnh đạo cơ nghiệp của Ngài hay sao? ²Khi anh rời khỏi tôi, anh sẽ gặp hai người gần bên mộ Ra-chên, trong địa phận Bên-gia-min, ở Xên-xa; họ sẽ nói với anh, ‘Những con lừa cái mà cậu đi tìm đã được kiếm ra rồi. Bây giờ cha cậu đã hết lo về mấy con lừa, nhưng ông cụ lại lo cho cậu. Ông cụ bảo, “Tôi thật không biết phải làm gì với cậu con trai của tôi nữa?”’

³Từ đó anh sẽ đi tiếp và sẽ đến cây sồi gộc của Ta-bô. Tại đó anh sẽ gặp ba người đi lên Bê-tên để thờ phượng Đức Chúa Trời. Một người dắt theo ba con dê tơ, người kia đem theo ba ổ bánh, còn người nọ mang theo một bầu rượu. ⁴Họ sẽ chào anh và tặng

anh hai ổ bánh, anh hãy nhận lấy từ tay họ. ⁵Sau đó anh sẽ đến Đồi của Đức Chúa Trời, ^(a) nơi có tiền đồn của quân Phi-li-tin đang trấn giữ. Khi anh đến đó và vào trong thành, anh sẽ gặp một nhóm tiên tri đang từ chỗ tế lễ trên nơi cao đi xuống. Có một ban nhạc đi trước họ. Ban nhạc ấy sử dụng các nhạc khí bằng dây, trống cơm, ống sáo, và hạc cầm. Nhóm tiên tri đó sẽ vừa đi vừa nói tiên tri. ⁶Bấy giờ Thần của CHÚA sẽ ngự trên anh, anh sẽ nói tiên tri với họ, và anh sẽ trở thành một người khác. ⁷Khi các dấu hiệu ấy đến với anh, anh hãy tùy cơ ứng biến, vì Đức Chúa Trời ở với anh. ⁸Anh hãy xuống Ghinh-ganh trước tôi. Tôi chắc chắn sẽ xuống đó gặp anh để dâng các của lễ thiêu và dâng các của lễ cầu an. Anh sẽ đợi bảy ngày, cho đến khi tôi đến gặp anh, và chỉ cho anh những gì phải làm.”

⁹Vậy những điều đó đều ứng nghiệm. Vừa khi chàng quay lưng từ giả Sa-mu-ên ra đi, Đức Chúa Trời ban cho chàng một tấm lòng mới. Mọi dấu hiệu ấy đều xảy ra y như vậy trong ngày hôm đó. ¹⁰Khi chàng đến ngọn đồi, một nhóm tiên tri đến gặp chàng. Thần của CHÚA ngự trên chàng, và chàng nói tiên tri với họ. ¹¹Tất cả những ai biết chàng trước kia và bây giờ thấy chàng, này, chàng nói tiên tri với các vị tiên tri, thì người ta nói với nhau, “Chuyện gì đã xảy ra cho con trai của Kích vậy? Chẳng lẽ Sau-lơ cũng thuộc vào hàng ngũ các vị tiên tri sao?” ¹²Bấy giờ có một người ở đó lên tiếng hỏi, “Sư phụ ^(b) của họ là ai vậy?” Việc đó đã trở thành một câu ngạn ngữ rằng, “Chẳng lẽ Sau-lơ cũng thuộc vào hàng ngũ các vị tiên tri sao?” ¹³Sau khi Sau-lơ ngừng nói tiên tri, chàng đi lên chỗ tế lễ trên nơi cao.

¹⁴Bấy giờ chú của Sau-lơ hỏi chàng và người đầy tớ của chàng, “Hai cháu đã đi đâu vậy?”

Chàng đáp, “Chúng cháu đi tìm mấy con lừa cái. Khi chúng cháu tìm không ra, chúng cháu đã đến gặp ông Sa-mu-ên.”

¹⁵Chú của Sau-lơ lại hỏi, “Hãy nói cho chú biết Sa-mu-ên đã nói gì với cháu?”

¹⁶Sau-lơ trả lời chú chàng, “Ông ấy bảo cho chúng cháu biết là mấy con lừa ấy đã tìm được rồi.” Nhưng về việc làm vua mà Sa-mu-ên đã nói với chàng, chàng không tiết lộ.

Sau-lơ Được Tôn Làm Vua

¹⁷Bấy giờ Sa-mu-ên triệu tập dân lại tại Mích-pa để trình diện CHÚA. ¹⁸Ông nói với dân I-sơ-ra-ên, “CHÚA, Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên, phán thế này: Ta đã đem I-sơ-ra-ên ra khỏi Ai-cập và giải thoát các ngươi khỏi tay của người Ai-cập và của mọi vương quốc áp bức các ngươi. ¹⁹Nhưng ngày nay các ngươi đã quyết định từ bỏ Đức Chúa Trời của mình, Đấng đã cứu các ngươi ra khỏi mọi hoạn nạn và khốn cùng. Các ngươi nói với Ngài, ‘Hãy lập cho chúng tôi một vua.’ Vậy bây giờ hãy đến trình diện trước mặt CHÚA theo từng chi tộc và từng dòng họ.”

²⁰Khi Sa-mu-ên bảo mọi chi tộc I-sơ-ra-ên đến gần, chi tộc Bê-ni-min được trúng thăm. ²¹Khi ông bảo chi tộc Bê-ni-min đến gần theo từng dòng họ, dòng họ của Ma-tri được trúng thăm. Cuối cùng Sau-lơ con của Kích được trúng thăm. Nhưng

(a) 10:5 nt: Ghi-bê-a Ê-lô-him

(b) 10:12 nt: cha; ctd: thầy

khi người ta tìm chàng thì không thấy chàng đâu cả. ²²Vậy họ lại cầu hỏi CHÚA nữa, “Người ấy có đến đây không?” CHÚA trả lời, “Kìa, nó đang trốn giữa đồng hành lý.”

²³Họ liền chạy đến đó và dẫn chàng ra. Khi chàng đến đứng giữa dân chúng, chàng cao hơn mọi người từ vai trở lên. ²⁴Sa-mu-ên nói với toàn dân, “Anh chị em xem thấy người CHÚA đã chọn chưa? Trong toàn dân, không ai như người ấy.” Toàn thể dân chúng bật lên reo hò và nói, “Vua vạn tuế!”

²⁵Sau đó Sa-mu-ên giải thích cho dân quyền hạn và trách nhiệm của một vị vua. Ông ghi chép mọi điều ấy trong một cuộn sách và để sách ấy trước mặt CHÚA. Sau đó Sa-mu-ên cho toàn dân giải tán, ai về nhà nấy. ²⁶Sau-lơ cũng về nhà chàng tại Ghi-bê-a. Có những người dũng mãnh được Đức Chúa Trời đụng chạm tấm lòng đi theo chàng. ²⁷Nhưng cũng có những kẻ chống đối^(a) nói, “Làm sao người này có thể cứu chúng ta được?” Chúng khinh bỉ chàng, không tặng quà chúc mừng chàng, nhưng chàng chẳng coi việc ấy ra gì.

Sau-lơ Đánh Bại Dân Am-môn

11 ¹Lúc ấy Na-hách người Am-môn kéo quân đến đóng trại trước thành Gia-bét ở Ghi-lê-át để tấn công thành ấy. Toàn dân Gia-bét cử người ra nói với Na-hách, “Xin lập một giao ước với chúng tôi, chúng tôi sẽ phục vụ ngài.”

²Nhưng Na-hách người Am-môn nói, “Ta sẽ lập giao ước với các ngươi với một điều kiện: các ngươi phải để ta móc con mắt phải của mọi người trong các ngươi, để làm nhục toàn dân I-sơ-ra-ên.”

³Các trưởng lão của Gia-bét đáp với hắn, “Xin ngài gia hạn cho chúng tôi bảy ngày, để chúng tôi phái các sứ giả đi khắp lãnh thổ I-sơ-ra-ên. Đến lúc ấy nếu không ai cứu chúng tôi, chúng tôi sẽ ra đầu hàng ngài.” ⁴Vậy các sứ giả đến Ghi-bê-a, nơi Sau-lơ đang ở, báo tin cho mọi người ở đó nghe. Nghe xong mọi người đều bật lên khóc.

⁵Lúc ấy Sau-lơ đang ở ngoài đồng trở về, đi sau đàn bò. Sau-lơ hỏi, “Có chuyện gì mà người ta khóc lóc như thế?” Họ thuật lại cho ông mọi lời các sứ giả từ Gia-bét đến nói. ⁶Khi Sau-lơ nghe tin ấy, Thần của Đức Chúa Trời tác động trên ông, ông phùng phùng nổi giận. ⁷Ông bắt một đôi bò đang được dùng để cày, sả thịt chúng ra từng mảnh, rồi sai các sứ giả mang chúng đến khắp lãnh thổ I-sơ-ra-ên và nói, “Ai không theo Sau-lơ và Sa-mu-ên ra đánh giặc, bò của người ấy sẽ ra như thế này.” CHÚA giáng cơn sợ hãi trên dân, nên muôn người như một cùng nhau kéo ra đánh giặc.

⁸Ông cho điểm binh tại Bê-xéc. Người I-sơ-ra-ên quy tụ được ba trăm ngàn, và người Giu-đa được ba mươi ngàn. ⁹Họ nói với các sứ giả đã đến kêu cứu rằng, “Anh em hãy về nói với đồng bào ở Gia-bét miền Ghi-lê-át như thế này: Ngày mai khi ánh nắng mặt trời vừa nóng, anh chị em sẽ được giải cứu.” Các sứ giả trở về tường thuật cho dân thành Gia-bét. Họ vô cùng mừng rỡ.

¹⁰Dân trong thành Gia-bét sai người ra nói với Na-hách, “Ngày mai chúng tôi sẽ ra đầu hàng ngài, rồi ngài sẽ đối xử với chúng tôi như thế nào tùy ý.”

(a) 10:27 nt: con cái của Bê-li-an (xt: 2 Cô 6:15)

¹¹Trong khi đó Sau-lơ chia quân ra làm ba đạo. Hôm sau lúc trời còn mờ mờ sáng, họ đồng loạt tấn công vào giữa trại giặc, chém giết quân Am-môn cho đến khi ánh nắng mặt trời bắt đầu nóng. Những kẻ sống sót bỏ chạy thục mạng, đến độ không còn có hai người chạy chung với nhau.

¹²Bấy giờ dân chúng đến nói với Sa-mu-ên, “Những kẻ nói, ‘Sau-lơ há sẽ trị vì trên chúng tôi sao’ đâu rồi? Hãy bắt bọn đó đến đây, để chúng ta giết luôn.”

¹³Nhưng Sau-lơ đáp, “Không ai sẽ bị giết hôm nay cả, vì ngày nay CHÚA đã thực hiện ơn giải cứu trong I-sơ-ra-ên.”

¹⁴Đoạn Sa-mu-ên nói với dân, “Hãy đi, chúng ta hãy đến Ghinh-ganh, để ở đó chúng ta sẽ tái xác nhận vương quyền.”

¹⁵Vậy toàn dân kéo nhau đến Ghinh-ganh, tại đó họ lập Sau-lơ làm vua trước mặt CHÚA ở Ghinh-ganh. Tại đó họ dâng các của lễ cầu an trước mặt CHÚA, và tại đó Sau-lơ và toàn dân I-sơ-ra-ên rất đổi vui mừng.

Diễn Từ Giã Biệt của Sa-mu-ên

12 ¹Bấy giờ Sa-mu-ên nói với toàn dân I-sơ-ra-ên: “Này, tôi đã nghe lời anh chị em về mọi điều anh chị em đã nói với tôi. Tôi đã lập một vua để trị vì trên anh chị em. ²Bây giờ, đây là vị vua lãnh đạo anh chị em; còn tôi giờ đây đã già và tóc đã bạc. Này, các con trai tôi đang ở giữa anh chị em. Tôi đã bước đi trước mặt anh chị em từ khi còn niên thiếu đến ngày nay. ³Bây giờ tôi đứng đây, xin anh chị em hãy nói ra trước mặt CHÚA và trước mặt người được xúc dầu của Ngài, để xem tôi có lấy bò của ai, hoặc lấy lừa của ai, hoặc lừa gặt người nào để lấy gì của ai chẳng? Tôi có áp bức ai, hoặc có nhận của hối lộ của ai mà nhắm mắt làm ngơ chẳng? Nếu có, tôi xin bồi hoàn cho anh chị em.”

⁴Họ đáp, “Cụ không lừa gạt chúng tôi, không áp bức chúng tôi, và cũng không lấy gì từ tay ai cả.”

⁵Ông nói với họ, “Hôm nay xin CHÚA làm chứng cho tôi trước mặt anh chị em và xin người được xúc dầu của Ngài làm chứng cho tôi rằng anh chị em đã không tìm thấy điều gì bất chính trong tay tôi.”

Họ đáp, “Cầu xin Ngài làm chứng cho.”

⁶Bấy giờ Sa-mu-ên nói với dân chúng, “CHÚA là Đấng đã dấy lên Môi-se và A-rôn, rồi đem các tổ tiên của anh chị em lên từ xứ Ai-cập. ⁷Vậy bây giờ anh chị em hãy đứng ra đây, để tôi trình bày với anh chị em trước mặt CHÚA về mọi ơn phước^(a) mà CHÚA đã làm cho anh chị em và cho tổ tiên anh chị em.

⁸Khi Gia-cốp đã vào trong đất Ai-cập và tổ tiên anh chị em đã kêu cầu với CHÚA, CHÚA đã sai Môi-se và A-rôn dẫn đưa tổ tiên anh chị em ra khỏi Ai-cập và giúp họ đến định cư tại miền đất này. ⁹Nhưng họ đã quên CHÚA, Đức Chúa Trời của họ, nên Ngài đã phó họ vào tay của Si-sê-ra tổng tư lệnh quân đội của Thành Ha-xơ,^(b) vào tay của dân Phi-li-tin, và vào tay vua Mô-áp. Những người ấy đã đánh bại họ. ¹⁰Bấy

(a) 12:7 nt: việc công chính, ctd: ơn giải cứu

(b) 12:9 ctd: Tổng tư lệnh quân đội của Vua Gia-bin ở thành Ha-xơ (Giôs 11:1)

giờ họ mới kêu cầu lên CHÚA và nói, ‘Chúng con đã phạm tội, vì chúng con đã bỏ CHÚA mà phụng thờ Thần Ba-anh và Nữ Thần Ách-ta-rốt,^(a) nhưng bây giờ xin cứu chúng con khỏi tay quân thù của chúng con; chúng con nguyện sẽ phụng thờ Ngài.’

¹¹CHÚA đã sai Giê-ru-ba-anh,^(b) Ba-rác,^(c) Giép-thê, và Sa-mu-ên đến. Ngài đã giải cứu anh chị em ra khỏi tay quân thù chung quanh anh chị em, và anh chị em đã hưởng cuộc sống an ninh. ¹²Đến khi anh chị em thấy Na-hách vua dân Am-môn đến tấn công anh chị em, anh chị em đã yêu cầu tôi, ‘Không, phải lập một vua để trị vì trên chúng tôi’ trong khi CHÚA, Đức Chúa Trời của anh chị em, đang làm Vua anh chị em. ¹³Vậy bây giờ, đây là vua anh chị em, người anh chị em đã chọn, người anh chị em mong muốn. Nay, CHÚA đã đặt một người làm vua để trị vì trên anh chị em. ¹⁴Nếu anh chị em kính sợ CHÚA, phụng thờ Ngài, vâng theo tiếng Ngài, và không chống lại mạng lệnh của CHÚA, và nếu cả anh chị em lẫn vua anh chị em, tức người trị vì trên anh chị em, vẫn tiếp tục tin theo CHÚA, Đức Chúa Trời của anh chị em, thì mọi người sẽ được phước. ¹⁵Còn nếu anh chị em không vâng theo tiếng CHÚA, nhưng chống lại mạng lệnh của CHÚA, thì tay CHÚA sẽ chống lại anh chị em, như Ngài đã chống lại tổ tiên anh chị em. ¹⁶Vậy bây giờ, anh chị em hãy đứng đó và nhìn xem công việc lớn lao mà CHÚA sẽ làm trước mắt anh chị em. ¹⁷Hôm nay là mùa gặt lúa mì phải không? Tôi sẽ kêu cầu CHÚA và Ngài sẽ ban sấm sét và đổ mưa xuống, để anh chị em nhận biết và thấy rằng tội lỗi của anh chị em rất trầm trọng trước mặt CHÚA về việc yêu cầu lập một vua cho mình.”

¹⁸Thế là Sa-mu-ên kêu cầu CHÚA; CHÚA ban sấm sét và đổ mưa xuống trong ngày hôm đó. Mọi người đều rất đổi kính sợ CHÚA và Sa-mu-ên. ¹⁹Toàn dân nói với Sa-mu-ên, “Xin cụ cầu nguyện với CHÚA, Đức Chúa Trời của cụ, cho các tôi tớ của cụ, để chúng tôi khỏi phải chết, vì chúng tôi đã chồng chất thêm vào những tội lỗi của chúng tôi một việc xấu nữa, ấy là yêu cầu có một vua cho mình.”

²⁰Sa-mu-ên đáp với dân, “Đừng sợ. Anh chị em quả đã làm mọi việc xấu xa ấy. Dù vậy, xin anh chị em chớ xây bỏ mà không theo CHÚA nữa, nhưng hãy phụng thờ CHÚA cách hết lòng. ²¹Chớ xây bỏ CHÚA mà theo các thần tượng hư không, là những thứ chẳng ích lợi gì và cũng không cứu được ai, bởi vì chúng chỉ là hư không. ²²CHÚA sẽ không quên dân Ngài vì cơ danh lớn của Ngài, và vì CHÚA đã lấy làm vui mà lập anh chị em làm dân Ngài. ²³Ngoài ra, về phần tôi, tôi không muốn phạm tội với CHÚA mà ngưng cầu nguyện cho anh chị em, và tôi sẽ tiếp tục chỉ bảo cho anh chị em đường ngay nẻo chính. ²⁴Chỉ mong anh chị em hãy kính sợ CHÚA, hãy hết lòng trung tín phụng thờ Ngài, và hãy nghĩ đến những việc lớn lao Ngài đã làm cho anh chị em. ²⁵Nhưng nếu anh chị em cứ làm những việc tội lỗi, thì anh chị em và vua anh chị em chắc chắn sẽ bị diệt vong.”

(a) 12:10 Có chỗ ghi là Ách-tô-rét. Cũng có tên khác là Át-tạc-tê, nữ thần tình dục và chiến tranh.

(b) 12:11 Ghi-đê-ôn (Thủ 6:32)

(c) 12:11 nt: Bê-đan. Bản LXX và Syriac chép: Ba-rác (Thủ 4:6)

Sau-lơ Dâng Của Lễ Trái Phép

13 ¹Sau-lơ được ba mươi^(a) tuổi khi lên làm vua, và ông trị vì trên I-sơ-ra-ên bốn mươi hai^(b) năm. ²Sau-lơ chọn cho ông ba ngàn người I-sơ-ra-ên; hai ngàn ở với Sau-lơ tại Mích-mát và trên Cao Nguyên Bê-tên, còn một ngàn ở với Giô-na-than tại Ghi-bê-a, trong lãnh thổ của chi tộc Bên-gia-min. Dân còn lại, ông cho đi về, ai về nhà nấy.

³Giô-na-than đánh hạ tiền đồn của dân Phi-li-tin tại Ghê-ba; và dân Phi-li-tin nghe được tin đó. Sau-lơ cho thổi kèn báo động khắp nước rằng, “Hỡi người Hê-bơ-rơ, hãy lắng nghe.” ⁴Bấy giờ toàn dân I-sơ-ra-ên đã nghe rằng Sau-lơ đã đánh hạ tiền đồn của dân Phi-li-tin, và dân Phi-li-tin đang căm thù dân I-sơ-ra-ên, vì thế dân được gọi đến tập hợp tại Ghinh-ganh để theo Sau-lơ.

⁵Dân Phi-li-tin cũng tập hợp lại để giao tranh với dân I-sơ-ra-ên. Chúng có ba mươi ngàn xe chiến mã và sáu ngàn kỵ binh; còn dân thì đông như cát nơi bờ biển. Chúng kéo lên đóng trại tại Mích-mát, phía đông của Bết A-vên. ⁶Khi dân I-sơ-ra-ên thấy mình bị nguy khốn vì bị quân thù vây chặt, họ trốn vào các hang động, các bụi rậm, các hốc đá, các mộ địa, và các hầm hố. ⁷Một số khác đã vượt qua phía đông Sông Giô-đanh để lánh nạn trong miền Gát và miền Ghi-lê-át. Chỉ có Sau-lơ vẫn ở lại Ghinh-ganh. Tất cả những người theo ông đều run sợ.

⁸Họ đợi bảy ngày theo thời hạn Sa-mu-ên đã ấn định, nhưng Sa-mu-ên vẫn chưa đến Ghinh-ganh. Bấy giờ dân quân bắt đầu bỏ Sau-lơ và đào ngũ. ⁹Thấy vậy Sau-lơ bảo, “Hãy đem của lễ thiêu và các của lễ cầu an đến cho ta.” Rồi ông dâng của lễ thiêu. ¹⁰Nhưng khi ông vừa dâng của lễ thiêu xong thì Sa-mu-ên đến. Sau-lơ đi ra để gặp cụ và chào cụ. ¹¹Sa-mu-ên hỏi, “Ngài đã làm gì vậy?”

Sau-lơ đáp, “Khi tôi thấy dân quân đã bắt đầu bỏ tôi và đào ngũ, còn cụ thì chưa đến đúng thời hạn đã ấn định trong khi quân Phi-li-tin đã tập hợp nhau tại Mích-mát, ¹²nên tôi nói, ‘Quân Phi-li-tin sắp sửa xuống tấn công ta ở Ghinh-ganh rồi, mà ta thì chưa cầu hỏi ý CHÚA,’ vì vậy tôi cực chẳng đã phải dâng một của lễ thiêu.”

¹³Bấy giờ Sa-mu-ên nói với Sau-lơ, “Ngài đã làm một điều thật điên rồ. Ngài đã không tuân giữ mạng lệnh của CHÚA, Đức Chúa Trời của ngài, truyền cho ngài. Đáng lẽ CHÚA sẽ làm cho vương quyền của ngài trên I-sơ-ra-ên được vững lập đời đời, ¹⁴nhưng bây giờ vương quyền của ngài sẽ không được tiếp tục. CHÚA đã tìm được cho Ngài một người đẹp lòng Ngài, và CHÚA đã truyền cho người ấy sẽ chỉ huy trên toàn thể con dân Ngài, vì ngài đã không vâng giữ những gì CHÚA đã truyền cho ngài.”

¹⁵Đoạn Sa-mu-ên đứng dậy, rời Ghinh-ganh đi đến Ghi-bê-a trong lãnh thổ của chi tộc Bên-gia-min. Sau-lơ điểm lại quân số đang ở với mình và thấy chỉ còn khoảng sáu trăm người.

(a) 13:1 Trong Hebrew, chữ “ba mươi” bị mất trong bản sao. Các học giả Kinh Thánh đã bổ túc.

(b) 13:1 Trong Hebrew, chữ “bốn mươi” bị mất trong bản sao, chỉ còn lại chữ “hai.” Các học giả Kinh Thánh đã tính và bổ túc.

Quân Đội I-sơ-ra-ên Không Có Binh Khí Bằng Kim Loại

¹⁶Sau-lơ, Giô-na-than con trai ông, và những người đang ở với họ đến trấn thủ tại Ghi-bê-a trong lãnh thổ của chi tộc Bên-gia-min; còn dân Phi-li-tin thì hạ trại tại Mích-mát. ¹⁷Từ trong trại quân Phi-li-tin, ba đơn vị đột kích được phái đi: một đơn vị tiến vào con đường đến Ôp-ra thuộc miền Su-anh, ¹⁸một đơn vị khác tiến vào con đường đến Bết Hô-rôn, còn đơn vị thứ ba tiến vào con đường dọc theo biên giới, nhìn xuống Thung Lũng Xê-bô-im, về phía đồng hoang. ¹⁹Lúc ấy trong toàn cõi I-sơ-ra-ên không có được một thợ rèn, vì dân Phi-li-tin đã nói, “Chớ để cho người Hê-bơ-rơ có cơ hội rèn gươm và giáo.” ²⁰Vì thế mọi người I-sơ-ra-ên đều phải đi xuống với người Phi-li-tin để mượn họ rèn lưỡi cày, lưỡi cuốc, lưỡi rìu, và lưỡi liềm cho mình. ²¹Giá tiền rèn một lưỡi cày hay một lưỡi cuốc là hai phần ba sê-ken^(a) bạc, còn một lưỡi rìu hay một mũi nhọn gắn ở đầu gậy thúc bò là một phần ba sê-ken^(b) bạc.

²²Vì thế trong ngày chiến trận người ta không thấy trong tay ai đi với Sau-lơ và Giô-na-than có gươm hay giáo; chỉ Sau-lơ và Giô-na-than con trai ông có mà thôi.

²³Khi ấy dân Phi-li-tin ở trong đồn đã kéo ra án ngữ ở Đèo Mích-mát.

Giô-na-than Đánh Bại Dân Phi-li-tin

14 ¹Một ngày kia Giô-na-than con trai Sau-lơ nói với người trẻ mang binh khí của chàng, “Hãy đi, chúng ta hãy qua tiền đồn của dân Phi-li-tin ở bên kia.” Nhưng chàng không nói cho cha chàng biết. ²Lúc bấy giờ Sau-lơ đang ngồi dưới cây lựu tại Mích-rôn, ngoại biên của Thành Ghi-bê-a. Có khoảng sáu trăm người đang ở với ông ³–Trong số ấy có A-hi-gia con trai A-hi-túp đang mang ê-phốt. A-hi-túp là anh của I-ca-bốt; A-hi-túp và I-ca-bốt là con của Phi-nê-a; Phi-nê-a là con của Hê-li; Hê-li là tư tế của CHÚA tại Si-lô– nhưng dân không biết Giô-na-than đã rời khỏi trại quân.

⁴Thuở ấy ở giữa đèo, nơi Giô-na-than muốn đi qua tiền đồn của quân Phi-li-tin, có hai vàng đá nhọn, một vàng đá bên này đường và một vàng đá bên kia đường. Một vàng đá tên là Bô-xê, và một vàng đá tên là Sê-nê. ⁵Một vàng đá quay mặt về hướng bắc, đối diện với Mích-mát, còn vàng đá kia quay mặt về hướng nam, đối diện với Ghi-bê-a.

⁶Giô-na-than nói với người trẻ mang binh khí của chàng, “Hãy đi, chúng ta hãy đến tiền đồn của những kẻ không được cắt bì kia; không chừng CHÚA sẽ ra tay hành động giúp chúng ta, vì chẳng gì có thể cản trở sự giải cứu của CHÚA, bất kể chúng ta có nhiều người hay ít người.”

⁷Người mang binh khí đáp với chàng, “Hãy làm theo mọi điều trong lòng ông. Xin ông cứ đi. Lòng ông muốn thế nào, tôi đây quyết một lòng theo ông thế ấy.”

⁸Giô-na-than nói, “Tốt lắm, vậy chúng ta hãy qua gặp bọn ấy và để chúng thấy chúng ta. ⁹Nếu chúng nói với chúng ta, ‘Đợi đó, để chúng ta xuống khám xét các người,’ thì chúng ta sẽ đứng tại chỗ và không lên với chúng. ¹⁰Nhưng nếu chúng bảo, ‘Hãy lên

(a) 13:21 nt: khoảng 8 gờ-ram

(b) 13:21 nt: khoảng 4 gờ-ram

đây cho chúng ta khám xét,’ thì chúng ta sẽ lên, vì đó là dấu hiệu CHÚA sẽ phó chúng vào tay chúng ta.”

¹¹Vậy hai người tiến đến đồn của quân Phi-li-tin. Quân Phi-li-tin bảo, “Xem kìa, bọn Hê-bơ-rơ đã chui ra khỏi hang mà chúng đã trốn chui trốn nhủi.” ¹²Quân lính trong đồn gọi Giô-na-than và người mang binh khí của chàng rằng, “Hãy lên đây để trình diện chúng ông. Chúng ông có việc này chỉ cho chúng mày.”

Giô-na-than nói với người mang binh khí của chàng, “Anh hãy bám sát theo tôi, vì CHÚA sẽ phó chúng nó vào tay của dân I-sơ-ra-ên.” ¹³Giô-na-than dùng cả hai tay và hai chân leo lên, và người mang binh khí của chàng bám sát theo sau. Chúng ngã gục trước mặt Giô-na-than, và người mang binh khí theo sát phía sau kết liễu đời chúng.

¹⁴Trong đợt chém giết đầu tiên này, Giô-na-than và người mang binh khí của chàng đã giết khoảng hai mươi người trong một khoảnh đất rộng khoảng nửa mẫu ruộng. ^(a)

¹⁵Một cơn sợ hãi nổi lên khắp nơi: quân ở trong trại, quân đóng ngoài đồng, và toàn thể đạo quân của quân địch đều run sợ. Các quân sĩ trú đóng trong đồn và ngay cả các đơn vị đột kích cũng đều run sợ. Ngay lúc ấy một cơn động đất xảy ra, nên Đức Chúa Trời khiến chúng càng run sợ hơn nữa.

¹⁶Bấy giờ các lính canh của Sau-lơ ở Ghi-bê-a trong đất Bên-gia-min quan sát tình hình trại giặc, và kìa, họ thấy đại quân của chúng vỡ chạy tán loạn, kẻ đó người đây.

¹⁷Sau-lơ nói với những người đang ở với ông, “Hãy điểm binh để xem ai đã rời khỏi chúng ta.” Khi họ điểm binh, này, cả Giô-na-than và người mang binh khí của chàng đều vắng mặt.

¹⁸Sau-lơ nói với A-hi-gia, “Hãy mang Rương của Đức Chúa Trời đến đây.” Số là trong suốt thời gian đó, Rương của Đức Chúa Trời luôn ở trước mặt đạo quân I-sơ-ra-ên.

¹⁹Nhưng đang khi Sau-lơ còn nói với tư tế, tiếng náo động bên trại quân Phi-li-tin càng ngày càng lớn, vì vậy Sau-lơ nói với tư tế, “Xin ông hãy rút tay lại.” ²⁰Bấy giờ Sau-lơ và tất cả những người đang ở với ông hiệp nhau và xông vào trại giặc, trong khi đó thì giữa quân giặc mạnh ai nấy giết người bên cạnh mình, và trận chiến trở nên cực kỳ hỗn loạn. ²¹Thêm vào đó những người Hê-bơ-rơ trước kia theo dân Phi-li-tin, kéo lên với chúng, và hạ trại quanh đó, bấy giờ họ lại trở gươm, hiệp với dân I-sơ-ra-ên đang theo Sau-lơ và Giô-na-than mà đánh giết quân giặc. ²²Tương tự những người I-sơ-ra-ên đã trốn trong miền cao nguyên Ép-ra-im nghe tin quân Phi-li-tin đang bỏ chạy liền ra khỏi nơi họ trốn, bám sát theo quân Phi-li-tin mà đánh giết. ²³Vậy CHÚA đã cứu I-sơ-ra-ên ngày hôm ấy, và trận chiến lan đến Bết A-vên.

Sau-lơ Thốt Lời Thề Nông Nổi

²⁴Ngày hôm đó dân I-sơ-ra-ên mệt đuối, vì Sau-lơ đã trói buộc dân I-sơ-ra-ên bằng một lời thề rằng, “Đáng nguyên rửa thay là kẻ ăn gì trước khi chiều tối, trước khi ta báo thù những kẻ thù của ta xong.” Vì thế không người nào dám nếm chút gì. ²⁵Lúc ấy toàn dân đuổi theo quân giặc đến một cánh rừng; và người ta thấy dưới đất có nhiều mật ong. ²⁶Khi dân vào trong rừng, họ thấy mật ong nhều xuống, nhưng không ai

(a) **14:14** nt: khoảng đất rộng bằng nửa diện tích của một đôi bò cày một ngày

dám nhúng tay vào mà đưa lên miệng, vì họ sợ phạm lời thề. ²⁷Nhưng Giô-na-than không biết cha chàng đã bắt dân thề như vậy, nên đưa cây gậy đang cầm trong tay, nhúng vào tảng ong đầy mật, rồi lấy tay quẹt mà đưa vào miệng. Mật chàng liền tươi hẳn ra. ²⁸Có người trong dân đến nói với chàng, “Cha ông đã nghiêm cấm dân với lời thề rằng, ‘Đáng nguyên rửa thay là kẻ ăn gì hôm nay,’ vì thế cả dân đều kiệt sức.”

²⁹Giô-na-than đáp, “Cha tôi đã gây rắc rối cho đất nước rồi. Xem đây, mặt tôi đã tươi hẳn ra vì tôi đã nếm một chút mật ong này. ³⁰Nếu hôm nay dân được tự do ăn uống những chiến lợi phẩm chiếm được của quân thù thì quân Phi-li-tin ắt sẽ bị giết nhiều hơn nữa phải không?”

³¹Ngày hôm đó họ đã đánh đuổi quân Phi-li-tin từ Mích-mát đến tận Ai-gia-lôn. Bấy giờ dân quân đã cực kỳ đuối sức. ³²Dân quân bèn xông vào cướp lấy những chiến lợi phẩm. Họ bắt chiên, bò, và bò con, giết chúng ngay tại chỗ, và ăn thịt chúng trong khi máu vẫn còn trong đó. ³³Có người đến báo với Sau-lơ, “Xem kìa, đoàn dân đang phạm tội với CHÚA vì ăn thịt vẫn còn máu.”

Ông đáp, “Các người đã phạm tội rồi. Hãy lăn một tảng đá lớn đến đây cho ta ngay.”

³⁴Sau-lơ nói tiếp, “Hãy phân tán các người ra giữa dân và nói cho họ biết, ‘Mỗi người hãy đem bò hay chiên mình đã cướp được đến đây. Hãy giết chúng tại đây, rồi ăn thịt chúng. Đừng phạm tội với CHÚA mà ăn thịt vẫn còn máu trong đó.’” Vậy đêm đó mỗi người dắt bò mình cướp được đến tảng đá ấy và làm thịt chúng tại đó.

³⁵Sau đó Sau-lơ lập một bàn thờ để thờ kính CHÚA. Đó là bàn thờ đầu tiên ông xây dựng cho CHÚA.

Dân Xin Tha Mạng Giô-na-than

³⁶Bấy giờ Sau-lơ nói, “Đêm nay chúng ta hãy xuống đánh dân Phi-li-tin và tiêu diệt chúng cho đến sáng. Chúng ta đừng để một người nào trong chúng sống sót.”

Dân đáp, “Xin ngài cứ làm điều gì ngài cho là phải.”

Nhưng tư tế nói, “Chúng ta hãy lại gần đây để cầu hỏi ý Đức Chúa Trời trước đã.”

³⁷Vậy Sau-lơ cầu hỏi thánh ý của Đức Chúa Trời, “Con có nên đi xuống rượt đuổi quân Phi-li-tin không? Ngài sẽ nộp chúng vào tay của I-sơ-ra-ên không?” Nhưng Ngài chẳng đáp lại một lời nào cho ông ngày hôm đó cả.

³⁸Sau-lơ nói, “Hỡi tất cả các thủ lãnh của dân, hãy lại gần đây. Hôm nay chúng ta hãy điều tra xem tội lỗi này do đâu mà ra? ³⁹Có CHÚA hằng sống, Đáng giải cứu I-sơ-ra-ên làm chứng, dù người ấy là Giô-na-than con trai ta đi nữa, thì nó cũng phải chết.” Nhưng không người nào trong toàn dân đáp lại với ông một lời. ⁴⁰Ông lại nói với toàn dân I-sơ-ra-ên, “Các người hãy đứng qua một bên, còn Giô-na-than và ta sẽ đứng qua phía bên kia.”

Dân đáp với Sau-lơ, “Xin ngài cứ làm điều gì ngài cho là phải.”

⁴¹Đoạn Sau-lơ cầu với CHÚA, Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên, “Xin cho chúng con biết sự thật.” Sau-lơ và Giô-na-than trúng thăm nhưng dân thì thoát khỏi.

⁴²Sau-lơ nói, “Hãy gieo thăm giữa Giô-na-than con trai ta và ta.” Giô-na-than bị trúng thăm.

⁴³Bấy giờ Sau-lơ nói với Giô-na-than, “Hãy nói cho cha biết con đã làm gì.”

Giô-na-than trả lời và nói, “Con chỉ ném chút mật ong ở đầu cây gậy nơi tay con mà bây giờ con phải bị xử tử sao?”

⁴⁴Sau-lơ đáp, “Nguyện Đức Chúa Trời sẽ phạt ta cách nặng nề. Hỡi Giô-na-than, con chắc chắn phải bị xử tử.”

⁴⁵Nhưng dân nói với Sau-lơ, “Tại sao Giô-na-than phải bị xử tử? Ai đã đem lại cuộc giải cứu lớn lao này trong I-sơ-ra-ên? Không thể được! Có CHÚA hằng sống làm chứng, không một sợi tóc nào của Giô-na-than sẽ bị rơi xuống đất, vì hôm nay anh ấy đã làm việc với Đức Chúa Trời.” Vậy dân giải cứu Giô-na-than và chàng được thoát chết.

⁴⁶Đoạn Sau-lơ quay về, không đuổi giết quân Phi-li-tin nữa; còn quân Phi-li-tin cũng trở về địa phận của họ.

Các Chiến Công của Vua Sau-lơ

⁴⁷Khi Sau-lơ nhận vương quyền để trị vì trên I-sơ-ra-ên, ông phải đánh nhau với quân thù của ông ở mọi phía; nào là chiến tranh với dân Mô-áp, đánh nhau với dân Am-môn, dân Ê-đôm, các vua dân Xô-ba, và dân Phi-li-tin. Mỗi khi xuất quân ra trận, ông đều đánh bại chúng. ⁴⁸Ông cũng tập hợp quân đội và tấn công dân A-ma-léc. Ông giải thoát dân I-sơ-ra-ên khỏi tay những kẻ bóc lột họ.

Các Thân Nhân của Vua Sau-lơ

⁴⁹Các con trai của Sau-lơ là Giô-na-than, Ích-vi,^(a) và Manh-ki-sua. Ông có hai con gái. Cô chị tên Mê-ráp, và cô em tên Mi-khanh. ⁵⁰Tên của vợ Sau-lơ là A-hi-nô-am; bà là con gái của A-hi-ma-a. Tướng chỉ huy quân đội của ông tên là Áp-ne con trai của Ne; Ne là chú của Sau-lơ. ⁵¹Cha của Sau-lơ là Kích, và cha của Áp-ne là Ne; cả hai người, Kích và Ne, đều là con của A-bi-ên.

⁵²Trong suốt thời gian Sau-lơ trị vì, giữa ông và dân Phi-li-tin luôn có chiến tranh khốc liệt. Mỗi khi Sau-lơ thấy có người nào dũng mãnh và can trường, ông liền chiêu mộ người ấy về phục vụ trong quân đội của ông.

Sau-lơ Đánh Bại Quân A-ma-léc Nhưng Tha Mạng Cho A-ga

15 ¹Sa-mu-ên nói với Sau-lơ, “CHÚA đã sai tôi xúc dầu cho ngài để ngài làm vua trên dân của CHÚA, tức trên dân I-sơ-ra-ên. Vậy bây giờ xin ngài lắng nghe lời của CHÚA: ²CHÚA các đạo quân phán thế này, “Ta sẽ phạt A-ma-léc về những gì nó đã làm cho dân I-sơ-ra-ên, vì nó đã chặn đường dân I-sơ-ra-ên khi dân I-sơ-ra-ên ra khỏi Ai-cập. ³Vậy bây giờ hãy đi tấn công dân A-ma-léc và tuyệt diệt tất cả những gì chúng có, chỗ chứa lại chi cả. Hãy tiêu diệt cả đàn ông lẫn đàn bà, trẻ em và trẻ thơ còn đang bú, bò và chiên, lạc đà và lừa.”

⁴Vậy Sau-lơ tập hợp dân quân và điểm quân ở Tê-la-im. Có hai trăm ngàn bộ binh và mười ngàn người Giu-đa tề tựu. ⁵Sau-lơ kéo quân đến thành của dân A-ma-léc và mai phục trong thung lũng. ⁶Đoạn Sau-lơ báo cho người Kê-ni biết, “Hãy ra đi, hãy rời khỏi dân A-ma-léc, kéo ta sẽ diệt các người chung với chúng. Vì các người đã lấy

(a) **14:49** 1 Sứ 8:33 và 9:39 thì gọi là A-bi-na-đáp

lòng tử tế đối xử với dân I-sơ-ra-ên khi họ ra khỏi Ai-cập.” Vậy dân Kê-ni rời khỏi dân A-ma-léc. ⁷Sau-lơ đánh bại dân A-ma-léc từ Ha-vi-la cho đến Su-rơ, ở về phía đông của Ai-cập. ⁸Ông cũng bắt sống A-ga vua dân A-ma-léc, và dùng gươm tiêu diệt toàn dân ấy. ⁹Nhưng Sau-lơ và dân chừa mạng của A-ga lại, cùng với những con thú béo nhất trong các đàn chiên, bò, bò sữa, chiên con, và mọi vật gì tốt đẹp; họ không tiêu diệt chúng. Nhưng những gì rẻ tiền và không giá trị, họ đều diệt sạch.

¹⁰Bấy giờ có lời của CHÚA đến với Sa-mu-ên, ¹¹“Ta lấy làm ân hận đã lập Sau-lơ làm vua, vì nó đã quay lưng lìa bỏ Ta, và không làm theo những điều Ta truyền.” Điều đó đã làm đau lòng Sa-mu-ên, và cụ kêu van với CHÚA suốt đêm đó. ¹²Sáng hôm sau, Sa-mu-ên thức dậy sớm để ra đón Sau-lơ. Người ta báo cho Sa-mu-ên rằng, “Sau-lơ đã đến Cạt-mên để lập một đài kỷ niệm cho ông ta, rồi trở lại, đi ngang qua đây, mà xuống Ghinh-ganh rồi.”

¹³Vì thế Sa-mu-ên đến đó gặp Sau-lơ. Sau-lơ nói với cụ, “Xin CHÚA ban phước cho cụ. Tôi đã thi hành xong mạng lệnh của CHÚA.”

¹⁴Nhưng Sa-mu-ên đáp, “Thế tiếng gì tôi nghe giống như tiếng của chiên kêu và tiếng bò rống vậy?”

¹⁵Sau-lơ đáp, “Đó là những chiến lợi phẩm dân đã lấy của dân A-ma-léc đem về, bởi vì dân muốn chừa lại những con chiên và con bò béo nhất để làm những con vật hiến tế dâng lên CHÚA, Đức Chúa Trời của cụ; còn những con khác, chúng tôi đã giết sạch cả rồi.”

¹⁶Sa-mu-ên nói với Sau-lơ. “Xin ngài đừng nói nữa. Để tôi nói cho ngài nghe những gì CHÚA đã nói với tôi đêm qua.”

Ông bảo cụ, “Xin cụ cứ nói.”

¹⁷Sa-mu-ên nói, “Khi ngài còn nhận biết mình là một người không ra gì, há chẳng phải ngài là thủ lãnh của các chi tộc I-sơ-ra-ên sao? Há chẳng phải CHÚA đã xúc dầu chọn ngài làm vua trên dân I-sơ-ra-ên sao? ¹⁸Nay CHÚA sai ngài đi thi hành một sứ mạng và đã truyền, ‘Hãy đi, tiêu diệt hoàn toàn phường tội lỗi, dân A-ma-léc; hãy đánh chúng cho đến khi chúng bị tiêu diệt hoàn toàn.’ ¹⁹Thế nhưng tại sao ngài không vâng theo tiếng CHÚA? Sao ngài lại xông vào các chiến lợi phẩm mà làm điều tội lỗi trước mắt CHÚA?”

²⁰Sau-lơ nói với Sa-mu-ên, “Nhưng tôi có vâng theo lời CHÚA mà. Tôi đã thực thi sứ mạng CHÚA đã sai tôi đi. Tôi đã đem A-ga vua A-ma-léc về đây, và tôi đã tiêu diệt toàn dân A-ma-léc rồi. ²¹Nhưng dân chỉ lấy mấy chiến lợi phẩm này, tức những con chiên và con bò béo nhất mà đáng lý chúng cũng phải bị diệt, để làm những con vật hiến tế dâng lên CHÚA, Đức Chúa Trời của cụ, ở Ghinh-ganh đấy thôi.”

²²Bấy giờ Sa-mu-ên nói,

“CHÚA há sẽ vui về của lễ thiêu và các con vật hiến tế

Bằng vui về việc vâng lời Ngài sao?

Này, sự vâng lời tốt hơn vật hiến tế,

Sự nghe theo tốt hơn mỡ các chiên đực.

²³ Vì tội phản loạn cũng nặng như tội tin bói toán;
 Và tánh ương ngành cũng đáng tội như tội thờ thần tượng.
 Bởi vì ngài đã gạt bỏ lời CHÚA,
 Nên CHÚA^(a) cũng gạt bỏ ngài khỏi chức vụ làm vua.”

²⁴Bấy giờ Sau-lơ nói với Sa-mu-ên, “Tôi đã phạm tội. Tôi đã vi phạm lệnh của CHÚA và lời của cụ, vì tôi sợ dân nên đã làm theo lời họ.” ²⁵Vậy bây giờ xin cụ tha lỗi cho tôi, và trở lại với tôi, để tôi có thể thờ phượng CHÚA.”

²⁶Nhưng Sa-mu-ên nói với Sau-lơ, “Tôi sẽ không trở lại với ngài, vì ngài đã gạt bỏ lời CHÚA, và CHÚA cũng đã gạt bỏ ngài khỏi chức vụ làm vua trên I-sơ-ra-ên rồi.”

²⁷Vừa khi Sa-mu-ên quay lưng bỏ đi, Sau-lơ đưa tay ra nắm lấy vạt áo choàng của cụ, nên vạt áo ấy bị rách toạc. ²⁸Sa-mu-ên nói với ông, “Ngày nay CHÚA xé rách vương quốc I-sơ-ra-ên ra khỏi ngài và trao nó cho một người lân cận của ngài, một người tốt hơn ngài. ²⁹Và lại, Đấng Vinh Hiển của I-sơ-ra-ên không bao giờ nói dối và cũng không ăn năn, vì Ngài chẳng phải phàm nhân mà ăn năn.”

³⁰Sau-lơ nói, “Tôi đã phạm tội, nhưng bây giờ xin cụ tôn trọng tôi trước mặt các trưởng lão của dân tôi và trước mặt dân quân I-sơ-ra-ên; xin cụ trở lại với tôi để tôi có thể thờ phượng CHÚA, Đức Chúa Trời của cụ.” ³¹Vậy Sa-mu-ên trở lại với Sau-lơ, và Sau-lơ thờ phượng CHÚA.

³²Bấy giờ Sa-mu-ên nói, “Hãy đem A-ga vua dân A-ma-léc đến cho tôi.” Vậy A-ga tiến đến trước mặt cụ với vẻ mặt hí hửng. A-ga nói, “Chắc chắn nỗi cay đắng của cái chết đã qua rồi.” ³³Nhưng Sa-mu-ên nói, “Như gương của người đã làm cho bao nhiêu người mẹ mất con, thì ở giữa vòng những người mẹ, mẹ của người cũng phải bị mất con như vậy.” Rồi Sa-mu-ên cho phân thây A-ga ra từng mảnh trước mặt CHÚA tại Ghinh-ganh.

³⁴Sau đó Sa-mu-ên trở về Ra-ma, còn Sau-lơ đi lên nhà ông tại Ghi-bê-a, thành của Sau-lơ. ³⁵Sa-mu-ên không đến gặp Sau-lơ nữa cho đến ngày qua đời. Dù vậy Sa-mu-ên cứ vì Sau-lơ mà than thở mãi, và CHÚA lấy làm ân hận^(b) vì đã lập Sau-lơ làm vua trên I-sơ-ra-ên.

Đa-vít Được Xức Dầu Làm Vua

16 ¹Bấy giờ CHÚA phán với Sa-mu-ên, “Người cứ vì Sau-lơ mà than thở mãi cho đến chừng nào? Người có thấy Ta đã loại bỏ nó và không cho nó làm vua trên I-sơ-ra-ên nữa chẳng? Hãy đổ dầu cho đầy vào chiếc sừng của người và đi. Ta sai người đến nhà của Giê-se người Bết-lê-hem, vì Ta đã tìm được cho Ta một người làm vua trong vòng các con trai của nó.”

²Sa-mu-ên thưa, “Làm sao con có thể đi được? Nếu Sau-lơ nghe việc ấy, chắc chắn ông ấy sẽ giết con.”

(a) 15:23 nt: Ngài

(b) 15:35 nt: thờ ra, thờ dài

CHÚA đáp, “Hãy dắt một con bò cái tơ theo với người và nói, ‘Tôi muốn đi dâng một con vật hiến tế lên CHÚA.’”³ Người hãy mời Giê-se đến dự cuộc tế lễ, rồi Ta sẽ chỉ cho người phải làm gì. Người sẽ xúc dầu cho người nào Ta sẽ bảo người.”

⁴Vậy Sa-mu-ên làm theo lời của CHÚA dạy. Cụ đi đến Bết-lê-hem. Khi thấy cụ đến, các trưởng lão trong thành đều run sợ. Họ hỏi, “Cụ đến đem bình an chăng?”

⁵Cụ đáp, “Bình an. Tôi đến để dâng con vật hiến tế lên CHÚA. Quý vị hãy thanh tẩy lấy mình rồi đến dự cuộc tế lễ với tôi.” Cụ cũng cho thanh tẩy Giê-se và các con trai ông ấy, và mời họ đến dự lễ.

⁶Khi họ đến, cụ nhìn thấy Ê-li-áp thì nhủ thầm, “Chắc hẳn người CHÚA muốn xúc dầu đang đứng trước mặt Ngài đây rồi.”

⁷Nhưng CHÚA nói với Sa-mu-ên, “Đừng chỉ nhìn vào diện mạo hoặc vóc dáng cao lớn của nó. Ta không chọn nó đâu, vì CHÚA không nhìn người như loài người nhìn; loài người thấy bên ngoài, nhưng CHÚA thấy trong lòng.”

⁸Giê-se gọi A-bi-na-đáp và bảo chàng hãy đi qua trước mặt Sa-mu-ên. Cụ nói, “CHÚA cũng không chọn người này.”

⁹Giê-se bảo Sam-ma đi qua. Cụ nói, “CHÚA cũng không chọn người này.”

¹⁰Giê-se bảo bảy con trai của ông lần lượt đi qua trước mặt Sa-mu-ên. Nhưng Sa-mu-ên nói với Giê-se, “CHÚA không chọn ai trong những người này cả.”

¹¹Sa-mu-ên hỏi Giê-se, “Có phải đây là tất cả các con trai của ông không?”

Ông đáp, “Thưa tôi còn một cháu út nữa, nhưng cháu nó đang chăn chiên.”

Sa-mu-ên nói với Giê-se, “Xin ông cho người ra kêu cậu ấy về. Chúng ta sẽ không ngồi xuống ăn trước khi cậu ấy đến đây.”

¹²Vậy ông sai người ra đồng kêu chàng về. Và, chàng là một thanh niên có da mặt hồng hào, đôi mắt tinh anh, và diện mạo dễ nhìn. CHÚA bảo, “Hãy đứng dậy, xúc dầu cho nó. Nó chính là người Ta chọn.”

¹³Bấy giờ Sa-mu-ên lấy chiếc sừng đựng dầu xúc cho chàng giữa sự chứng kiến của các anh chàng. Từ ngày đó trở đi Thần của CHÚA ngự trên Đa-vít một cách mạnh mẽ. Sau đó Sa-mu-ên đứng dậy và trở về Ra-ma.

Đa-vít Khảy Đàn cho Vua Sau-lơ

¹⁴Bấy giờ Thần của CHÚA rời khỏi Sau-lơ, và một ác thần từ CHÚA đến quấy phá ông.

¹⁵Bầy tôi của Sau-lơ nói với ông, “Chắc hẳn là một ác thần từ Đức Chúa Trời đến quấy phá ngài.”¹⁶Xin chúa của chúng tôi truyền cho bầy tôi của ngài đang ở trước mặt ngài tìm một người có tài khảy đàn,^(a) để mỗi khi ác thần từ Đức Chúa Trời đến quấy phá ngài, thì người ấy sẽ khảy đàn, và ngài sẽ cảm thấy thư giãn tâm thần.”

¹⁷Vậy Sau-lơ nói với bầy tôi của ông, “Hãy đi, tìm cho ta một người khảy đàn hay, rồi đem người ấy về đây cho ta.”

¹⁸Một trong các cận thần của ông trả lời và nói, “Thưa, hạ thần thấy một con trai của Giê-se người Bết-lê-hem rất có tài khảy đàn. Cậu ấy là một dũng sĩ can trường, một tay chiến sĩ, một người ăn nói khôn ngoan, mặt mày tuấn tú, và được CHÚA ở cùng.”

(a) 16:16 nt: khảy hạc cầm

¹⁹Vì thế Sau-lơ sai người đến gặp Giê-se và nói, “Hãy cho Đa-vít con trai người, đưa chăn giữ đàn chiên, đến phục vụ ta.”

²⁰Giê-se bèn bắt một con lừa, chất lên lưng nó một bao bánh và một bầu da rượu. Ông cũng bắt một con dê tơ, rồi sai Đa-vít con trai ông dẫn chúng đến biểu Sau-lơ.

²¹Vậy Đa-vít đến trình diện Sau-lơ và đứng hầu trước mặt ông. Ông rất thương mến chàng, và chàng trở thành người mang binh khí cho ông. ²²Sau đó Sau-lơ sai người đến nói với Giê-se, “Người hãy để Đa-vít đứng hầu trước mặt ta, vì nó rất được lòng ta.” ²³Vậy mỗi khi ác thần từ Đức Chúa Trời đến quấy phá Sau-lơ, Đa-vít liền lấy cây hạc cầm khảy lên. Nghe tiếng đàn ấy, Sau-lơ tỉnh táo trở lại, bình phục, và ác thần lìa khỏi ông.

Đa-vít và Gô-li-át

17 ¹Bấy giờ dân Phi-li-tin tập hợp quân đội của chúng để ra trận. Chúng họp nhau gần Sô-cô, trong địa phận của Giu-đa. Chúng đóng trại tại Ê-phê Đam-mim, khoảng giữa Sô-cô và A-xê-ca. ²Sau-lơ và dân I-sơ-ra-ên cũng tập hợp lại. Họ đóng trại trong thung lũng Ê-la và dàn trận để đối đầu với quân Phi-li-tin. ³Quân Phi-li-tin đứng bên sườn núi này, còn quân I-sơ-ra-ên đứng bên sườn núi kia; có thung lũng ở giữa ngăn cách họ.

⁴Từ trong trại quân Phi-li-tin một dũng sĩ vô địch đi ra. Hắn tên là Gô-li-át, quê ở Gát, người cao hơn ba mét. ^(a) ⁵Đầu hắn đội mũ đồng, mình mặc áo giáp làm bằng những vảy đồng; áo giáp đồng ấy nặng trên năm mươi ký. ^(b) ⁶Chân hắn mang những tấm giáp bằng đồng, lưng mang một cây lao cũng bằng đồng. ⁷Cây giáo của hắn có cán to như cây trục khung cửu thợ dệt; mũi giáo bằng sắt nặng khoảng sáu ký. ^(c) Người mang khiên cho hắn đi trước hắn. ⁸Hắn đến đứng trước trại quân I-sơ-ra-ên, hét vào mặt họ, và nói, “Sao các người ra đây để dàn trận? Ta há không phải là một người Phi-li-tin, còn các người là tôi tớ của Sau-lơ sao? Hãy chọn một người trong vòng các người và cho người ấy xuống đây đấu với ta. ⁹Nếu nó có thể đánh bại ta và giết được ta, chúng ta sẽ làm tôi các người. Còn nếu ta thắng nó và giết nó, các người sẽ làm tôi chúng ta và phục vụ chúng ta.”

¹⁰Tên Phi-li-tin ấy nói tiếp, “Ngày nay ta thách cả đạo quân của I-sơ-ra-ên. Các người hãy tìm một người để xuống đây đấu tay đôi với ta.” ¹¹Khi Sau-lơ và cả đạo quân I-sơ-ra-ên nghe những lời thách thức đó của tên Phi-li-tin, họ lấy làm khiếp đảm và cực kỳ sợ hãi.

¹²Bấy giờ Đa-vít là con của Giê-se, một người Êp-ra-tha ở Bết-lê-hem trong đất Giu-đa. Giê-se có tám con trai. Trong thời của Sau-lơ trị vì, cụ đã già và rất cao tuổi. ¹³Ba con trai lớn của Giê-se đã theo Sau-lơ ra chiến trường. Ba người con ra chiến trường tên là Ê-li-áp con đầu lòng, A-bi-na-đáp con kế, và Sam-ma con thứ ba. ¹⁴Đa-vít là con út. Ba người con lớn đều đã theo Sau-lơ. ¹⁵Đa-vít thường đi đi về về giữa Bết-lê-hem và nơi Sau-lơ ở để chăn bầy chiên cho cha chàng.

(a) 17:4 nt: 6 cubits và 1 span

(b) 17:5 nt: 5.000 shekels (sê-ken)

(c) 17:7 nt: 600 shekels

¹⁶Trong suốt bốn mươi ngày, sáng nào và chiều nào tên Phi-li-tin ấy cũng ra và đứng đó.

¹⁷Giê-se nói với Đa-vít con trai cụ, “Bây giờ con hãy lấy hai mươi^(a) ký cơm sấy, mười ổ bánh, chạy đến trại quân để tiếp tế cho các anh con. ¹⁸Con cũng hãy đem theo mười bánh làm bằng sữa bò này để biếu cho vị chỉ huy một ngàn quân, và xem tình hình các anh con ra sao, rồi về báo lại cho cha hay.”^(b)

¹⁹Lúc ấy Sau-lơ và tất cả dân quân I-sơ-ra-ên đang ở trong Thung Lũng Ê-la để đương đầu với quân Phi-li-tin.

²⁰Sáng hôm sau Đa-vít thức dậy sớm, giao bày chiến cho một người khác giữ, lấy những thứ cần thiết, và lên đường như Giê-se cha chàng đã dặn bảo. Chàng đến trại quân vừa đúng lúc quân đội hai bên đang tiến ra dàn trận và hò hét chuẩn bị tinh thần để chiến đấu. ²¹Quân I-sơ-ra-ên và quân Phi-li-tin đã dàn trận, và hai đội quân đang gườm nhau.

²²Đa-vít để bao đồ cho người giữ đồ tiếp tế và chạy vào trận tuyến để chào các anh chàng. ²³Đang khi chàng nói chuyện với họ, này, tên dũng sĩ vô địch người Phi-li-tin, quê ở Gát, tên Gô-li-át, từ trong hàng quân Phi-li-tin bước ra và nói những lời như trước. Đa-vít nghe rõ hết những lời ấy. ²⁴Còn toàn quân I-sơ-ra-ên, hể nơi nào tên ấy xông tới, quân sĩ ở nơi đó bỏ chạy, vì họ rất sợ hãi.

²⁵Quân I-sơ-ra-ên nói với nhau, “Anh em thấy tên ấy đang tiến lên không? Dĩ nhiên hẳn tiến lên để thách thức quân I-sơ-ra-ên. Ai giết được tên ấy, vua sẽ thưởng cho nhiều của cải, sẽ gả con gái cho, và sẽ cho nhà cha người ấy được miễn thuế trong I-sơ-ra-ên.”

²⁶Đa-vít hỏi người đang đứng bên cạnh chàng, “Người nào giết được tên Phi-li-tin đó và cắt bỏ được sớ nhục này khỏi I-sơ-ra-ên sẽ được thưởng gì? Vì tên Phi-li-tin không được cắt bì kia là ai mà dám thách thức đạo quân của Đức Chúa Trời hằng sống như thế?” ²⁷Người ta cũng trả lời chàng như trước và nói, “Người nào giết được tên đó sẽ được thưởng như vậy.”

²⁸Khi Ê-li-áp anh cả của chàng nghe chàng nói chuyện đó với mấy người ấy, Ê-li-áp nổi giận Đa-vít và nói, “Tại sao em xuống đây? Em bỏ mấy con chiên trong đồng hoang cho ai coi? Anh biết tánh tự phụ và ngang bướng của em mà. Em xuống đây chỉ để xem người ta đánh nhau thôi.”

²⁹Đa-vít đáp, “Em có làm gì đâu? Em chỉ hỏi một chút thôi mà cũng không được sao?”

³⁰Đoạn chàng rời khỏi anh chàng và lặp lại câu hỏi như trước. Người ta cũng trả lời chàng tương tự. ³¹Có người nghe những lời Đa-vít nói và đến báo cho Sau-lơ hay. Ông truyền đem chàng đến. ³²Đa-vít tâu với Vua Sau-lơ, “Xin đừng ai ngã lòng vì tên ấy. Xin ngài cho tôi tớ ngài được ra chiến đấu với tên Phi-li-tin ấy.”

³³Sau-lơ nói với Đa-vít, “Người không thể đánh nổi tên Phi-li-tin ấy đâu, vì người chỉ là một đứa trẻ, còn hẳn đã kinh nghiệm chiến trường từ khi còn trẻ.”

³⁴Nhưng Đa-vít đáp với Sau-lơ, “Tôi tớ ngài giữ bày chiến của cha mình. Mỗi khi có sư tử hay gấu đến bắt một con chiên trong bày ³⁵thì tôi tớ ngài đuổi theo nó, đánh

(a) 17:17 nt: một ê-pha, khoảng 22 lít

(b) 17:18 ctd: đem vật gì của các anh con về để cha biết họ bình an

nó, và giải thoát con chiên khỏi mồm nó. Khi nó quay lại tấn công tôi tớ ngài, thì tôi tớ ngài nắm lấy râu nó, đánh nó, và giết nó.³⁶ Tôi tớ ngài đã từng giết cả sư tử và gấu, thì tên Phi-li-tin không được cắt bì kia cũng sẽ đồng số phận như chúng mà thôi, vì hắn dám thách thức đạo quân của Đức Chúa Trời hằng sống.”³⁷ Đa-vít nói tiếp, “CHÚA là Đấng đã cứu tôi tớ ngài khỏi móng vuốt của sư tử và khỏi móng vuốt của gấu, thì CHÚA^(a) cũng sẽ cứu tôi tớ ngài khỏi tay của tên Phi-li-tin kia vậy.”

Sau-lơ nói với Đa-vít, “Hãy đi, cầu xin CHÚA ở với ngươi.”

³⁸Sau-lơ lấy binh giáp của ông mặc cho Đa-vít. Ông lấy mũ đồng của ông đội trên đầu chàng, và cũng lấy áo giáp của ông mặc cho chàng.³⁹ Đa-vít đeo thanh gươm vua trao cho chàng vào bộ binh giáp, rồi thử đi tới đi lui, vì chàng chưa mặc binh giáp bao giờ. Sau đó Đa-vít thưa với Vua Sau-lơ, “Tôi tớ ngài không thể đi đứng với bộ binh giáp này được, vì tôi tớ ngài không quen.” Rồi Đa-vít cởi chúng ra.

⁴⁰Đoạn Đa-vít lấy cây gậy cầm trong tay và chọn năm viên đá trơn tru dưới suối, rồi bỏ chúng vào túi chăn chiên, tức cái bọc chàng đeo bên mình; còn tay kia chàng cầm chiếc trình ném đá. Chàng tiến đến gần tên Phi-li-tin.⁴¹ Tên Phi-li-tin cũng tiến đến gần Đa-vít; người vác binh khí của hắn đi trước hắn.⁴² Khi tên Phi-li-tin thấy Đa-vít, hắn khinh thường chàng, vì chàng chỉ là một người trẻ, da dẻ hồng hào, và mặt mày tuấn tú.

⁴³Tên Phi-li-tin nói với Đa-vít, “Bộ ta là chó sao mà ngươi cầm các cây gậy đến với ta?” Rồi tên Phi-li-tin nhân danh các thần của hắn mà nguyền rủa Đa-vít.⁴⁴ Đoạn tên Phi-li-tin nói với Đa-vít, “Hãy lại đây để ta biến thân xác của ngươi thành thức ăn cho chim trời và thú đồng.”

⁴⁵Nhưng Đa-vít nói với tên Phi-li-tin, “Ngươi đến với ta bằng gươm, giáo, và lao, nhưng ta đến với ngươi bằng danh của CHÚA các đạo quân, Đức Chúa Trời của quân đội I-sơ-ra-ên mà ngươi đã thách thức.⁴⁶ Hôm nay CHÚA sẽ phó ngươi vào tay ta. Ta sẽ đánh hạ ngươi và cắt đầu ngươi. Hôm nay ta sẽ phó xác quân Phi-li-tin làm thức ăn cho chim trời và muôn thú trên đất, để cả thế giới sẽ biết rằng có Đức Chúa Trời trong I-sơ-ra-ên.⁴⁷ Bấy giờ mọi người đang tụ họp ở đây sẽ biết rằng CHÚA không cứu bằng gươm hoặc giáo, vì trận chiến này là của CHÚA, và Ngài sẽ phó các ngươi vào tay chúng ta.”

⁴⁸Tên Phi-li-tin nổi nóng, xông tới, và xáp lại để giao chiến với Đa-vít, và Đa-vít cũng lẻ làng chạy về hướng địch quân để đối diện với tên Phi-li-tin.⁴⁹ Đa-vít thọc tay vào bọc và lấy ra một viên đá. Chàng dùng chiếc trình ném đá và ném nó trúng ngay vào trán tên Phi-li-tin. Viên đá thấu sâu vào trán hắn, khiến hắn ngã sấp mặt xuống đất.⁵⁰ Vậy Đa-vít đã thắng tên Phi-li-tin với một chiếc trình ném đá và với một viên đá. Chàng đánh bại hắn và giết hắn, dù trong tay Đa-vít không có một thanh gươm.⁵¹ Đa-vít chạy lại, đứng trên xác của tên Phi-li-tin, rút thanh gươm của hắn ra khỏi vỏ, rồi dùng nó kết liễu đời hắn và cắt đầu hắn. Khi quân Phi-li-tin thấy dũng sĩ vô địch của chúng đã chết, chúng bỏ chạy.

(a) 17:37 nt: Ngài

⁵²Bấy giờ quân I-sơ-ra-ên và Giu-đa nổi lên reo hò và đuổi theo quân Phi-li-tin cho đến lối vào thung lũng và đến tận cổng Thành Éc-rôn. Quân Phi-li-tin bị thương vong và ngã chết dọc đường từ Sa-a-ra-im cho đến Gát và Éc-rôn. ⁵³Sau khi quân I-sơ-ra-ên đã rượt đuổi quân Phi-li-tin, họ quay trở lại cướp phá các trại của chúng. ⁵⁴Đa-vít lấy đầu của tên Phi-li-tin và đem về Giê-ru-sa-lem; còn các khí giới của hắn, chàng để trong lều của mình.

⁵⁵Vả, khi Sau-lơ nhìn thấy Đa-vít đi ra chiến đấu với tên Phi-li-tin, ông hỏi Áp-ne, tướng chỉ huy quân đội của ông, “Áp-ne, cậu thiếu niên đó là con của ai thế?”

Áp-ne đáp, “Tâu đức vua, tôi xin lấy mạng sống của ngài mà thề, tôi không biết.”

⁵⁶Vua bảo, “Hãy hỏi xem, cậu thiếu niên ấy là con của ai?”

⁵⁷Khi Đa-vít đã giết chết tên Phi-li-tin và trở lại, Áp-ne ra đón chàng và dẫn chàng đến gặp Sau-lơ, trong tay chàng vẫn còn xách cái đầu của tên Phi-li-tin. ⁵⁸Vua Sau-lơ hỏi chàng, “Hỡi người trai trẻ, ngươi là con của ai?”

Đa-vít đáp, “Thưa, tôi là con của Giê-se đây tớ ngài, dân ở Bết-lê-hem.”

Giô-na-than Kết Bạn với Đa-vít

18 ¹Sau khi Đa-vít trả lời Sau-lơ, tâm hồn Giô-na-than gắn bó với tâm hồn Đa-vít. Giô-na-than yêu thương Đa-vít như chính mình. ²Hôm đó Sau-lơ giữ chàng lại và không cho chàng về nhà cha chàng nữa. ³Bấy giờ Giô-na-than lập một giao ước với Đa-vít, vì ông yêu thương chàng như chính mình. ⁴Giô-na-than cởi chiếc áo choàng đang mặc tặng cho Đa-vít, cùng với bộ binh giáp, luôn cả gươm, cung, và đai thắt lưng. ⁵Mỗi khi Sau-lơ sai Đa-vít đi đâu, chàng luôn luôn được thành công. Vì thế Sau-lơ đặt chàng chỉ huy quân tác chiến. Việc ấy được đẹp lòng toàn dân và cũng đẹp lòng các triều thần của Sau-lơ nữa.

Sau-lơ Ganh Tị với Đa-vít

⁶Sau khi Đa-vít đánh hạ tên Phi-li-tin, đoàn quân chiến thắng trở về, những phụ nữ trong các thành của I-sơ-ra-ên kéo ra đón mừng Vua Sau-lơ. Họ dùng trống con và các thứ nhạc khí vui mừng ca hát và nhảy múa. ⁷Các phụ nữ ấy vừa nhảy múa vừa hát:

“Sau-lơ giết hằng ngàn,
Còn Đa-vít giết hằng vạn.”

⁸Nghe thế Sau-lơ rất giận, vì câu hát ấy làm chạnh tự ái của ông. Ông nói, “Người ta cho Đa-vít giết hằng vạn, còn ta chỉ giết có hằng ngàn. Bây giờ nó đâu còn thiếu gì nữa ngoại trừ cái ngai vua phải không?” ⁹Bắt đầu từ hôm đó Sau-lơ nhìn Đa-vít với ánh mắt ganh tị.

Sau-lơ Giết Hết Đa-vít

¹⁰Hôm sau ác thần từ Đức Chúa Trời lại đến quấy phá Sau-lơ, nên ông cứ nói làm nhảm ^(a) trong nhà. Đa-vít vội lấy đàn khảy cho ông nghe như mọi khi. Lúc đó trong

(a) **18:10** nt: nói tiên tri

tay Sau-lơ đang cầm một cây giáo. ¹¹Sau-lơ phóng cây giáo ấy vào người Đa-vít, vì ông nghĩ, “Ta sẽ dùng nó ghim Đa-vít vào tường.” Sau-lơ làm như thế hai lần, nhưng cả hai lần Đa-vít đều né khỏi.

¹²Sau-lơ bắt đầu sợ Đa-vít, vì CHÚA đã rời khỏi ông mà ở với chàng. ¹³Vì thế Sau-lơ không cho Đa-vít đứng trước mặt ông nữa. Ông đặt chàng chỉ huy một ngàn quân. Chàng dẫn đầu đoàn quân ra đi đánh giặc và dẫn đầu họ trở về. ¹⁴Việc gì Đa-vít làm đều cũng thành công, vì CHÚA ở với chàng. ¹⁵Khi Sau-lơ thấy việc gì chàng làm đều cũng thành công, ông đâm ra sợ chàng. ¹⁶Nhưng cả I-sơ-ra-ên và Giu-đa đều yêu thương Đa-vít vì chàng lãnh đạo họ. Chàng đi trước họ mỗi khi xông pha chiến trận và dẫn đầu họ khi đoàn quân chiến thắng trở về.

Đa-vít Trở Thành Phò Mã

¹⁷Bấy giờ Sau-lơ nói với Đa-vít, “Đây là Mê-ráp con gái lớn của ta. Ta sẽ cho nó làm vợ người. Nhưng người phải dũng cảm chiến đấu cho ta và đánh những trận giặc cho CHÚA.” Số là Sau-lơ nghĩ rằng, “Đừng để tay ta hại nó, nhưng hãy để tay của quân Phi-li-tin hại nó.”

¹⁸Đa-vít đáp với Sau-lơ, “Tôi là ai, gia đình tôi nào có ra gì, hay dòng họ của cha tôi có là gì trong I-sơ-ra-ên mà tôi có thể làm rể của vua?” ¹⁹Nhưng đến ngày đã định để gả Mê-ráp con gái của Sau-lơ cho Đa-vít, nàng lại được gả để làm vợ Át-ri-ên người Mê-hô-la.

²⁰Lúc ấy Mi-khanh con gái của Sau-lơ yêu Đa-vít. Người ta báo việc đó cho Sau-lơ hay, và Sau-lơ lấy làm hài lòng về điều ấy. ²¹Sau-lơ tự nhủ, “Ta sẽ ban nó cho hấn, để nó sẽ làm cái bẫy cho hấn, và hấn sẽ bị hại trong tay quân Phi-li-tin.” Vậy Sau-lơ nói với Đa-vít lần thứ hai, “Hôm nay người sẽ được làm rể của ta.” ²²Kế đó Sau-lơ truyền cho triều thần của ông, “Hãy nói riêng cho Đa-vít biết, ‘Này, vua rất thích ông và cả triều thần đều mến ông. Hãy chuẩn bị làm rể của vua.’” ²³Vậy triều thần của Sau-lơ nói lại những lời ấy vào tai Đa-vít. Đa-vít đáp, “Bộ quý vị tưởng làm con rể của vua là chuyện nhỏ sao? Tôi chỉ là một kẻ nghèo hèn và thân phận tôi đâu có ra gì.”

²⁴Bầy tôi của Sau-lơ tâu lại với ông, “Đa-vít đã nói như thế.”

²⁵Sau-lơ nói, “Các người hãy nói với Đa-vít thế này, ‘Nhà vua không đòi hỏi sính lễ gì nhiều, nhưng chỉ muốn báo thù quân thù của mình thôi. Nhà vua chỉ cần một trăm dương bì của quân Phi-li-tin là đủ rồi.’” Số là Sau-lơ tính sẽ mượn tay quân Phi-li-tin để giết Đa-vít. ²⁶Khi triều thần của vua nói lại với Đa-vít những lời ấy, Đa-vít cho việc làm rể của vua là việc có thể thực hiện được. Bấy giờ khi thời hạn ấn định cho cuộc hôn lễ gần đến, ²⁷Đa-vít và các thủ hạ của ông đứng dậy, ra đi, và hạ sát hai trăm quân Phi-li-tin. Đa-vít cắt các dương bì của chúng, đem về nộp đủ số cho vua, để có thể trở thành con rể của vua. Vậy Sau-lơ gả Mi-khanh con gái của ông làm vợ Đa-vít. ²⁸Qua việc ấy Sau-lơ nhận thấy và biết rằng CHÚA ở với Đa-vít. Hơn nữa Mi-khanh con gái của ông yêu Đa-vít; ²⁹do đó Sau-lơ càng sợ Đa-vít hơn. Thế là Sau-lơ trở thành kẻ thù của Đa-vít suốt những ngày còn lại của đời ông.

³⁰Sau đó các lãnh chúa của dân Phi-li-tin kéo quân ra gây chiến. Mỗi khi ra trận, Đa-vít luôn luôn lập chiến công nhiều hơn tất cả các tướng lãnh khác của Sau-lơ. Vì thế danh tiếng của ông lại càng được nể trọng hơn.

Giô-na-than Can Thiệp cho Đa-vít

19 ¹Bấy giờ Sau-lơ nói với Giô-na-than và tất cả bày tôi của ông rằng họ phải giết Đa-vít mới được. Nhưng Giô-na-than con trai của Sau-lơ rất quý mến Đa-vít. ²Vì thế Giô-na-than nói với Đa-vít, “Sau-lơ cha anh đang tìm cách giết em. Vậy từ bây giờ cho đến sáng, em hãy coi chừng, hãy kiếm nơi nào kín đáo mà trốn. ³Anh sẽ đi ra và đứng bên cạnh cha anh trong cánh đồng nơi em trốn. Anh sẽ nói chuyện với cha anh về em, rồi xem cha anh phản ứng thế nào, sau đó anh sẽ báo cho em hay.”

⁴Vậy Giô-na-than nói tốt về Đa-vít với Sau-lơ cha ông. Ông nói, “Con xin phụ hoàng đừng vấp phải lầm lỗi mà hại tôi tớ của phụ hoàng là Đa-vít, bởi vì nó không chống lại phụ hoàng, và những việc nó làm đều đem lại ích lợi cho phụ hoàng. ⁵Chính nó đã liều mạng để chiến đấu với tên Phi-li-tin, và CHÚA đã ban chiến thắng lớn cho toàn dân I-sơ-ra-ên. Chính mắt phụ hoàng đã thấy và vui mừng. Tại sao bây giờ phụ hoàng lại muốn phạm tội làm đổ máu vô tội mà vô cớ muốn giết Đa-vít?”

⁶Vậy Sau-lơ nghe theo lời của Giô-na-than. Sau-lơ thề, “Có CHÚA hằng sống làm chứng, nó sẽ không bị giết đâu.” ⁷Sau đó Giô-na-than gọi Đa-vít và nói cho ông mọi sự đó. Vậy Giô-na-than dẫn Đa-vít đến với Sau-lơ và ông được đứng chầu trước mặt Sau-lơ như trước.

Sau-lơ Giết Hụt Đa-vít Một Lần Nữa

⁸Bấy giờ chiến tranh lại tái diễn. Đa-vít được sai đi chiến đấu với quân Phi-li-tin. Ông đánh chúng thất bại nặng nề. Chúng bỏ chạy trước mặt ông. ⁹Nhưng một ác thần từ CHÚA đến trên Sau-lơ đang khi ông ngồi trong nhà, trong tay cầm một cây giáo, và Đa-vít đang khảy đàn cho ông nghe. ¹⁰Sau-lơ dùng cây giáo ấy phóng vào Đa-vít để ghim ông vào tường, nhưng ông né được và thoát khỏi Sau-lơ, còn mũi giáo thì ghim thấu vào tường. Thế là nội đêm đó, Đa-vít bỏ trốn và thoát được.

Mi-khanh Cứu Mạng Đa-vít

¹¹Sau-lơ sai các thủ hạ đến canh giữ nhà Đa-vít, để sáng hôm sau giết ông. Nhưng Mi-khanh vợ Đa-vít nói với ông, “Nếu đêm nay anh không cứu mạng mình, thì ngày mai anh sẽ bị giết.” ¹²Vậy Mi-khanh dòng Đa-vít xuống qua cửa sổ. Ông trốn đi và thoát được. ¹³Mi-khanh lấy một pho tượng, đặt nó nằm trên giường, lấy tấm lông dê phủ lên đầu, còn thân hình thì nàng lấy quần áo phủ lên trên. ¹⁴Khi Sau-lơ sai các thủ hạ đến bắt Đa-vít, nàng bảo, “Anh ấy bị bệnh.” ¹⁵Sau-lơ sai các thủ hạ trở lại chỗ Đa-vít và dặn, “Hãy khiêng nó nằm trên giường đến đây cho ta, để ta giết nó.” ¹⁶Khi các thủ hạ đến nơi, họ chỉ thấy có pho tượng nằm trên giường, với tấm lông dê phủ trên đầu. ¹⁷Sau-lơ nói với Mi-khanh, “Sao con gạt cha như thế này, mà để kẻ thù của cha trốn đi, và nó đã trốn thoát được rồi?”

Mi-khanh trả lời Sau-lơ, “Anh ấy nói với con, ‘Hãy để cho anh đi. Tại sao em bắt buộc anh phải giết em?’”

Đa-vít Đến Gặp Sa-mu-ên

¹⁸Vậy Đa-vít chạy trốn và thoát được. Ông đến với Sa-mu-ên tại Ra-ma và kể cho cụ hay mọi sự Sau-lơ đã làm cho ông. Sau đó ông và Sa-mu-ên đi đến Na-i-ốt. ¹⁹Có người đến báo cho Sau-lơ rằng, “Kìa, Đa-vít đang ở Na-i-ốt trong vùng Ra-ma.” ²⁰Sau-lơ liền sai các thủ hạ đến bắt Đa-vít. Nhưng khi đến nơi, họ thấy một nhóm tiên tri đang nói tiên tri, có Sa-mu-ên đang dẫn đầu nhóm ấy. Thần của CHÚA nhập vào các thủ hạ của Sau-lơ, họ liền bắt đầu nói tiên tri. ²¹Khi Sau-lơ nghe báo cáo như thế, ông sai một nhóm thủ hạ khác. Nhóm ấy đến nơi, họ cũng nhập vào và nói tiên tri như nhóm trước. Sau-lơ lại sai nhóm thủ hạ thứ ba. Nhóm này đến nơi, họ cũng nhập vào và nói tiên tri như hai nhóm kia. ²²Bấy giờ Sau-lơ bèn đích thân đi đến Ra-ma. Ông đến một nơi gọi là Giếng Lớn của Sê-cư. Ông hỏi, “Sa-mu-ên và Đa-vít ở đâu?”

Người ta trả lời, “Chắc họ đang ở tại Na-i-ốt trong vùng Ra-ma.” ²³Vậy ông đến Na-i-ốt trong vùng Ra-ma. Nhưng Thần của Đức Chúa Trời ngự trên ông. Ông vừa đi vừa nói tiên tri cho đến khi ông đến Na-i-ốt trong vùng Ra-ma. ²⁴Ông cởi bỏ áo của ông ra và nói tiên tri trước mặt Sa-mu-ên như vậy. Ông ở trần và nằm đó suốt ngày và suốt đêm. Vì vậy người ta đã nói với nhau, “Chẳng lẽ Sau-lơ cũng thuộc vào hàng ngũ các tiên tri sao?”

Tình Bạn Giữa Đa-vít và Giô-na-than

20 ¹Bấy giờ Đa-vít rời khỏi Na-i-ốt trong vùng Ra-ma và đi trốn. Ông đến gặp Giô-na-than và nói, “Em đã làm gì sai? Em có tội tình gì? Em đã có lỗi gì đối với cha anh, mà ông đã tìm cách giết em?”

²Giô-na-than nói với ông, “Không đời nào! Em sẽ không chết đâu. Này, cha anh không làm điều gì, hoặc lớn hoặc nhỏ, mà không bàn trước với anh. Tại sao cha anh giấu anh việc này? Không có chuyện như vậy đâu.”

³Đa-vít lại thề và nói, “Cha anh chắc biết rằng em được ơn trước mặt anh, nên có lẽ ông đã nghĩ, ‘Đừng để Giô-na-than biết điều này, kẻo nó buồn.’ Nhưng có CHÚA hằng sống chứng giám và em xin chỉ mạng sống anh mà thề rằng giữa em và cái chết chỉ còn một bước mà thôi.”

⁴Giô-na-than nói với Đa-vít, “Bây giờ em muốn gì anh sẽ làm cho.”

⁵Đa-vít đáp với Giô-na-than, “Ngày mai là ngày đầu tháng, ^(a) đáng lý em phải dùng bữa chung với đức vua. Nhưng xin anh cho em đi, để em vào trong đồng mà trốn cho đến chiều tối ngày thứ ba. ⁶Nếu cha anh có hỏi gì về em, xin anh nói giùm rằng, ‘Đa-vít có nài nỉ con, xin cho nó về Bết-lê-hem thành của nó để dự cuộc tế lễ hằng năm của mọi người trong gia đình nó.’ ⁷Nếu đức vua nói, ‘Tốt lắm,’ thì tôi tớ anh sẽ được an toàn; nhưng nếu người dùng đòn roi nổi giận, thì xin anh biết rằng chắc chắn người đã quyết tâm làm điều ác rồi. ⁸Vậy xin anh đối xử tốt với tôi tớ anh, vì anh và tôi tớ anh

(a) **20:5** nt: Trăng Mới

đã lập một giao ước với nhau trước mặt CHÚA. Còn nếu anh thấy em có lỗi gì thì xin anh hãy tự tay giết em đi, vì tại sao anh nỡ đem nộp em cho cha anh?”

⁹Giô-na-than nói, “Không đời nào có chuyện ấy đâu. Nhưng nếu anh biết chắc cha anh có ác ý và muốn hại em, anh sẽ báo cho em hay.”

¹⁰Đa-vít lại nói với Giô-na-than, “Ai sẽ báo cho em biết cha anh sẽ đáp lời anh cách xằng xớm bây giờ?”

¹¹Giô-na-than trả lời Đa-vít, “Hãy đi, chúng ta hãy ra ngoài đồng.” Vậy hai người đi ra ngoài đồng. ¹²Giô-na-than nói với Đa-vít, “Nguyện CHÚA, Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên, chứng giám! Ngày mai hoặc ba ngày nữa, vào giờ này, anh sẽ dò ý cha anh. Nếu cha anh có ý tốt đối với Đa-vít mà anh không sai người đến báo cho em hay, ¹³nguyện CHÚA sẽ phạt Giô-na-than cách nặng nề. Còn nếu cha anh có ác ý, muốn hại em, anh sẽ báo cho em biết, để em trốn đi, hầu được an toàn. Cầu xin CHÚA ở với em cũng như Ngài đã từng ở với cha anh. ¹⁴Em sẽ lấy đức nhân từ của CHÚA đối xử với anh, để anh được sống; còn nếu anh chết rồi, ¹⁵thì mãi mãi em sẽ không bao giờ dứt bỏ lòng nhân từ của em đối với gia đình anh, cho dù CHÚA có diệt mọi kẻ thù của Đa-vít khỏi mặt đất đi nữa.”

¹⁶Vậy Giô-na-than lập một giao ước với nhà Đa-vít rằng, “Nguyện CHÚA hạch tội mọi kẻ thù của Đa-vít.” ¹⁷Giô-na-than cũng bắt Đa-vít thề, bởi vì ông rất thương Đa-vít. Ông thương Đa-vít như thương chính mạng sống mình. ¹⁸Đoạn Giô-na-than nói với Đa-vít, “Ngày mai là ngày đầu tháng, và em sẽ vắng mặt. Ghế của em sẽ trống. ¹⁹Đến ngày thứ ba, em hãy mau xuống nơi đã hẹn hôm trước và núp sau Vầng Đá Ê-xên. ²⁰Anh sẽ bắn ba mũi tên vào một bên của vầng đá ấy, như thể anh nhắm bắn một mục tiêu. ²¹Rồi anh sẽ sai một đứa trẻ và bảo rằng, ‘Hãy đi, kiểm mấy mũi tên đem về đây.’ Nếu anh bảo nó, ‘Kìa, mấy mũi tên ấy ở bên cạnh người, hãy lượm lên,’ thì em hãy ra, vì có CHÚA hằng sống chứng giám, em sẽ được an toàn và không có gì nguy hiểm. ²²Nhưng nếu anh bảo đứa trẻ ấy, ‘Kìa, mấy mũi tên đó ở trước mặt người,’ thì em hãy ra đi bình an, vì CHÚA đã bảo em hãy ra đi. ²³Còn những gì em và anh đã nói với nhau, nguyện CHÚA sẽ chứng giám giữa em và anh mãi mãi.”

²⁴Vậy Đa-vít đi trốn trong đồng. Ngày đầu tháng đến, vua ngồi xuống dự tiệc. ²⁵Vua ngồi vào ghế mình như mọi khi, cái ghế ở sát tường. Giô-na-than ngồi đối diện, ^(a) Áp-ne ngồi bên cạnh Sau-lơ, còn chỗ Đa-vít thì trống. ²⁶Nhưng hôm ấy Sau-lơ không nói gì, vì ông nghĩ, “Chắc có chuyện gì đã xảy ra cho nó. Chắc nó không được tinh sạch. Có lẽ nó chưa được thanh tẩy.” ²⁷Nhưng qua ngày hôm sau, tức ngày thứ hai trong tháng, ghế của Đa-vít cũng trống nữa. Sau-lơ hỏi Giô-na-than con trai ông, “Tại sao con trai của Giê-se không đến ăn, cả hôm qua lẫn hôm nay vậy?”

²⁸Giô-na-than đáp với Sau-lơ, “Đa-vít có năn nỉ con cho nó về Bết-lê-hem. ²⁹Nó nói với con rằng, ‘Xin vui lòng cho tôi đi, vì gia đình tôi có cuộc tế lễ trong thành, anh tôi bảo tôi phải về dự. Vậy bây giờ nếu tôi được ơn trước mặt anh, xin anh làm ơn cho tôi đi về thăm các anh tôi.’ Vì thế nó không đến dùng bữa với phụ hoàng được.”

(a) 20:25 theo bản LXX; nt: đứng

³⁰Bấy giờ Sau-lơ dùng dùng nổi giận Giô-na-than. Ông rầy la ông ấy, “Hỡi thằng con ^(a) hư đốn và phản nghịch kia! Mày tưởng tao không biết mày đã kết bạn với thằng con của Giê-se, để mày sẽ bị nhục và mẹ đã sinh ra mày phải bị nhục sao? ³¹Hễ thằng con của Giê-se còn sống trên đất bao lâu thì địa vị của mày và vương quốc của mày sẽ không được vững bấy lâu. Vậy bây giờ hãy sai người đi bắt nó về đây cho tao, vì nó chắc chắn phải chết.”

³²Giô-na-than đáp lại với Sau-lơ cha ông, “Tại sao phải giết nó? Nó đã làm điều gì sai?” ³³Sau-lơ chop lấy cây giáo và phóng vào người Giô-na-than để giết ông ấy. Vì thế Giô-na-than biết chắc chắn rằng cha ông đã nhất định giết Đa-vít. ³⁴Giô-na-than nổi giận và đứng dậy khỏi bàn tiệc. Suốt ngày hôm đó, ngày thứ hai trong tháng, ông không ăn gì cả, vì ông đau buồn cho Đa-vít, bởi cha ông đã đối xử với Đa-vít cách đáng thẹn.

³⁵Sáng hôm sau Giô-na-than ra đồng theo như giờ đã hẹn với Đa-vít. Có một cậu thiếu niên đi với ông. ³⁶Ông nói với cậu ấy, “Hãy chạy đi lượm mấy mũi tên ta bắn.” Cậu bé vừa bắt đầu chạy thì ông bắn một mũi tên vượt qua phía trước cậu ấy. ³⁷Khi cậu bé đến nơi mũi tên Giô-na-than đã bắn trước, Giô-na-than la cậu bé và nói, “Mũi tên há không phải ở trước mặt người sao?” ³⁸Giô-na-than lại la cậu bé nữa, “Chạy mau lên! Chạy lẹ lên! Chớ chậm trễ!” Vậy cậu bé chạy đi lượm tất cả các mũi tên ấy rồi đem lại cho chủ nó, ³⁹nhưng nó không biết gì cả, chỉ có Giô-na-than và Đa-vít biết ý nghĩa của các câu nói ấy thôi. ⁴⁰Đoạn Giô-na-than trao các vũ khí của ông cho cậu bé và bảo nó, “Hãy đi, hãy mang chúng về trong thành trước.”

⁴¹Đợi cho cậu bé đã đi khỏi rồi, Đa-vít đứng dậy từ phía sau tảng đá, ^(b) sấp mặt xuống đất, và lạy ba lần. Hai người bạn ôm nhau, hôn chào nhau, và khóc với nhau, nhưng Đa-vít khóc nhiều hơn. ⁴²Giô-na-than nói với Đa-vít, “Em hãy đi bình an. Chúng ta đã nhân danh CHÚA mà thề với nhau rồi. Nguyên CHÚA sẽ ở giữa em và anh, giữa dòng dõi em và dòng dõi anh mãi mãi.” Đoạn Đa-vít đứng dậy và lên đường, còn Giô-na-than trở về trong thành.

Đa-vít Ăn Bánh Thánh

21 ¹Đa-vít đến Thành Nóp và tìm đến Tư Tế A-hi-mê-léc. A-hi-mê-léc lấy làm lo sợ khi gặp Đa-vít. Ông hỏi, “Sao ông đi chỉ một mình mà không ai đi với ông?”

²Đa-vít trả lời với Tư Tế A-hi-mê-léc, “Đức vua đã truyền cho tôi phải thực hiện một vài sứ mạng và dặn tôi, ‘Đừng để ai biết gì về sứ mạng ta sai người đi và truyền cho người thi hành.’ Tôi đã ra lệnh cho các thủ hạ của tôi phải đến những chỗ nọ hoặc chỗ kia rồi. ³Bây giờ thầy có gì ăn không? Xin thầy cho tôi năm cái bánh hay món gì để ăn cũng được.”

⁴Tư tế trả lời Đa-vít và nói, “Bây giờ tôi không có bánh thường, nhưng chỉ có bánh thánh, miễn là các thủ hạ của ông không gần gũi phụ nữ thì có thể dùng được.”

(a) **20:30** ctd: Hỡi thằng con của người đàn bà

(b) **20:41** nt: từ phía nam tảng đá

⁵Đa-vít đáp với tư tế, “Thưa ba ngày qua, từ lúc tôi ra đi, chúng tôi không gần gũi với phụ nữ nào. Trong một cuộc hành quân thường mà mọi thứ quân trang quân dụng cho các chiến sĩ còn phải biệt ra thánh, huống chi hôm nay là sứ mạng đặc biệt.”

⁶Vậy tư tế trao cho ông bánh thánh, vì không có thứ bánh nào khác ngoài bánh thánh đã trưng trên bàn thờ trước mặt CHÚA, mà người ta thường lấy đi để thay vào đó bánh mới ra lò^(a) trong ngày thay bánh. ⁷Cũng ngày hôm ấy, tại đó có một người trong các tội tố của Sau-lơ đang bị cầm chân trước mặt CHÚA. Hắn tên là Đô-ê người Ê-đôm. Hắn chỉ huy những người chặn bầy của Sau-lơ. ⁸Đa-vít lại hỏi A-hi-mê-léc, “Ở đây có cây giáo hoặc thanh gươm nào không? Tôi không kịp mang gươm hoặc khí giới gì theo, vì lệnh vua gấp quá.”

⁹Tư tế đáp, “Có cây gươm của Gô-li-át người Phi-li-tin mà ông đã giết trong thung lũng ở Ê-la kia kìa. Nó đã được gói kỹ trong cuộn vải và để ở phía sau ê-phót. Nếu ông cần nó, xin cứ lấy, vì ở đây không có gươm nào khác ngoài thanh gươm đó.”

Đa-vít nói, “Không thanh gươm nào tốt hơn. Xin thầy trao nó cho tôi.”

Đa-vít Trốn đến Thành Gát

¹⁰Sau đó Đa-vít đứng dậy và nội ngày hôm đó chạy trốn khỏi Sau-lơ. Ông đến ra mắt A-kích vua Thành Gát. ¹¹Bầy tôi của A-kích chào với ông ta, “Đây có phải là Đa-vít vua xứ đó chăng? Há chẳng phải về người này mà người ta đã nhảy múa và ca hát rằng,

‘Sau-lơ giết hàng ngàn,
Còn Đa-vít giết hàng vạn,’

Đấy sao?”

¹²Đa-vít ghi nhớ những lời ấy vào lòng, và ông bắt đầu lo sợ A-kích vua Thành Gát. ¹³Vì biết mình còn ở trong tay chúng, nên ông giả vờ điên điên khùng khùng trước mặt chúng. Ông viết nguệch ngoạc lộn xộn trên các cổng thành, và để nước miếng nhều nhỏ trên râu ông.

¹⁴A-kích nói với bầy tôi của ông, “Này, các người có thấy tên này bị điên không? Tại sao các người đem hắn đến với ta? ¹⁵Bộ ta thiếu người điên sao mà các người đem tên này đến để bày những trò điên trước mặt ta? Tên điên này có thể vào nhà ta sao?”

Đa-vít tại Hang A-đu-lam

22 ¹Vậy Đa-vít thoát khỏi đó và đến trốn tại hang đá ở A-đu-lam. Nghe tin đó, các anh ông và mọi người trong gia đình ông kéo nhau đến đó với ông. ²Sau đó tất cả những kẻ khốn cùng, những kẻ thiếu nợ, và những kẻ bất mãn đều quy tụ quanh ông. Ông trở thành thủ lãnh của họ. Vậy có chừng bốn trăm người theo ông.

³Từ nơi ấy Đa-vít đến Mích-pa ở Mô-áp. Ông nói với vua Mô-áp, “Xin ngài làm ơn cho cha mẹ tôi đến đây tạm tá túc với ngài cho đến khi tôi biết rõ Đức Chúa Trời muốn làm gì với tôi.” ⁴Rồi ông đem họ đến trước mặt vua Mô-áp. Họ cứ ở đó với vua ấy suốt thời gian Đa-vít đóng trong chiến lũy. ⁵Bấy giờ Tiên Tri Gát nói với Đa-vít,

(a) **21:6** nt: bánh còn nóng

“Ông đừng trú đóng trong chiến lũy này, nhưng hãy ra đi, hãy đến trong xứ Giu-đa.”
 Vậy Đa-vít ra đi và đến trong Rừng Hê-rết.

Sau-lơ Giết Tư Tế

⁶Sau-lơ nghe báo rằng người ta đã biết Đa-vít và những người theo ông hiện đang ở đâu. Và, lúc ấy Sau-lơ đang ngồi dưới cây liễu, trên một ngọn đồi tại Ghi-bê-a, trong tay cầm cây giáo, và tất cả bầy tôi của ông đang đứng hầu chung quanh. ⁷Sau-lơ nói với bầy tôi của ông đang đứng chung quanh ông, “Hỡi người Bên-gia-min, hãy nghe đây: Có phải thằng con của Giê-se hứa ban cho mỗi người trong các người ruộng đất và vườn nho, rồi lập các người làm người chỉ huy hàng ngàn quân hoặc hàng trăm quân chăng? ⁸Tại sao tất cả các người đã lập mưu hại ta, mà không ai trong các người báo cho ta hay rằng con trai ta đã kết ước với thằng con của Giê-se? Sao không ai trong các người thấy tội nghiệp ta, mà nói cho ta hay con trai ta đã xúi tôi tớ ta chống lại ta, nằm chờ cơ hội để hại ta như ngày nay?”

⁹Bấy giờ Đô-ê người Ê-đôm, kẻ được lập chỉ huy các đầy tớ của Sau-lơ nói, “Tôi có thấy con trai của Giê-se đến Nóp, đến với A-hi-mê-léc con trai A-hi-túp. ¹⁰Ông ấy đã cầu hỏi ý CHÚA cho hắc, cung cấp thực phẩm cho hắc, và trao cho hắc thanh gươm của Gô-li-át người Phi-li-tin.”

¹¹Vua bèn truyền cho Tư Tế A-hi-mê-léc con trai A-hi-túp, mọi người trong gia đình ông ấy, và tất cả các tư tế tại Nóp đến gặp vua. ¹²Sau-lơ nói, “Hỡi con trai của A-hi-túp, hãy nghe đây!”

Ông đáp, “Tâu chúa thượng, có tôi đây.”

¹³Sau-lơ nói với ông, “Tại sao người lập mưu chống lại ta, người và thằng con của Giê-se. Người đã cho nó bánh và gươm, cầu hỏi Đức Chúa Trời cho nó, để nó dấy lên chống lại ta, nằm chờ cơ hội để hại ta như ngày nay?”

¹⁴A-hi-mê-léc trả lời vua và nói, “Ai trong tất cả các quần thần của ngài trung thành với ngài hơn là Đa-vít con rể của ngài, người thi hành những mệnh lệnh của ngài, và được kính nể trong triều đình của ngài? ¹⁵Đây có phải là lần đầu tiên tôi cầu hỏi ý Đức Chúa Trời cho người ấy chăng? Dĩ nhiên là không. Xin đức vua đừng vu oan giá họa cho tôi tớ ngài, hoặc cho những người trong nhà cha tôi, vì tôi tớ vua không biết một điều gì, hoặc nhỏ hoặc lớn, về mọi sự này.”

¹⁶Nhưng vua phán, “Hỡi A-hi-mê-léc, người nhất định phải chết, người và toàn thể nhà cha người.”

¹⁷Đoạn vua quay qua bảo đám vệ sĩ đang đứng chung quanh ông, “Hãy ra tay giết tất cả các tư tế của CHÚA, vì chúng đã tiếp tay cho Đa-vít, và vì chúng biết hắc bỏ trốn mà không báo cho ta hay.” Nhưng đám vệ sĩ của vua không dám tra tay giết các tư tế của CHÚA. ¹⁸Vì thế vua bảo Đô-ê, “Người hãy ra tay giết các tư tế cho ta.” Vậy Đô-ê người Ê-đôm ra tay giết các tư tế. Ngày hôm đó hắc đã giết tám mươi lăm người đang mặc ê-phốt bằng vải gai. ¹⁹Sau đó hắc đến Nóp, thành của các tư tế, và dùng gươm giết tất cả đàn ông lẫn đàn bà, trẻ em lẫn trẻ thơ còn bú, luôn cả bò, lừa, và chiên. Tất cả đều bị giết bằng gươm.

²⁰Tuy nhiên một con trai của A-hi-mê-léc, cháu của A-hi-túp, tên là A-bi-a-tha, trốn được và chạy đến Đa-vít. ²¹A-bi-a-tha thuật lại cho Đa-vít biết Sau-lơ đã sát hại các tư tế của CHÚA như thế nào. ²²Đa-vít nói với A-bi-a-tha, “Hôm đó tôi biết có Đô-ê người Ê-đôm ở đó, và thế nào nó cũng báo với Sau-lơ. Ôi, tôi đã hại chết mọi người trong nhà cha thầy rồi! ²³Bây giờ xin thầy ở lại đây với tôi. Thầy đừng sợ. Vì hễ ai tìm hại mạng sống thầy tức là tìm hại mạng sống tôi. Thầy ở với tôi sẽ được an toàn.”

Đa-vít Giải Cứu Thành Kê-i-la

23 ¹Có người đến báo với Đa-vít, “Quân Phi-li-tin đang tấn công Thành Kê-i-la. Kìa, chúng đang cướp trong các sân đập lúa.” ²Đa-vít bèn cầu hỏi ý CHÚA, “Con có nên đi đánh quân Phi-li-tin và giải cứu Thành Kê-i-la không?”

CHÚA trả lời Đa-vít, “Hãy đi, tấn công quân Phi-li-tin, và giải cứu Kê-i-la.”

³Những người theo Đa-vít nói với ông, “Này, chúng ta đang ở đây, trong đất Giu-đa, mà còn khiếp sợ, huống chi là đi đến Kê-i-la để đánh nhau với quân của dân Phi-li-tin; bộ ông không sợ chết sao?”

⁴Đa-vít lại cầu hỏi ý CHÚA một lần nữa và CHÚA đáp lời ông “Hãy trời dậy, đi xuống Kê-i-la, vì Ta sẽ ban quân Phi-li-tin vào tay ngươi.” ⁵Đa-vít và những người theo ông đi đến Kê-i-la, tấn công quân Phi-li-tin, đánh chúng thảm bại nặng nề, và cướp đoạt các súc vật của chúng. Vậy Đa-vít cứu được dân Thành Kê-i-la.

⁶Số là khi A-bi-a-tha con trai A-hi-mê-léc chạy trốn đến với Đa-vít ở Kê-i-la, ông đi xuống và mang theo một ê-phót.

⁷Sau-lơ được báo rằng Đa-vít đang ở tại Kê-i-la, nên Sau-lơ nói, “Đức Chúa Trời đã trao nó vào tay ta rồi, vì nó đã tự nhốt mình vào một thành có cửa đóng then cài.”

⁸Vậy Sau-lơ triệu tập toàn quân để ra trận, hầu đi xuống Kê-i-la, bao vây Đa-vít và những người theo ông ấy. ⁹Khi Đa-vít biết Sau-lơ toan mưu hại ông, ông nói với Tư Tế A-bi-a-tha, “Xin thầy đem ê-phót đến đây.” ¹⁰Đa-vít nói, “Lạy CHÚA, Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên, tôi tớ Ngài có nghe rằng Sau-lơ đang tìm đến đây để tiêu diệt thành này vì cơ con. ¹¹Dân trong Thành Kê-i-la sẽ nộp con cho ông ấy chẳng? Sau-lơ sẽ xuống đây như tin con đã nghe chẳng? Lạy CHÚA, Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên, cầu xin Ngài cho tôi tớ Ngài được biết.”

CHÚA phán, “Nó sẽ xuống.”

¹²Đa-vít nói, “Dân Thành Kê-i-la sẽ nộp con, và những người theo con vào tay Sau-lơ chẳng?”

CHÚA phán, “Chúng sẽ nộp.”

¹³Vậy Đa-vít và những người của ông, khoảng sáu trăm người, đứng dậy, rời khỏi Kê-i-la và đi phiêu bạt khắp nơi. Khi Sau-lơ được báo Đa-vít đã trốn khỏi Kê-i-la rồi, ông không xuất quân ra trận nữa.

Đa-vít Trốn trong Đồng Hoang

¹⁴Đa-vít vào trong vùng đồng hoang và trú ẩn trong các địa thế hiểm trở. Ông ở trong miền rừng núi hoang vu của xứ Xíp. Sau-lơ cứ cho người lùng bắt ông mỗi ngày, nhưng Đức Chúa Trời không trao ông vào tay Sau-lơ. ¹⁵Đa-vít thấy Sau-lơ cứ dẫn quân

đi tìm giết ông. Lúc ấy ông đang trú ẩn trong một cánh rừng của miền đồng hoang xứ Xíp. ¹⁶Giô-na-than con trai Sau-lơ đứng dậy, đi đến gặp Đa-vít trong rừng và khuyên ông cứ vững lòng tin cậy Đức Chúa Trời. ¹⁷Ông nói, “Đừng sợ, vì tay của Vua Sau-lơ cha anh sẽ không tìm ra em đâu. Em sẽ làm vua trên I-sơ-ra-ên và anh sẽ làm phó cho em. Ngay cả cha anh là Vua Sau-lơ cũng biết điều đó.” ¹⁸Hai người kết ước với nhau trước mặt CHÚA. Đa-vít ở lại trong rừng, còn Giô-na-than trở về nhà mình.

¹⁹Bấy giờ có mấy người ở Xíp đến Ghi-bê-a tâu với Sau-lơ rằng, “Đa-vít há chẳng đang trốn giữa chúng tôi ở những nơi hiểm trở trong rừng, trong miền đồi núi của Ha-ki-la, về phía nam của Giê-si-môn sao? ²⁰Vậy bây giờ, tâu vua, xin cứ theo lòng ước muốn của vua mà xuống đó, phần chúng tôi, chúng tôi sẽ trao nó vào tay vua.”

²¹Sau-lơ nói, “Cầu xin CHÚA ban phước cho các người, vì các người đã thương xót ta. ²²Hãy đi và tìm biết cho chính xác nơi nào nó ẩn trốn, có ai thấy nó ở đó không, vì ta nghe nói nó tinh khôn lắm. ²³Vậy hãy đi tìm để biết chắc chắn tất cả các nơi nó ẩn núp, rồi trở lại đây với tin tức chính xác, sau đó ta sẽ đi với các người. Và nếu nó còn ở trong xứ, ta sẽ truy lùng nó, dù phải tra xét tất cả các tộc họ của Giu-đa.”

²⁴Vậy chúng đứng dậy và đi đến Xíp trước Sau-lơ. Nhưng Đa-vít và những người theo ông đang ở trong đồng hoang Ma-ôn, trong vùng đồng bằng phía nam Giê-si-môn. ²⁵Khi Sau-lơ và quân lính của ông đi lùng kiếm Đa-vít, người ta liền báo cho Đa-vít hay. Vì thế ông đến núi đá và ẩn trốn trong vùng đồng hoang Ma-ôn. Khi Sau-lơ nghe thế, ông dẫn quân đến truy lùng Đa-vít trong đồng hoang Ma-ôn. ²⁶Sau-lơ ở bên này ngọn núi, còn Đa-vít và những người theo ông ở bên kia ngọn núi. Đa-vít vội vàng chạy trốn khỏi Sau-lơ, vì Sau-lơ và quân lính của ông ta đang bao vây để bắt ông. ²⁷Ngay lúc ấy có một sứ giả đến báo với Vua Sau-lơ, “Xin ngài mau về gấp, vì quân Phi-li-tin đang tiến vào xứ sở chúng ta.”

²⁸Sau-lơ liền ngưng cuộc truy lùng Đa-vít và rút về để đối phó với quân Phi-li-tin. Vậy người ta gọi nơi đó là Núi Đá Thoát Nạn.^(a) ²⁹Đa-vít rời nơi đó và đến trú đóng tại các nơi hiểm trở ở vùng Ên Ghê-đi.

Đa-vít Tha Mạng Sau-lơ

24 ¹Sau khi Sau-lơ đẩy lui quân Phi-li-tin trở về, có người đến báo với ông rằng, “Kìa, Đa-vít đang trốn trong đồng hoang ở Ên Ghê-đi.”

²Sau-lơ dẫn ba ngàn quân tinh nhuệ trong tất cả các chi tộc I-sơ-ra-ên đi tìm Đa-vít và những người theo ông ấy trong dãy Núi Đá Sơn Dương. ³Ông đến một nơi có các ràn chiên bên đường, tại đó có một hang đá, Sau-lơ đi vào đó để giải quyết chuyện cần. Trong khi đó Đa-vít và những người theo ông đang ẩn trốn sâu bên trong hang. ⁴Những người của Đa-vít nói với ông, “Đây là ngày CHÚA đã phán với ông, ‘Này, Ta sẽ trao kẻ thù của người vào tay người, để người muốn làm gì với nó tùy ý.’”

Đa-vít đứng dậy và lén cắt một góc áo choàng của Sau-lơ. ⁵Nhưng sau đó, Đa-vít thấy áy náy trong lòng, vì đã cắt đứt góc áo của Sau-lơ. ⁶Ông nói với những người theo ông, “Cầu xin CHÚA đừng để tôi làm điều này đối với chúa thượng của tôi, người

(a) 23:28 ctd: Núi Đá Phân Ly

được xúc dầu của CHÚA, tức đưa tay ra làm hại ông ấy, vì ông ấy là người được xúc dầu của CHÚA.”⁷ Nhờ những lời ấy Đa-vít đã chặn lại được các thủ hạ của ông, không cho họ xông vào giết Sau-lơ. Sau-lơ đứng dậy, ra khỏi hang, và tiếp tục đường mình.

⁸Sau đó Đa-vít cũng đứng dậy và ra khỏi hang. Ông gọi Sau-lơ và nói, “Tâu vua, chúa thượng của con.” Sau-lơ liền quay lại và thấy Đa-vít đang sắp mặt xuống đất mà lạy ông.

⁹Đa-vít nói với Sau-lơ, “Tại sao cha nghe lời những kẻ nói rằng, ‘Đa-vít đã tìm cách hại cha?’”¹⁰ Nay, ngày nay chính mắt cha đã thấy: hôm nay trong hang đá CHÚA đã phó cha vào tay con và người ta đã giục con giết cha, nhưng con đã giữ mạng cha. Con đã nói, ‘Tôi sẽ không giơ tay ra chống lại chúa thượng của tôi, vì ông ấy là người được xúc dầu của CHÚA.’”¹¹ Hơn nữa, thưa cha, xin cha xem đây! Nay, một góc áo choàng của cha đang ở trong tay con! Con đã cắt đứt một góc áo choàng của cha, nhưng con không giết cha, thì bởi đó cha thấy và biết rằng tay con không làm điều ác và cũng không phản loạn. Con không có tội chống lại cha, thế mà cha cứ mãi săn đuổi mạng sống con.¹² Cầu xin CHÚA phán xét giữa cha và con. Con xin để CHÚA báo thù cha cho con, chứ tay con sẽ không làm hại cha.¹³ Như câu tục ngữ người xưa đã nói, ‘Điều ác từ lòng kẻ ác mà ra.’ Nhưng tay con sẽ không làm điều ác hại cha.¹⁴ Vua I-sơ-ra-ên đi ra đuổi theo ai? Cha truy lùng ai? Một con chó chết chẳng? Một con bọ chết chẳng?¹⁵ Vậy cầu xin CHÚA làm Đấng phán xét, để xét đoán giữa cha và con. Xin Ngài thấy và bình vực duyên cớ của con, và xin Ngài giải cứu con khỏi tay cha.”

¹⁶Sau khi Đa-vít đã nói với Sau-lơ những lời ấy, Sau-lơ nói, “Đó có phải là tiếng nói của con không, hỡi Đa-vít con ta?” Đoạn Sau-lơ cất tiếng lên khóc.¹⁷ Rồi ông nói với Đa-vít, “Con thật là ngay lành hơn cha, vì con đã đối xử tốt với cha, trong khi cha đối xử xấu với con.¹⁸ Ngày nay con đã cho cha thấy con đã đối xử với cha tốt thế nào, CHÚA đã trao cha vào tay con mà con tha mạng cha.¹⁹ Vì có người nào nắm được kẻ thù trong tay mình mà để cho nó ra đi an toàn chẳng? Vậy cầu xin CHÚA ban thưởng điều tốt cho con, vì những gì con đã làm cho cha hôm nay.²⁰ Bây giờ cha biết chắc rằng con sẽ làm vua, và vương quốc I-sơ-ra-ên sẽ được vững lập trong tay con.²¹ Vậy xin con hãy nhân danh CHÚA mà thề với cha ngày nay rằng con sẽ không tiêu diệt dòng dõi cha sau khi cha chết, và con sẽ không trừ bỏ danh cha trong gia tộc của thân phụ cha.”²² Vậy Đa-vít thề với Sau-lơ hôm đó. Đoạn Sau-lơ trở về nhà ông, còn Đa-vít và những người theo ông vẫn ở lại những nơi hiểm trở.

Sa-mu-ên Qua Đời

25 ¹Lúc ấy Sa-mu-ên qua đời. Dân I-sơ-ra-ên tập hợp lại thương khóc cụ và chôn cất cụ tại Ra-ma. Còn Đa-vít thì đứng dậy và đi xuống vùng đồng hoang ở Pa-ran.

Đa-vít và Vợ của Na-banh

²Bấy giờ có một người sống tại Ma-ôn, nhưng có cơ sở làm ăn ở Cật-mên, và người ấy rất giàu có. Ông có ba ngàn chiên và một ngàn dê. Ông ấy đang hót lông chiên của mình tại Cật-mên.³ Ông ta tên là Na-banh, và vợ ông tên A-bi-ga-in. Bà vợ là một phụ

nữ thông minh và xinh đẹp, còn ông chồng thì thô lỗ và cộc cằn. Ông ấy là dòng dõi của Ca-lép.

⁴Đa-vít ở trong đồng hoang và nghe rằng Na-banh đang hót lông chiên của ông ta. ⁵Đa-vít sai mười người trẻ và dặn những người trẻ ấy, “Hãy đi lên Cạt-mên, đến gặp Na-banh, nhân danh tôi mà vãn an ông ấy. ⁶Sau đó hãy nói với người giàu có ấy rằng, ‘Chúc ông được bình an, chúc gia đình ông được bình an, chúc mọi điều ông có được bình an. ⁷Tôi có nghe rằng những thợ hót lông chiên đang làm việc với ông. Những người chăn bầy của ông đã từng ở giữa chúng tôi, và chúng tôi không hề xâm phạm vật gì của họ. Không vật gì của họ bị mất trong suốt thời gian họ ở giữa chúng tôi tại Cạt-mên. ⁸Xin ông hỏi các đầy tớ của ông, họ sẽ nói cho ông hay. Bây giờ xin ông cho những người trẻ này được ơn trước mắt ông, vì chúng tôi sắp đến ngày lễ, nên xin ông vui lòng cho các tôi tớ ông và cho Đa-vít con trai ông những gì tay ông tìm được.’”

⁹Vậy những người trẻ của Đa-vít đến, nhân danh Đa-vít nói với Na-banh tất cả những lời ấy, rồi đợi. ¹⁰Nhưng Na-banh trả lời các tôi tớ của Đa-vít và nói, “Ai là Đa-vít? Ai là con trai của Giê-se? Thời buổi này có nhiều đầy tớ bỏ chủ trốn đi lắm. ¹¹Tôi há sẽ lấy bánh, nước, và thịt đã chuẩn bị cho các thợ hót lông chiên của tôi ăn và uống, mà cho những kẻ tôi không biết từ đâu đến hay sao?”

¹²Vậy những người trẻ của Đa-vít quay gót trở về. Họ đến và tường thuật cho ông mọi lời ấy. ¹³Bấy giờ Đa-vít nói với những người theo ông, “Ai nấy hãy nịt gươm mình vào.” Vậy người nào cũng nịt gươm mình sẵn sàng, và Đa-vít cũng nịt gươm của ông vào nữa. Có chừng bốn trăm người đi với Đa-vít, còn hai trăm người ở lại giữ đồ đạc.

Đa-vít Gặp A-bi-ga-in

¹⁴Bấy giờ có một người trẻ trong số các đầy tớ đến báo với A-bi-ga-in vợ của Na-banh rằng, “Kìa, Đa-vít đã sai các sứ giả từ đồng hoang đến chào ông chủ và ông chủ đã mắng họ xối xả. ¹⁵Nhưng họ đã rất tốt với chúng tôi; chúng tôi không bị tổn hại gì cả. Chúng tôi chăn bầy ngoài đồng, và hễ khi nào chúng tôi cho bầy đi theo họ, chúng tôi chẳng bị mất mát gì. ¹⁶Họ như bức tường che chở chúng tôi cả ngày lẫn đêm, trong suốt thời gian chúng tôi chăn giữ các bầy chiên ở giữa họ. ¹⁷Vậy bây giờ xin bà hãy nhận biết và xem phải làm gì, vì họ đã quyết định làm hại ông chủ và cả nhà của ông chủ, vì ông chủ là một người thô lỗ cộc cằn; ^(a) không ai nói chuyện với ông chủ được.”

¹⁸Thế là A-bi-ga-in vội vàng lấy hai trăm ổ bánh, hai bầu da rượu, năm con chiên đã làm thịt sẵn, năm thùng gạo rang, một trăm vĩ nho khô, hai trăm bánh trái vả, rồi chất chúng trên lưng các con lừa. ¹⁹Bà bảo các đầy tớ của bà, “Hãy đi trước dẫn đường. Này, tôi đi theo các cậu.” Nhưng bà không nói gì cho Na-banh chồng bà biết.

²⁰Khi bà cỡi lừa đi xuống, vừa khuất sau lưng đồi, Đa-vít và những người của ông đi xuống chận đường bà, và bà đã gặp họ. ²¹Đa-vít nói, “Tất cả những gì ta đã bảo vệ cho người này thật là uổng công. Ta đã giữ để những gì thuộc về hấn không bị mất mát, mà bây giờ hấn lại lấy oán trả ơn. ²²Nguyện Đức Chúa Trời phạt Đa-vít cách

(a) **25:17** nt: con của Bê-li-an (2 Cô 6:15)

nặng nề, nếu ta để cho những kẻ thù của ta, tức để cho một người nam nào trong nhà hăn sống đến sáng mai.”

²³Vừa khi A-bi-ga-in thấy Đa-vít, bà vội vàng xuống khỏi lừa, sấp mặt xuống đất trước mặt Đa-vít, và lạy. ²⁴Bà sấp mình xuống nơi chân ông và nói, “Thưa chúa, lỗi tại tôi. Xin để cho tôi gánh lấy tội lỗi này. Xin ngài cho đứa nữ tỳ của ngài trình bày đôi lời; xin ngài nghe những lời của nữ tỳ ngài nói. ²⁵Xin chúa của nữ tỳ đừng để tâm đến những lời ông Na-banh thô lỗ cộc cằn ấy nói. Vì thật như tên ông ấy thế nào, tính ông ta thế ấy. Ông ấy tên là Na-banh mà, thế nên ông ta cứ điên gàn^(a) luôn. Còn tôi, nữ tỳ của ngài, thật không hay biết gì về những người trẻ mà ngài đã sai đến. ²⁶Vậy bây giờ thưa chúa, có CHÚA hằng sống và có ngài đang sống đây chứng giám, nguyện CHÚA, Đấng đã ngăn giữ ngài làm đổ máu, không cho ngài dùng tay mình báo thù cho mình, giờ đây, nguyện những kẻ thù của ngài và những ai tìm cách hại chúa của nữ tỳ sẽ giống như Na-banh. ²⁷Bây giờ nữ tỳ của ngài có chút quà này mang đến biếu ngài, xin được trao cho những người trẻ đi theo ngài. ²⁸Xin ngài tha lỗi cho nữ tỳ của ngài, vì CHÚA chắc chắn sẽ lập cho nhà chúa của nữ tỳ được bền vững, vì chúa của nữ tỳ đã đánh những trận chiến cho CHÚA, và điều ác sẽ không bao giờ tìm thấy trong suốt đời ngài. ²⁹Dù cho có người đứng dậy truy lùng ngài và tìm cách hại mạng sống ngài, nhưng mạng sống chúa của nữ tỳ sẽ được bảo bọc trong số những người được sống với CHÚA, Đức Chúa Trời của ngài; còn mạng sống của những kẻ thù nghịch ngài, CHÚA^(b) sẽ quăng xa như viên đá trong bọc của thành ném đá bị quăng đi vậy. ³⁰Rồi đây nguyện CHÚA sẽ làm cho chúa của nữ tỳ những điều tốt đẹp mà CHÚA^(c) đã nói về ngài, tức lập ngài trị vì trên cả I-sơ-ra-ên. ³¹Bấy giờ chuyện này sẽ không làm cho ngài phải day dứt hoặc khiến cho lòng chúa của nữ tỳ phải ân hận mãi, vì đã làm đổ máu vô cớ hoặc đã tự tay mình báo thù cho mình. Rồi khi CHÚA đã thực hiện xong những điều tốt đẹp với chúa của nữ tỳ, ước mong ngài nhớ đến nữ tỳ này của ngài.”

³²Bấy giờ Đa-vít nói với A-bi-ga-in, “Chúc tụng CHÚA, Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên, Đấng đã sai bà đến gặp tôi hôm nay. ³³Phước thay cho những lời can gián của bà và phước thay cho bà, vì hôm nay bà đã ngăn cản tôi khỏi làm đổ máu và khỏi dùng tay mình báo thù cho mình. ³⁴Vì thật như CHÚA, Đức Chúa Trời của I-sơ-ra-ên hằng sống, Đấng đã kiềm hãm tôi không hại bà, chứng giám, nếu bà không vội vàng đến gặp tôi, chắc chắn sáng mai sẽ không một người nam nào trong nhà Na-banh còn sống sót.”

³⁵Thế rồi Đa-vít nhận nơi tay bà những gì bà mang đến biếu ông, và ông nói với bà, “Bà hãy trở về nhà bình an. Đây, tôi đã nghe lời bà và ban cho bà điều bà cầu xin rồi đó.”

³⁶A-bi-ga-in trở về với Na-banh, và kìa, ông đang đãi một bữa tiệc trong nhà, như đại tiệc của một vị vua. Na-banh rất khoái chí, và ông đang say khướt, vì thế bà không nói với ông một lời nào dù nhỏ hay lớn cho đến sáng hôm sau. ³⁷Sáng hôm sau, khi Na-banh đã đã rượu, vợ ông mới thuật lại mọi sự cho ông hay. Bấy giờ tim ông chết lạng trong người; ông trở nên như một tượng đá. ³⁸Rồi khoảng mười ngày sau, CHÚA đánh Na-banh, và ông chết.

(a) 25:25 Nebalah nghĩa là điên gàn (Nabal tên riêng)

(b) 25:29 nt: Ngài

(c) 25:30 nt: Ngài

Đa-vít Cưới A-bi-ga-in Làm Vợ

³⁹Khi Đa-vít nghe nói Na-banh đã chết, ông nói, “Chúc tụng CHÚA, Đấng đã bình vực duyên cớ của con khỏi nỗi sỉ nhục Na-banh đã gây cho con, và đã ngăn trở tội tớ Ngài báo trả điều ác. Quả thật CHÚA đã đem sự gian ác do Na-banh tạo ra đổ lại trên đầu hắn.” Sau đó Đa-vít sai người đến xin cưới A-bi-ga-in làm vợ.

⁴⁰Khi các tội tớ của Đa-vít đến gặp A-bi-ga-in ở Cạt-mên, họ nói với bà, “Đa-vít sai chúng tôi đến gặp bà để xin bà làm vợ ông ấy.” ⁴¹Bà đứng dậy, rồi sấp mình xuống mặt đất và nói, “Tôi đây là một nữ tỳ của người, một đầy tớ để rửa chân cho các tội tớ của chúa tôi.” ⁴²Đoạn A-bi-ga-in vội vàng đứng dậy và cỡi lên một con lừa, cùng năm nữ tỳ của bà, đi theo các sứ giả của Đa-vít, và trở thành vợ của ông ta.

⁴³Đa-vít cũng cưới A-hi-nô-am người Giê-rê-ên, và cả hai bà đều làm vợ của ông. ⁴⁴Còn Sau-lơ, ông bắt Mi-khanh vợ của Đa-vít đem gả cho Pan-ti-ên con trai của La-ích người Ga-lim.

Đa-vít Tha Chết cho Sau-lơ Một Lần Nữa

26 ¹Khi ấy người Xíp đến tâu với Sau-lơ tại Ghi-bê-a rằng, “Há chẳng phải Đa-vít đang trốn trên đồi Ha-ki-la, đối ngang Giê-si-môn^(a) sao?” ²Sau-lơ bèn đứng dậy và đi xuống đồng hoang ở Xíp. Có ba ngàn quân tinh nhuệ của I-sơ-ra-ên đi với ông để tìm Đa-vít trong đồng hoang ở Xíp. ³Sau-lơ hạ trại trên đồi Ha-ki-la, phía bên này đường, đối ngang với Giê-si-môn; còn Đa-vít ở trong đồng hoang, và ông thấy Sau-lơ vào đồng hoang truy lùng ông. ⁴Đa-vít sai các thám tử đi dò thám và biết chắc rằng Sau-lơ đã đến. ⁵Đa-vít đứng dậy và đi đến nơi Sau-lơ đã hạ trại. Đa-vít thấy chỗ nằm của Sau-lơ, và cũng thấy chỗ nằm của Áp-ne con của Ne, tổng tư lệnh quân đội. Bấy giờ Sau-lơ đang nằm ngủ trong trại, có các trại khác đóng xung quanh trại của ông. ⁶Đa-vít nói với A-bi-mê-léc người Hít-ti, và A-bi-sai con trai bà Xê-ru-gia, em trai Giô-áp, “Ai sẽ đi với tôi xuống gặp Sau-lơ trong trại?”

A-bi-sai nói, “Tôi sẽ đi xuống với ông.”

⁷Tối hôm đó Đa-vít và A-bi-sai lên đến giữa trại quân; và kìa, Sau-lơ đang nằm ngủ trong trại, có cây giáo đang cắm xuống đất nơi đầu ông nằm. Áp-ne và quân lính nằm ngủ chung quanh ông. ⁸A-bi-sai nói với Đa-vít, “Ngày nay Đức Chúa Trời đã trao kẻ thù của ông vào tay ông rồi. Bây giờ xin cho phép tôi lấy cây giáo đâm ông ta một cái, ghim ông ta xuống đất, và khỏi phải đâm lần thứ hai.”

⁹Đa-vít nói với A-bi-sai, “Chớ giết ông ta, vì có ai giết người được xức dầu của CHÚA mà được xem là vô tội chăng?” ¹⁰Đa-vít lại nói tiếp, “Có CHÚA hằng sống chứng giám, chính CHÚA sẽ đánh ông ấy, hay đến ngày ông ấy qua đời ông ấy sẽ chết, hay ông ta ra trận và sẽ bị tử trận. ¹¹Nhưng xin CHÚA ngăn trở và đừng để tay tôi sát hại người được xức dầu của CHÚA. Bây giờ tôi xin anh chỉ lấy cây giáo và bình nước để bên đầu ông ấy, rồi chúng ta đi.”

¹²Vậy Đa-vít lấy cây giáo và bình nước để bên đầu của Sau-lơ, và hai người trốn đi. Không ai trông thấy hoặc hay biết hoặc thức dậy cả, vì họ thấy đều ngủ say, bởi CHÚA

(a) 26:1 ctd: đồng hoang, hoang địa, đồng vắng, sa mạc

đã giáng một cơn ngũ say trên họ. ¹³Sau khi Đa-vít đã đi qua phía bên kia và đứng trên một ngọn đồi xa xa, hai bên cách nhau một khoảng khá xa, ¹⁴Đa-vít gọi đoàn quân và đặc biệt Áp-ne con của Ne, và nói, “Hỡi Áp-ne, sao ông không trả lời?”

Áp-ne đáp lại và nói, “Người là ai mà dám gọi đức vua thế?”

¹⁵Đa-vít nói với Áp-ne, “Ông há không phải là một bậc anh hào sao? Trong I-sơ-ra-ên có ai được như ông chẳng? Tại sao ông không bảo vệ đức vua, chúa thượng của ông? Vì có người trong dân đã đến muốn giết đức vua, chúa thượng của ông đó. ¹⁶Về việc này ông đã không làm tròn bổn phận của ông rồi. Có CHÚA hằng sống chứng giám, ông thật đáng chết, vì đã không bảo vệ chủ mình, người được xúc dầu của CHÚA. Bây giờ ông hãy xem, cây giáo của vua và binh nước để bên cạnh đầu vua nằm đâu rồi?”

¹⁷Sau-lơ liền nhận ra tiếng của Đa-vít, bèn nói, “Đa-vít con ta, có phải đó là tiếng của con không?”

Đa-vít đáp, “Đúng là tiếng của con, tâu đức vua, chúa thượng của con.” ¹⁸Ông nói tiếp, “Tại sao chúa thượng lại truy đuổi tôi tớ của ngài? Con đã làm điều gì sai? Tay con đã gây nên tội lỗi gì? ¹⁹Vậy, bây giờ, xin đức vua, chúa thượng của con, nghe đôi lời tôi tớ của ngài trình bày: Nếu CHÚA đã giục lòng đức vua chống lại con, nguyện Ngài nhậm lấy của tế lễ dâng lên Ngài. Nhưng nếu đó là ý của loài người, nguyện chúng bị nguyên rủa trước mặt CHÚA, vì ngày nay người ta đã đuổi con ra khỏi nơi con thừa hưởng cơ nghiệp của CHÚA, mà rằng, ‘Hãy rút đi, hãy đi thờ các thần khác đi.’ ²⁰Vậy bây giờ, nguyện CHÚA đừng để máu con đổ xuống đất trước mặt CHÚA, vì vua I-sơ-ra-ên đã đi ra truy lùng một con bọ chết, như người ta đi săn chim đa đa trong núi.”

²¹Bấy giờ Sau-lơ đáp, “Cha đã có tội. Hỡi Đa-vít con ta, hãy trở về, vì cha sẽ không hại con nữa đâu, bởi ngày nay con đã coi mạng sống của cha là quý. Quả thật cha đã điên rồ và sai lầm quá nhiều.”

²²Đa-vít trả lời và nói, “Đây là cây giáo của đức vua. Xin cha sai một người trẻ qua đây lấy. ²³Cầu xin CHÚA thưởng cho mỗi người tùy theo đức công chính và lòng trung thành của người ấy, vì ngày nay CHÚA đã phó mạng sống của cha vào tay con, nhưng con không đưa tay ra làm hại người được xúc dầu của CHÚA. ²⁴Vì thật vậy, ngày nay, con đã coi trọng mạng sống của cha trước mặt con; cầu xin CHÚA cũng coi trọng mạng sống của con trước mắt Ngài như vậy. Cầu xin Ngài giải cứu con khỏi mọi cơn hoạn nạn.”

²⁵Sau-lơ lại nói, “Hỡi Đa-vít con ta, con thật có phước! Con sẽ làm những việc lớn lao và sẽ thành công.” Sau đó Đa-vít tiếp tục đường mình, và Sau-lơ trở về cung điện của ông.

Đa-vít Liên Kết với Dân Phi-li-tin

27 ¹Bấy giờ Đa-vít thầm nghĩ, “Trước sau gì mình cũng sẽ rơi vào tay Sau-lơ. Không gì tốt hơn là đi mau xuống xứ của dân Phi-li-tin; bấy giờ Sau-lơ sẽ thất vọng và sẽ không tìm kiếm mình trong khắp nước I-sơ-ra-ên nữa. Như vậy mình sẽ thoát khỏi tay ông ta.” ²Nghĩ thế, Đa-vít bèn đứng dậy, cùng với sáu trăm người theo ông, đến với A-kích con trai Ma-óc, vua Gát. ³Vậy Đa-vít ở với A-kích tại Gát. Đa-vít và những người theo ông ai nấy đều dẫn theo gia đình mình. Đa-vít dẫn

theo hai vợ, A-hi-nô-am người Giê-rê-ên, và A-bi-ga-in người Cật-mên, góa phụ của Na-banh. ⁴Người ta báo cho Sau-lơ hay rằng Đa-vít đã trốn đến Gát, nên ông không truy lùng ông ấy nữa. ⁵Đa-vít nói với A-kích, “Nếu tôi được ơn trước mắt ngài, xin cho tôi một nơi trong một thành nhỏ nào ở miền quê trong đất nước của ngài, để tôi ở tại đó, vì làm sao tôi tớ ngài có thể ở với ngài trong hoàng thành được?” ⁶Vậy hôm đó A-kích ban cho ông Thành Xích-lắc. Vì thế Xích-lắc thuộc về các vua Giu-đa cho đến ngày nay.

⁷Và, cho đến lúc ấy, Đa-vít đã ở trong xứ của dân Phi-li-tin được một năm và bốn tháng. ⁸Đa-vít và những người theo ông đi lên cướp phá các dân Ghê-sua, dân Ghi-xi, và dân A-ma-léc. Đó là những dân từ xưa vẫn sống ở các miền đi^(a) từ Su-rơ đến xứ Ai-cập. ⁹Khi Đa-vít tấn công nơi nào trong các xứ đó, ông không chừa một người đàn ông hay đàn bà nào sống sót. Ông cướp đi tất cả chiên, bò, lừa, lạc đà, và quần áo, rồi trở về, và đến gặp A-kích. ¹⁰Nếu A-kích hỏi, “Hôm nay người đã đi đánh phá ở đâu?” thì Đa-vít đáp, “Tôi đi đánh phá ở miền nam của Giu-đa,” hoặc “ở miền nam của Giê-ra-mê-ên,” hoặc “ở miền nam của dân Kê-ni.” ¹¹Đa-vít không chừa một người nào dù nam hay nữ sống sót, để đem về trong xứ Gát, vì ông bảo, “Kẻo chúng nói cho dân ấy biết mình đã làm gì ở đâu.” Vậy Đa-vít cứ làm như thế trong suốt thời gian ông tá túc tại xứ Phi-li-tin. ¹²Vì thế A-kích rất tin Đa-vít; ông nói, “Hắn đã làm cho dân I-sơ-ra-ên, dân tộc của hắn, ghê tởm hắn. Như vậy hắn sẽ làm tôi cho ta vĩnh viễn.”

Chiến Tranh giữa Phi-li-tin và I-sơ-ra-ên Tái Diễn

28 ¹Vào thuở ấy dân Phi-li-tin tập hợp quân đội của họ để chuẩn bị chiến tranh, hầu đánh nhau với dân I-sơ-ra-ên. A-kích nói với Đa-vít, “Người hắn đã biết rằng người và những kẻ theo người sẽ đi với ta ra trận chứ?”

²Đa-vít đáp với A-kích, “Dĩ nhiên ngài biết tôi tớ ngài có thể làm được gì mà.”

A-kích nói, “Tốt lắm, ta sẽ lập người làm một trong những kẻ chỉ huy các cận vệ của ta mãi mãi.”

Sau-lơ Cầu Đồng Bóng

³Lúc ấy Sa-mu-ên đã qua đời, toàn dân I-sơ-ra-ên thương khóc cụ và chôn cất cụ tại Ra-ma, thành của cụ. Trong khi đó Sau-lơ đã loại trừ những kẻ đồng bóng và những kẻ cầu hồn ra khỏi xứ.

⁴Bấy giờ quân Phi-li-tin tập hợp nhau lại và đến hạ trại tại Su-nem. Sau-lơ cũng triệu tập toàn thể dân quân I-sơ-ra-ên lại và đến hạ trại tại Ghinh-bô-a. ⁵Khi Sau-lơ thấy đội quân của dân Phi-li-tin, ông sợ hãi; lòng ông quá đổi khiếp sợ. ⁶Sau-lơ cầu hỏi ý CHÚA, nhưng Ngài không đáp lời, dù là bằng giấc mơ, hoặc bằng U-rim, hoặc bằng các vị tiên tri. ⁷Sau-lơ nói với bầy tôi của ông, “Hãy tìm cho ta một bà đồng bóng để ta hỏi bà ấy.”

(a) 27:8 nt: nếu bạn đi

Bầy tôi của ông đáp, “Thưa có một bà đồng bóng ở Ên Đô-rơ.”^(a) ⁸Sau-lơ bèn cải trang và mặc y phục khác vào, rồi cùng hai vệ sĩ ra đi. Đến tối họ tới nhà bà đồng bóng ấy. Ông nói, “Xin bà làm ơn ngồi đồng cho tôi, rồi gọi cho tôi người tôi sẽ nói tên cho bà.”

⁹Bà ấy đáp, “Này, ông biết rõ Sau-lơ đã làm gì rồi; thế nào ông ấy đã diệt trừ những đồng bóng và những kẻ cầu hồn ra khỏi xứ. Tại sao ông muốn gài bẫy để hại mạng sống tôi, khiến tôi phải chết?”

¹⁰Sau-lơ nhân danh CHÚA và thề với bà ấy, “Có CHÚA hằng sống chứng giám, bà sẽ không bị hình phạt gì về việc này.”

¹¹Bấy giờ người đàn bà nói, “Tôi sẽ gọi ai lên cho ông?”

Ông nói, “Hãy gọi Sa-mu-ên cho tôi.”

¹²Khi bà ấy thấy Sa-mu-ên, bà la lên một tiếng lớn. Bà nói với Sau-lơ, “Tại sao ngài gạt tôi? Ngài chính là Sau-lơ đây mà!”

¹³Nhà vua nói với bà, “Đừng sợ. Bà thấy gì?”

Bà ấy nói với Sau-lơ, “Tôi thấy một thần linh từ dưới đất đi lên.”

¹⁴Sau-lơ hỏi bà, “Người ấy hình dáng thế nào?”

Bà đáp, “Một cụ già đi lên, mình mặc áo choàng.”

Sau-lơ biết rằng đó là Sa-mu-ên, nên ông sấp mặt xuống đất và lạy. ¹⁵Bấy giờ Sa-mu-ên nói với Sau-lơ, “Tại sao ngài quấy rầy tôi mà gọi tôi lên?”

Sau-lơ đáp, “Tôi đang ở trong tình cảnh rất khốn đốn, vì dân Phi-li-tin đang gây chiến với tôi, Đức Chúa Trời đã lìa bỏ tôi và không trả lời tôi nữa, không nói với tôi qua các tiên tri mà cũng không qua giấc mộng. Vì thế tôi phải gọi cụ, để cụ nói cho tôi biết tôi phải làm gì.”

¹⁶Sa-mu-ên nói, “Tại sao ngài còn hỏi tôi làm chi, khi CHÚA đã rời khỏi ngài và đã trở thành kẻ thù của ngài rồi? ¹⁷CHÚA đã làm điều Ngài đã nói qua tôi. CHÚA đã lấy vương quốc của ngài mà ban cho Đa-vít kẻ lân cận của ngài. ¹⁸Bởi vì ngài đã không vâng theo tiếng CHÚA và cũng không thực thi cơn thịnh nộ của Ngài đối với dân A-ma-léc. Vì vậy ngày nay CHÚA làm điều này cho ngài. ¹⁹Hơn nữa CHÚA sẽ trao I-sơ-ra-ên và ngài vào tay dân Phi-li-tin. Ngày mai ngài và các con trai của ngài sẽ ở một chỗ với tôi. CHÚA sẽ phó quân đội của I-sơ-ra-ên vào tay quân Phi-li-tin.”

²⁰Sau-lơ liền ngã dúi xuống đất, vì ông quá sợ những lời Sa-mu-ên vừa nói. Ông chẳng còn sức lực gì nữa, vì ông đã không ăn gì suốt ngày và suốt đêm hôm ấy. ²¹Bà đồng bóng lại gần Sau-lơ và thấy ông quá sợ hãi, bèn nói, “Này, nữ tỳ của ngài đã vâng lời ngài. Nữ tỳ của ngài đã liều mạng làm theo lời ngài truyền. ²²Giờ đây xin ngài vui lòng nghe lời nữ tỳ của ngài mà dùng miếng bánh do nữ tỳ của ngài dọn ra. Xin ngài ráng ăn để lấy sức mà lên đường.”

²³Nhưng ông từ chối và nói, “Ta không ăn đâu.” Nhưng các tôi tớ của ông và người đàn bà cứ nài nỉ mãi, nên ông nghe theo lời họ. Ông đứng dậy khỏi đất và ngồi lên giường.

(a) **28:7** Ên Đô-rơ cách Su-nem, nơi quân Phi-li-tin hạ trại (28:4), khoảng 10 cây số về hướng tây bắc

²⁴Người đàn bà có một con bò tơ mập trong nhà. Bà vội vàng bắt nó làm thịt. Bà cũng lấy bột ra nhồi, rồi làm bánh không men và nướng lên. ²⁵Kế đó bà dọn ra để thết đãi Sau-lơ và các vệ sĩ của ông. Ăn uống xong, họ đứng dậy và đi ngay trong đêm ấy.

A-kích Cho Đa-vít Trở Về

29 ¹Dân Phi-li-tin tập hợp quân đội của họ tại A-phéc, còn dân I-sơ-ra-ên đóng trại bên một dòng suối ở Giê-rê-ên. ²Các lãnh chúa của dân Phi-li-tin điểm binh của họ. Họ cho quân đội của họ đi qua trước mặt họ theo từng đơn vị hàng trăm người và hàng ngàn người. Đa-vít và những người theo ông đi cuối cùng trong đoàn quân của A-kích. ³Bấy giờ các tướng lãnh của Phi-li-tin hỏi, “Những người Hê-bơ-rơ này làm gì ở đây?”

A-kích trả lời với các tướng lãnh Phi-li-tin, “Đó là Đa-vít, tôi tớ của Sau-lơ, vua I-sơ-ra-ên, chứ không ai xa lạ. Hắn đã ở với tôi lâu nay, đã mấy năm nay rồi. Từ ngày hắn bỏ chủ mà theo tôi đến nay, tôi không thấy hắn có lỗi gì.”

⁴Các tướng lãnh Phi-li-tin nổi giận với ông. Các tướng lãnh của Phi-li-tin nói với ông, “Hãy bảo tên ấy về đi. Hãy cho nó trở về nơi ngài đã chỉ định cho nó. Ngài không được cho nó đi theo chúng tôi xông vào trận mạc, kéo khi xung trận hắn đổi ý và trở thành kẻ thù của chúng ta. Vì làm sao hắn có thể làm hòa lại với chủ hắn được nếu không phải là những thủ cấp của chúng tôi? ⁵Há chẳng phải là về tên Đa-vít này mà chúng đã nhảy múa và ca hát với nhau rằng,

‘Sau-lơ giết hàng ngàn,
Còn Đa-vít giết hằng vạn,’

Đó sao?”

⁶Vậy A-kích gọi Đa-vít đến và nói với ông, “Quả thật, có CHÚA hằng sống chứng giám, người thật là người chính trực trước mắt ta. Ta muốn người cùng ta ra vào chiến trận với quân đội của ta, vì từ ngày người đến với ta cho đến nay, ta chưa hề thấy người có điều gì không tốt. Tiếc rằng các lãnh chúa không bằng lòng về sự hiện diện của người. ⁷Vậy bây giờ, hãy đi về. Hãy đi bình an, để người khỏi làm méch lòng các lãnh chúa của người Phi-li-tin.”

⁸Đa-vít nói với A-kích, “Nhưng tôi đã làm điều gì sai? Ngày nay ngài đã tìm thấy điều gì không phải nơi tôi tớ ngài, mà ngài không cho phép tôi được đi đánh những kẻ thù của đức vua, chúa thượng của tôi?”

⁹A-kích trả lời và nói với Đa-vít, “Ta biết người là người tốt trước mắt ta như thiên sứ của Đức Chúa Trời vậy; tiếc rằng các lãnh chúa của người Phi-li-tin đã quyết định, ‘Hắn không được theo chúng tôi ra trận.’ ¹⁰Vậy, sáng mai, hãy dậy sớm, cùng với các tôi tớ của chủ người đang theo người, sáng sớm ngày mai, khi bình minh ló dạng, hãy ra đi.”

¹¹Vậy Đa-vít cùng những người theo ông, sáng sớm hôm sau, trở về xứ Phi-li-tin. Còn quân Phi-li-tin thì tiến lên Giê-rê-ên.

Đa-vít Đánh Bại Quân A-ma-léc

30 ¹Vào ngày thứ ba, khi Đa-vít và những người theo ông đang trên đường trở về Xích-lắc, thì quân A-ma-léc đã xâm lăng miền nam và Thành Xích-lắc. Chúng tấn công Xích-lắc và phóng hỏa thành. ²Đoạn chúng bắt những phụ nữ và mọi người trong thành, từ trẻ đến già, làm tù binh. Chúng không giết ai, nhưng dẫn hết thầy đi theo chúng, rồi chúng lên đường.

³Khi Đa-vít và những người theo ông về đến thành, thì kìa, thành đã bị đốt cháy, lửa bốc ngút ngàn. Vợ, các con trai, và các con gái của họ đều đã bị bắt làm tù binh.

⁴Bấy giờ Đa-vít và những người theo ông đều bật khóc nức nở. Họ khóc cho đến khi không còn đủ sức khóc nữa. ⁵Hai người vợ của Đa-vít là A-hi-nô-am người Giê-rê-ên và A-bi-ga-in góa phụ của Na-banh người Cạt-mên cũng bị bắt làm tù binh.

⁶Bấy giờ Đa-vít ở trong hoàn cảnh cực kỳ khốn đốn, vì người ta tính ném đá ông, bởi linh hồn của họ quá đặng cay sấu khổ khi nghĩ đến số phận của các con trai và các con gái họ. Nhưng Đa-vít lấy lại sức lực nhờ CHÚA, Đức Chúa Trời của ông. ⁷Đa-vít nói với Tư Tế A-bi-a-tha con trai A-hi-mê-léc, “Xin thầy vui lòng đem ê-phốt đến cho tôi.” A-bi-a-tha đem ê-phốt đến cho Đa-vít. ⁸Đa-vít cầu hỏi ý CHÚA rằng, “Con có nên đuổi theo đoàn quân ấy không? Con sẽ đuổi kịp chúng không?”

Ngài trả lời ông, “Hãy đuổi theo vì người sẽ đuổi kịp chúng và cứu được tất cả các tù binh.”

⁹Vậy Đa-vít ra đi. Ông cùng sáu trăm người của ông đuổi theo. Khi họ đến Khe Bê-sơ thì một số người dừng lại, ¹⁰nhưng Đa-vít cứ tiếp tục đuổi theo, ông và bốn trăm người theo ông, còn hai trăm người kia ở lại, vì họ đã quá đuối sức, không lội qua Khe Bê-sơ nổi.

¹¹Những người đuổi theo bắt gặp một người Ai-cập đang ở trong đồng. Họ dẫn người ấy đến với Đa-vít. Họ cho hắn bánh và hắn ăn, rồi họ cho hắn uống nước. ¹²Họ lại cho hắn một miếng bánh trái vả và hai chùm nho khô. Sau khi ăn uống, sức lực hắn được phục hồi, vì đã ba ngày và ba đêm hắn chẳng được ăn uống gì cả. ¹³Kế đó Đa-vít hỏi hắn, “Người là người của ai, và người từ đâu đến đây?”

Hắn trả lời, “Tôi là một thanh niên Ai-cập, làm đầy tớ cho một người A-ma-léc. Chủ tôi đã bỏ tôi lại, vì ba ngày trước đây tôi đã bị bệnh. ¹⁴Chúng tôi đã xâm lăng miền nam của dân Kê-rê-thi, miền nam của Giu-đa, miền nam của người Ca-lép, và chúng tôi đã phóng hỏa Thành Xích-lắc.”

¹⁵Đa-vít nói với hắn, “Người có thể dẫn ta đến chỗ đạo quân ấy được không?”

Hắn đáp, “Nếu ngài nhân danh Đức Chúa Trời mà thề rằng ngài sẽ không giết tôi, và không giao nộp tôi vào tay chủ tôi, thì tôi sẽ dẫn ngài đến chỗ của đạo quân ấy.”

¹⁶Vậy hắn dẫn ông đến chỗ đạo quân ấy đang đóng. Kìa, chúng đã tản ra khắp miền. Chúng ăn nhậu, uống rượu say mềm, và nhảy nhót cột nhả, bởi vì chúng đã cướp được rất nhiều chiến lợi phẩm trong xứ của dân Phi-li-tin và trong xứ của người Giu-đa.

¹⁷Đa-vít xông vào chúng và đánh giết từ lúc chạng vạng tối cho đến chiều tối hôm sau. Không một người nào của bọn chúng trốn thoát, ngoại trừ bốn trăm người trẻ cỡi lạc đà bỏ chạy. ¹⁸Đa-vít lấy lại tất cả những gì quân A-ma-léc đã cướp đi. Đa-vít cũng cứu được hai người vợ của ông. ¹⁹Không một thứ gì của họ bị mất, dù lớn hay

nhỏ; các con trai hay các con gái, chiến lợi phẩm hay bất cứ món gì chúng đã cướp của họ, Đa-vít đều lấy lại tất cả. ²⁰Đa-vít cũng lấy luôn tất cả các bầy chiên và bầy bò của chúng. Người ta đi trước, dẫn các đàn súc vật theo sau và nói, “Đây là chiến lợi phẩm của Đa-vít.”

²¹Khi Đa-vít đến chỗ hai trăm người đã đuổi súc và không thể cùng Đa-vít truy đuổi, tức những người đã bị bỏ lại ở Khe Bê-sơ, những người ấy chạy ra đón Đa-vít và những người đi với ông trở về. Đa-vít đến gần họ và vấn an họ. ²²Nhưng tất cả những kẻ xấu và những tên vô lại trong số những người cùng truy đuổi với Đa-vít lên tiếng và nói, “Vì họ đã không đi với chúng ta, nên chúng ta không cho họ bất cứ chiến lợi phẩm nào chúng ta lấy được, ngoại trừ vợ con của họ. Họ có thể dắt vợ con của họ mà đi.”

²³Nhưng Đa-vít nói, “Thưa anh em, xin anh em đừng làm như vậy với những gì CHÚA đã ban cho chúng ta. Ngài đã gìn giữ chúng ta và trao vào tay chúng ta quân thù đã làm hại chúng ta. ²⁴Không ai có thể nghe lời anh em được, vì phần của người ra chiến đấu nơi chiến trường cũng phải bằng phần của người ở nhà giữ đồ đạc. Họ sẽ chia chiến lợi phẩm bằng nhau.” ²⁵Vì thế từ ngày ấy trở đi, ông lập điều đó thành một luật, và nó đã trở thành một lệ cho I-sơ-ra-ên đến ngày nay.

²⁶Khi Đa-vít về đến Xích-lắc, ông lấy một phần chiến lợi phẩm gửi cho các trưởng lão của Giu-đa, cho các bạn của ông, mà rằng, “Đây là chút quà mọn xin kính biểu quý vị. Đó là chiến lợi phẩm lấy được từ những kẻ thù của CHÚA.”

²⁷Ông gửi cho những người ở Bê-tên, những người ở miền nam Ra-mốt, những người ở Giát-tia, ²⁸những người ở A-rô-e, những người ở Síp-mốt, những người ở Ếch-tê-mô-a, ²⁹những người ở Ra-canh, những người ở trong các thành của người Giê-ra-mê-ên, những người ở trong các thành của người Kê-ni, ³⁰những người ở Họt-ma, những người ở Bô A-san, những người ở A-thạch, ³¹những người ở Hếp-rôn, và tất cả những người ở các nơi mà Đa-vít và những người theo ông đã có dịp đi qua.

Sau-lơ và Giô-na-than Tử Trận

(1 Sứ 10:1-12)

31 ¹Lúc ấy quân Phi-li-tin giao chiến với quân I-sơ-ra-ên. Quân I-sơ-ra-ên chạy trốn trước mặt quân Phi-li-tin và ngã chết trên núi Ghinh-bô-a. ²Quân Phi-li-tin cứ bám sát Sau-lơ và các con trai ông mà đánh. Quân Phi-li-tin hạ sát được Giô-na-than, A-bi-na-đáp, và Manh-ki-sua, các con trai của Sau-lơ. ³Lúc ấy thế trận áp đảo Sau-lơ càng lúc càng trở nên khốc liệt. Lính xạ tiễn của địch quân nhận ra ông, và chúng bắn ông trọng thương. ⁴Sau-lơ nói với người mang binh khí của ông, “Hãy rút gươm người ra và đâm ta chết, kéo những kẻ không được cắt bì đó đến, đâm ta, và làm nhục ta.” Nhưng người mang binh khí cho vua không dám, bởi hấn quá sợ hãi. Vì vậy Sau-lơ rút thanh gươm của ông ra, rồi sấn mình vào mũi gươm mà tự vận. ⁵Khi người vác binh khí cho Sau-lơ thấy ông đã chết, hấn cũng lấy gươm ra, sấn mình vào gươm, và chết với ông. ⁶Vậy Sau-lơ, ba con trai của ông, người mang binh khí cho ông, và tất cả những người đi với ông đều chết ngày hôm ấy. ⁷Khi dân I-sơ-ra-ên ở bên kia thung lũng và những người ở bên kia Sông Giô-đanh, thấy quân I-sơ-ra-ên chạy trốn Sau-lơ

và các con trai ông đã chết, họ bỏ các thành của họ mà chạy trốn. Quân Phi-li-tin tiến vào, chiếm lấy, và ở luôn trong các thành ấy.

⁸Ngày hôm sau quân Phi-li-tin đến lục soát các tử thi, chúng thấy Sau-lơ và ba con trai của ông đều đã ngã chết trên Núi Ghinh-bô-a. ⁹Chúng chặt đầu ông và lấy binh giáp của ông, rồi chúng truyền tin trong khắp xứ Phi-li-tin, thông báo trong đền thờ các thần tượng của chúng và trong dân của chúng. ¹⁰Chúng lấy các khí giới của ông đem vào để trong đền thờ Nữ Thần Ách-ta-rốt, ^(a) còn thi thể của ông chúng đem bên nơi bức tường ở Bết San.

¹¹Khi dân Thành Gia-bét ở Ghi-lê-át nghe những gì dân Phi-li-tin đã làm cho Sau-lơ, ¹²tất cả các dũng sĩ trong thành bèn đứng dậy và đi suốt đêm. Họ đến cướp thi thể của Sau-lơ và thi thể các con trai ông nơi bức tường ở Bết San, rồi mang các thi thể ấy về Gia-bét và hỏa thiêu tại đó. ¹³Đoạn họ lấy xương cốt các người ấy đem chôn dưới gốc cây liễu tại Gia-bét, rồi kiêng ăn buồn bã bảy ngày.

(a) **31:10** Có chỗ ghi là Ách-tô-rét. Cũng có tên khác là Át-tạc-tê, nữ thần tình dục và chiến tranh.